

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

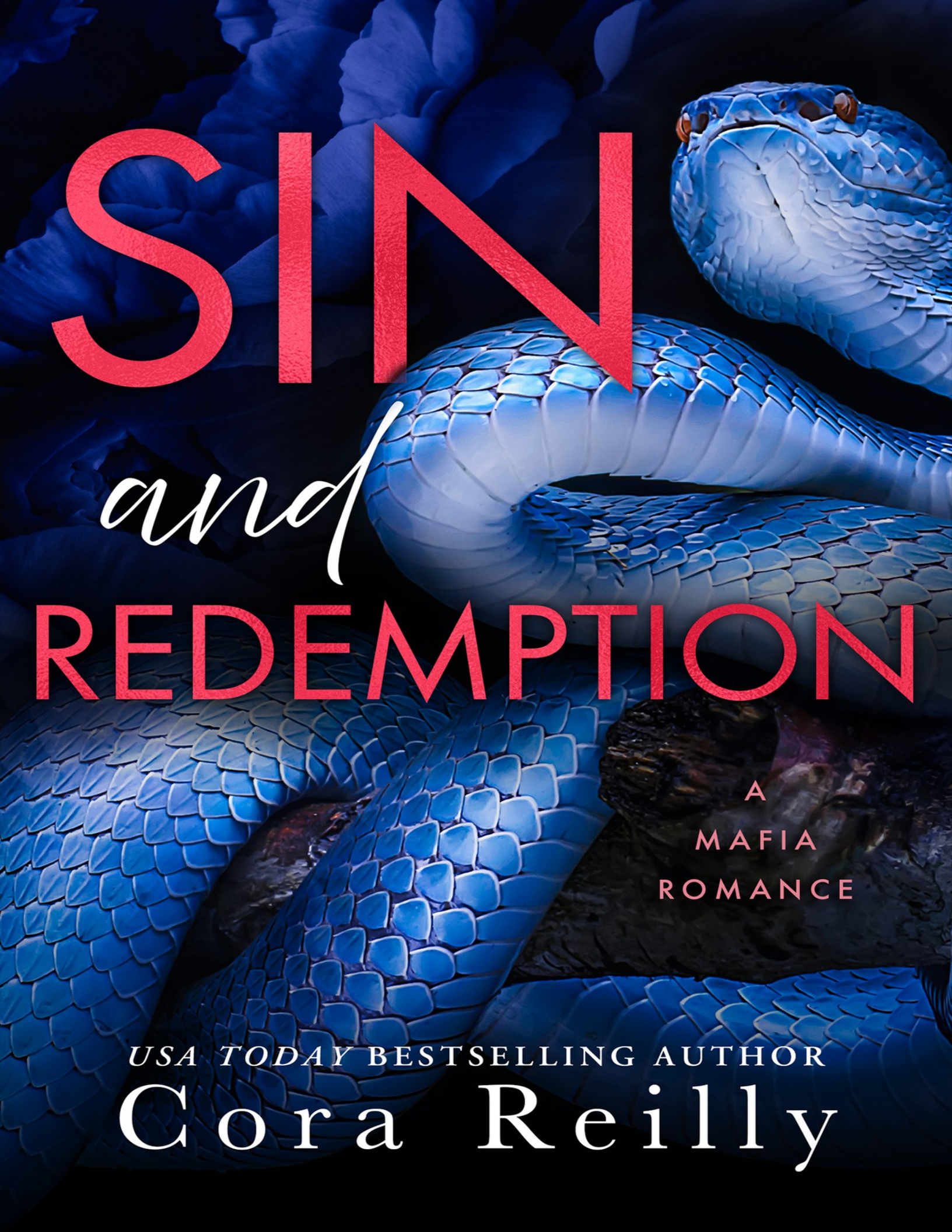
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIN

and

REDEMPTION

A
MAFIA
ROMANCE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
Cora Reilly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SIN *and* O N

THE SATURDAY BESTSELLING AUTHOR

Cora Reily

Telif Hakkı ©2025 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

[Cora'nın haber bültenine abone olarak](#) yeni kitaplarını, bonus içerikleri ve çekilişleri öğrenin!

Kapak Tasarımı: Hang Le

Korkunç bir olay hayatlarını sonsuza dek birbirine başladı. Famiglia'nın infazcısı olan Maximus Trevisan'ın başkalarına zarar vermek gibi bir derdi yoktur, ancak koruması gereken birine zarar vermek zorunda kaldığında hayatı çözülmeye başlar. Sara'nın geleceği için planları basitti. Kendisine söz verilen adamla evlenmek, birkaç çocuk sahibi olmak ve mutlu bir aile kurmak. Ama hayat planları elinden alınınca, Maximus'la evlenmekten başka çaresi . Bu istediği son şeydir ama ailesinin onurunu korumak için taşımaya razı olduğu bir yüktür. Yine de geçmişlerinden gelen karanlık onları takip etmektedir. Şeytanlarının üstesinden gelebilecekler mi, yoksa onları yok etmesine izin mi verecekler?

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası	
Tetikleyici Uyarı	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Dördüncü Beşinci	
Altıncı Yedinci	
Sekizinci	
Dokuzuncu	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Onüçüncü	
BölümOnuncu	
Onbirinci Oniki	
On Dört Bölüm On Beş	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm Bölüm	
Bölüm Yirmi İki BölümOn	
Altı On Yedi On Sekiz	
On Dokuz Yirmi Yirmi Bir	

-

Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Dördüncü
Yirmi Yirmi Bölüm
Bölüm Bölüm Yirmi
Yedinci Bölüm Altıncı
Sonsöz
Tetikleyiciler
Yazar Hakkında

TRIGGER WARNING

Spoiler istemiyorsanız okumaya devam etmeyin....

•
•
•
•
•
•

[Tetikleyicileri görmek için buraya tıklayın.](#)

CHAPTER ONE

Maximus

Sara'nın asla karım olmaması gerekiyordu.

Elbette onu daha önce de fark etmişim. Fark etmemek zordu. Açık kahverengi geyik gözleri ve güzel karamel saçlarıyla doğal bir güzelliği vardı. Aramızda sadece birkaç yıl vardı ama o çoktan başka biriyle sözlenmişti, ben ise evliliği düşünmek bile istememişim. O kardeşlerine bakıyor ve üniversiteye gidiyordu, ben ise günlerimi İnfazcı olarak düşmanlarıma işkence ederek, gecelerimi ise kulüplerde parti yaparak ve rastgele kızlarla yatarak geçiriyordum. Tek bir gün dünyalarımızı en yıkıcı şekilde çarpıştırana kadar yollarımız nadiren kesişmişti. İzin verirsek bizi ve geleceğimizi paramparça etme potansiyeline sahip bir gün.

Sara

Saatime tekrar baktım. Barnard Koleji'nin ana girişinde on dakikadır bekliyordum. Flavio beni hiç bekletmezdi. Paltomun üst düğmelerini kapatıp atkımı yeniden ayarladıktan sonra merdivenlerden aşağı indim ve kampüsün sonunu işaret eden ve Broadway'e açılan ferforje kapılara doğru yöneldim.

Arabasını görmediğimde şaşırmadım. Her zaman kapıların hemen önünde dururdu, bu yüzden onu girişten kolayca fark edebilirdim. İnsanlar gelip gitmekle meşguldü ama tanıdığım kimse yoktu. Sömestr başladığından beri uzaktan tanıdık gelenlerin arasına birçok yeni yüz katılmıştı. Orada burada dostça bir baş sallama dışında kimse beni tanımıyordu. Mafya dünyamızın dışında arkadaş edinmek zordu. Her zaman sırlar, güvenlik kaygıları ve karşımızdaki kişinin gizli bir polis memuru olma korkusu vardı. Arkadaş olarak kardeşlerim, kuzenlerim ve annem vardı ve onlardan kim olduğumu asla saklamak zorunda kalmadım.

Saatime tekrar baktım.

Flavio, ?

İçimi endişe kapladı.

Flavio'yu aramak için sırt çantamdan telefonumu çıkardığımda ekranımda onun adı belirdi. Mükemmel zamanlamaya gülümsedim. "Geç kaldın," dedim hiç sitem etmeden. Genelde kendimi işlere kaptırır ve saati unuturdum, bu yüzden Flavio birden fazla kez beni beklemek zorunda kalmıştı. Kardeşim bir azizdi (en azından benim için), bu yüzden asla şikayet etmezdi ve ben de bir aksilik yüzünden kesinlikle etmezdim. "Alea ve Inessa'ya onlarla birlikte kurabiye pişireceğime söz verdim."

"Arabam bir iş çıkışı ıssız bir yerde bozuldu Sara. Hâlâ birinin beni almasını bekliyorum."

Sanki daha on yedi yaşında değilmiş ve okula gitmesi gerekmiyormuş gibi, Made Man olmaktan bu kadar rahat bahsettiğini duyduğumda hep bir an üzüntü hissederdim. Ama içine doğduğumuz dünya buydu ve şimdiye kadar bize, ailemizdeki diğer kişilere olduğundan daha nazik davranmıştı.

"Merak etmeyin. Babamı gönder yeter. Ya da trenle bile gidebilirim."

"Kesinlikle *toplu taşıma* kullanmayacaksın. Babam bir toplantıda ve kampüsten çok uzakta. Maximus'u aramamı söyledi. Bulunduğun yerden çok uzakta olmayan bir yerde işi varmış, seni alıp babama götürmek için yola çıktı. Annem, Alea ve Inessa çoktan Hamptons'a gittiler."

"Maximus mu?" Şaşıracak sordum. Maximus Trevisan'la sadece birkaç kez sosyal etkinliklerde sohbet etmiştik. Onu pek tanıımıyordum. Ama babam ve Flavio ona güveniyorsa, benim de güvenmemem için hiçbir neden yoktu.

"O güvenilir biri. İyi olacaksın."

"Biliyorum. Endişelenmeyin. Güvenliğim konusunda endişelenmiyorum. Kendine iyi bak ve Hamptons'a sağ salim git. Ben iyiyim."

". Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım ve tam o sırada, yanından geçmek zorunda kalan bir taksinin kornalarına ve sürücünün hiç de dostça olmayan el işaretlerine rağmen siyah bir pikap önüme çıktı. Camlar karartılmıştı, bu yüzden direksiyonda kimin olduğunu göremiyordum. Jantların parlatılmış kromu, arabanın

Güneş. Gözlerimi siper ettim ve gözlerimi kısarak pikaba baktım. Yolcu tarafındaki cam aşağı kaydı ve arabanın içinde Maximus'un yüzünü gördüm. Koyu renk saçları kısaydı, tepede biraz daha uzundu ve karıştırılmıştı ama saç ürünleriyle değil. Elleriyle karmakarışık bir hale getirmiş gibiydi. "Benim, Maximus Trevisan. Beni baban gönderdi," dedi derin, bariton bir sesle ve sırtımda küçük bir ürperti yarattı. Boğazımı temizledim, vücudumun verdiği tepkiyle kafam karışmıştı. Deri çantamdaki parmaklarım sıkılaştı ve araca doğru adım attım, ama ben tutamağa uzanamadan Maximus dışarı fırladı, kaputu yuvarladı ve benim için kapıyı açtı. "Al bakalım."

Başka bir taksi arkamızda durdu ve Maximus'a kamyonetini çekmesi için çılgınca bir işaret yaptı. Maximus'un karanlık bir bakışından sonra, sürücü yanımızdan geçip gitti.

Yanaklarımdan süzülen sıcaklıkla onabaktım. Boyu benden bir kafadan daha uzundu ve dar beyaz tişörtü kaslarını ve dövmelelerini gizlemek için çok az şey yapıyordu. Böyle görünmek için spor salonunda kaç saat geçirdiğini merak ettim ve sonra bunu düşünmemem gerektiğine karar verdim. Bakışlarımı kaçırdım ve yolcu koltuğuna tırmandım, vücudumdaki ısı kalıntısı yüzünden kafam karışmıştı.

Maximus kapıyı kapattı, sonra koşarak sürücü tarafına geçti ve arabaya bindi. "Emniyet kemerini taktın mı?" diye sordu, şaşırmadan.

Başımı salladım, hâlâ onun yanındayken neden hafif bir sersemlik hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Maximus güçlü yüz hatları, keskin elmacık kemikleri, belirgin çenesi ve çok eğitilmiş vücuyla çekiciydi. Yine de onunla ilgili en şaşırtıcı şey gözleriydi. Alışılmadık kehribar rengi, neredeyse siyah kaşları ve kalın siyah kirpiklerinin arasında göze çarpıyordu. Ama dövmelelerden hoşlanmazdım, sadece onunkilerden değil - ki ilk bakışta birçoğu vardı ve muhtemelen daha fazlası da kıyafetlerinin altında gizliydi- ama genel olarak Amo'nun dövmeleleri ve partileri hakkında duyduğum hikâyeler onu hiçbir şekilde çekici kılmamıştı.

"Beni baban gönderdi. Yalnız olduğumuzu biliyor," diye yalvardı Maximus arabayı çalıştırırken. Belli ki benim

Sessizlik tedirginlikten kaynaklanıyordu ama durum öyle değildi, en azından onun varsaydığı şekilde değildi.

Ona hızlıca gülümsedim, sonra kollarımı gevşekçe deri çantama doladım. Parmak uçlarımin altındaki pürüzsüz deri hissi beni sakinleştirdi. Küçük ve dışa dönük kız kardeşim Inessa beni sık sık fazla rahat olmakla suçlardı çünkü sosyal etkinliklerde bile geniş ailemiz dışındaki insanlarla iletişim kurmaya çalışmazdım. Birdenbire hiç tanımadığım biriyle yalnız kalınca, "tembellik" yüzünden ne kadar beceriksiz olduğumu fark ettim. "Biliyorum. Yardım etmeyi kabul ettiğin için minnettarım."

Park yerinden çıktı. Kollarından biri orta konsolun üzerine rahatça sarkarken diğeriyle aracı yönlendiriyordu. "Elbette. Babana sağ salim ulaşmalısın."

Manhattan'ın işlek bölgesinden çıkarken üzerimize bir sessizlik çöktü. Broadway bu saatlerde trafik açısından her zaman bir kâbustu.

Maximus'la ne hakkında konuşacağımdan emin değildim. Derslerle dolu bir günün ardından beynim ortak ilgi alanlarımız olabilecek konuları bulamayacak kadar yıpranmıştı. Muhtemelen Ortaçağ sanatının vebayı ve eskatolojiyi nasıl tasvir ettiğini duymak istemiyordu. Bunun yerine arkama yaslandım ve pencereden geçen manzaraya baktım. Alınmayacağını umuyordum ama hakkında çok az şey bilmeme rağmen, boş konuşmaktansa sessizliği tercih eden birine benziyordu.

Maximus, "Büyük bir kaza nedeniyle yoldan sapmamız gerekecek ve babanın toplantısı Manhattan'ın dışındaydı," diye açıkladı. Sadece başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

"Siktir!"

Sürüklenmeye başladıktan sonra kükremesi beni şaşkınlıkla sıçrattı. Neden böyle küfrettiğini sormadan kamyon sola kırdı. İrkilerek bir çığlık attım ve çantamı kavradım. Bakışlarım bir açıklama umuduyla Maximus'a kaydı. Ama onun dikkati dikiz aynası ile önündeki cadde arasında gidip geliyordu.

Neler olduğunu anlamak için koltuğumda döndüm. Üç araba arkamızdaydı ve trafik kurallarını umursamadıklarını gösteren bir şekilde sürüyorlardı. Maximus aracı bir köşeden döndürdü ve telefonunu eline aldı. "Takip ediyoruz-"

Arabalardan biri daha da hızlanınca gözlerim açıldı.

Arka tarafımıza çarptı ve kafam yan cama çarptı.

Her şey siyaha döndü.

CHAPTER TWO

Maximus

Parmaklar saçlarımı taradı. Ara sıra ailemin barınağını ziyaret eden ve köpeklerimizi tamamen çıldırtan o sokak kedisi gibi mırlamak istememe neden olan yatıştırıcı bir dokunuş. Gözlerimi kapalı tutmak ve tadını çıkarmak istedim. Ama kan kokusu ve nerede olduğumu hatırlamamam beni sakinliğimden sarstı. Gözlerimi açtım. Kendimi ağır hissediyordum ve nihayet görüşüm netleştiğinde, tam üstümde büyük kahverengi geyik gözlü bir kadın yüzü belirdi. Sara Cancio'yu tanımam için birkaç dakika geçmesi gerekti. Nazik dokunuşun sorumlusu parmaklarıydı ve kokladığım onun kanı olmalıydı çünkü kahverengi saçlarının sol tarafı başındaki yaralanmadan dolayı keçeleşmişti. "Yaralanmışsın," diye gürledim. Sesim her zamankinden daha derin ve sert çıkmıştı. Boğazımı temizledim ama sanki günlerdir bir şey içmemiş gibiydim.

"Sen daha kötüsün," dedi hafif bir gülümsemeyle. Solgun görünüyordu ve yüz ifadelerine aşına olmasam da korktuğu belliydi.

Doğruldu ve başımı Sara'nın sıcak kucağından kaldırdım. Başımın dayandığı yerdeki giysileri kanla kaplıydı. Kafa derime ve kanla yapış yapış olmuş yüzüme dokundum. Neler olduğunu hatırlayamıyordum. Tek hatırladığım Romero'yla konuştuğum ve onun isteği üzerine Sara'yı kucağıma aldığımı.

Etrafıma bakındım ve vücudum alarm durumuna geçti. vahşi bir hayvan, belki de vahşi bir kedi yaşıyormuş gibi görünen ve kokan bir kafesin içindeydik. Bratva nesli tükenmekte olan türlerin kaçakçılığında büyük bir yerdi. Kafes, limana yakın büyük bir depodaydı, birçok büyük vahşi hayvanın nakliye konteynerleriyle geldiği düşünülürse. Duvarlar gürültüyü azaltan malzemelerle kaplanmıştı. Bizimkinin yanında üç kafes daha vardı. Hepsi de boştu...

Hayır. Bizden en uzaktaki hücrede yarı ölü kanlı bir figür yerde yatıyordu. Adam hâlâ hayattaydı ama içinde bulunduğu duruma ve altında biriken kan miktarına bakılırsa, biri ona yardım etmezse daha fazla hayatta kalamayacağını biliyordum. Bizden biri miydi?

Düşman tarafından yakalandı.

Onlardan çok vardı. Ama bu Outfit'in işi olamaz. Capo'ları Dante, bir kadının zarar görmesine asla izin vermezdi. Camorra ve Remo kesinlikle akla gelebilecek her türlü vahşeti yapabilirlerdi ama onların da yaptığını düşünmüyordum. Geriye Ruslar ya da motorcular kalıyordu.

İki seçenek de iyi değildi. İkisi de Sara'yı kurtarmayacaktı. Bakışlarım onu tekrar yerde yanımda büzüşürken buldu. Bluzu ve eteği kanla kaplıydı; benimki ve onunki.

"Bizi buradan çıkaracağım," diye söz verdim hiç düşünmeden. Bir kahramanlık kompleksim yoktu. İşim nadiren kahramanlık gösterilerine izin verirdi. Pis işleri ben yapardım. Sakat bıraktım ve öldürdüm. Hayat kurtarmadım.

Dudaklarını yaladı. "Kıyafet bu mu?"

Sesindeki zayıf umut notasını duyabiliyordum. Outfit onun için en iyi seçenek olabilirdi. Kahretsin, keşke onlar olsaydı. Düşman kim olursa olsun benim kaderim aynı olacaktı ama Sara'nın güvenliği için bu önemliydi.

Korkusunu azaltmak için yalan söylemeyi düşündüm ama yüzüm gerçeği ele vermiş olmalıydı.

Hayal kırıklığı gözlerini doldurdu. "Değil, değil mi?"

"Hayır," dedim basitçe. Bir kahraman olduğum kadar iyi bir yalancıydım da - ne yazık ki Sara için. Ayağa kalktım ve diğer hücredeki yarı ölü adama baktım. Bu görüş noktasından deponun diğer ucundaki diğer kafesleri görebiliyordum. Kar leoparları, orangutanlar ve siyah kürklü birkaç ayı, muhtemelen maksimum düzeyde uyuşturulmuş olarak içlerinde uyuyordu.

Sara da ayağa kalktı ve bakışlarımı takip etti. Gözleri kocaman açılmıştı. "Neden burada hayvanlar var?"

"Onlar kaçak mal."

"Peki biz neyiz?" Sara fısıldadı.

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Yem mi? Kaldıraç mı? Yakında gerçekleşecek kanlı bir mesaj mı?

Sara'nın bakışları kanlı insan bedeninin bulunduğu kafese kaydı ve gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Henüz hareket etmedi. Ölmüş mü?"

"Hayır. Göğsü yükseliyor." Görünüşe bakılırsa daha dayanamayacaktı. Belki daha sonra onu leopara yedirirler. Kanıtlardan kurtulmak için iyi bir yoldu.

"Bizden ne istiyorlar?"

Sara'ya baktım. Güzeldi, gençti, el değmemişti. Düşmanlarımızdan bazılarının ona ne yapabileceğini tahmin etmek zor değildi. Hedef o muydu? Yoksa ben mi? Düşmanlarımız arasında esirlere karşı acımasız davranışlarımla ün salmıştım. Birçoğu almak için beni ele geçirmek istiyordu. Ama Sara'yı almamam gerekiyordu. Bu son dakikada yapılan bir plan değişikliği idi. Biri beni fark ettirmeden takip mi etmişti?

Bu daha sonra çözmek gereken bir şeydi. Tabii daha sonrası varsa.

Kesinlikle işkence görecektim. İşkenceye dayanabilirdim - bu konuda endişem yoktu- ama Sara'yı araçsallaştıracaklardı ve bu tahmin edemeyeceğim bir faktördü. Ne pahasına olursa olsun onu korumam gerekiyordu. Romero'ya Sara'yı ona sağ salım getireceğime söz vermiştim ve onun korkmuş yüzünü görünce, onu daha derin bir düzeyde de korumak istedim. Son yıllarda, güvende olması gereken iki Famiglia kızı hedef alınmıştı. Sara'yı kan davamızın bir başka kurbanı olmaktan korumalıydım.

Anahtarlar takırdadı ve yan tarafımızdaki bir kapı gıcırtılı bir sesle açıldı.

Odaya giren ilk adamın yüzünü gördüğüm anda işlerin çok kötü olduğunu anladım. Bu lanet hücrede sadece ben olsaydım, işler zaten boktan olurdu, ama Sara da işin içindeyken, durum felaketti.

Jabba başını eğdi. Gerçek adını hep unutmuşumdur. Herkes ona Jabba derdi çünkü *Yıldız Savaşları* filmlerindeki çirkin yaratığa benziyordu.

"Ne beklenmedik bir misafir! Ne beklenmedik bir misafir," diye ağır bir Rus aksanıyla konuştu, sesi olduğundan iki kat daha aptal çıkıyordu, ki ne kadar büyük bir aptal olduğu düşünüldüğünde bu bir başarıydı. Bu onu daha az tehlikeli yapmıyordu. Zeka eksikliğini, adamlarının birden fazla kez hayatlarına mal olan acımasız gaddarlığıyla telafi ediyordu. Bratva'nın bölgemizdeki en önemli askerlerinden biriydi. Pakhan Avrupa'da bir yerlerde yat gezisindeyken, bu aptallar kaleyi korumaya çalışıyordu. Jabba geçmişte başımızı birden fazla kez ağrıtmıştı.

Bu yüzden ölüm listemizde çok üst sıralardaydı ve o da *bunu biliyordu*. Birkaç hafta önce kuzeni ve amcasının başına geldiği gibi o da bir gün işkence masama düşebilirdi. Şimdi, işler benim ve Sara için pek iyi görünmüyordu. Sebep intikam olabilir ve Sara çapraz ateşe yakalandı. I

ona doğru bakmaya cesaret edemedim. Jabba'nın dikkatinin onun üzerinde olmasını istemiyordum. Tabii ki, çirkin şişkin gözleri hemen onu yakınlaştırdı.

Ona bakmamak çok zordu. Kendi güzelliğinin farkında değilmiş gibi görünse de, bu kasvetli ortamda bir fener gibiydi.

"Şu haline bak," dedi, sonra bir ısıklık çaldı ve ona pis bir gülümseme verdi. "Planım bu değildi ama sanırım işe yaramasını sağlayabilirim." Başını salladı, çift çenesi sallanıyordu. "Bunu başarabilirim."

Parmaklıklardan bir kol boyu uzakta durdu.

Kaslarım beklentiyle gerildi. "Çok yaklaşımdan korkuyor musun?" Alay ettim.

Kıkırdadı ama daha fazla yaklaşması için onu yemlememe izin vermedi. ama o kadar da değil. "Bugün değil, şeytan." Sırıttı. "Bugün olmaz, şeytan."

"Tanrı aşkına, söylediğın her şeyi tekrarlamayı bırak, Jabba." Onu sonsuza dek susturmak istiyordum, tercihen kesik diliyle. Gözlerinde öfke parladı.

"Senin adın ne, ufaklık?"

Sara'nın yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ve elleri titriyordu ama başını dik tutup etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı, başarılı olamadı. Kahretsin, Jabba'nın ıslak rüyalarından fırlamış gibi görünüyordu: beyaz yün tayt, erik rengi ekose etek ve beyaz bir bluz. Okullu kız fantezisi içinde olmasam da Sara tüm kutularımı işaretledi. "Sara Cancio."

İçten içe ürperdim. Cancio Rusların bildiğı bir isimdi. Romero, motorcularla ve Outfit'le olan savaşlar kaynaklarımızı tüketmeden çok önce, Luca'nın onları öldürme arayışını onlarca yıl boyunca sadakatle desteklemişti.

"Evet, evet," dedi. Bakışları onu boydan boya dolaştı ve kaslarım temkinli bir şekilde sıkıştı. Lanet olsun. Bu gerçekten kötü olabilirdi. Sara'yı bundan nasıl kurtaracağımı bulmalıyım.

"Sen gerçek bir bebeksın. Gerçek bir-" Bana doğru bir bakış atarak kelimeyi tekrarlamaktan kendini alıkoydu. Sırıttım

ona karşı. Öfkesini kendime çevirirsem Sara yardım gelene kadar kurtulabilirdi. Yakalanmadan önce yardım çağrısı yapmış olmak için dua edebilirdim ama hâlâ hiçbir şey hatırlayamıyordum. Jabba başını şişman bir buldog gibi eğdi ve Sara'ya bakarken dilini gıdıkladı.

Bir adım geri çekildi.

Jabba'nın yanındaki adam, "Sikimi onun İtalyan amına sokmayı çok isterim," dedi. Uzun boylu ve kaslıydı, bu da bana kickboks ya da başka bir dövüş sporu geçmişi olduğunu düşündürdü, bu da onu Jabba'dan daha büyük bir tehdit haline getirdi.

Sara'nın önüne geçerek, "O küçük aletini bile çıkaramadan ölürsün," diye homurdandım. Onu yakalamak için içeri girmeleri gerekecekti. Bu bana saldırmak için bir şans verebilirdi.

"Siz ikiniz söz , değil mi?" Jabba mırıldandı.

"Hayır, değiliz," dedi Sara kararlılıkla. Bu kadar çabuk cevap vermesi -sanki bana söz verilme ihtimali dayanılmazmış gibi- beni köşeye yatırmıştı. Famiglia'daki bazı insanların babamın aile geçmişi nedeniyle ailemi hâlâ daha değersiz gördüğünü biliyordum ama Sara'nın babası Romero hiçbir zaman onlardan biri gibi görünmemişti.

Jabba düşünceli bir şekilde başını eğdi.

"Çok fazla düşünerek kendine zarar verme," dedim kıkırdayarak.

Jabba'nın dudakları bir sırtışa dönüştü. "Genç kadınlardan gerçekten hoşlanıyorum. Ama aynı zamanda bir iş adamıyım. Siz İtalyanların biz Ruslardan daha zeki olduğunuzu düşündüğünüzü biliyorum."

"Kesinlikle senden *daha zeki*," diye alay ettim. Geçmişte çok zeki Bratva askerleriyle karşılaşmıştım. Şimdiki Pakhan'ın yönetiminde zekâ artık bir öncelik değildi.

Sara bana endişeli bir bakış attı. Belli ki benim kışkırtmamın durumumuzu daha da kötüleştireceğini düşünüyordu. Bu adamları tanı mıyordu. Bize merhamet göstermeyeceklerdi. Bu noktada yapabileceğim tek şey onları aptalca hareketlere kışkırtmaktı, bu da bana onları öldürmek için bir fırsat verebilir ve Sara'ya

kaçmak için bir şans. Ya da en azından ona yeterince zaman kazandırabilirdi. Bana işkence etmeye başlarsa ve onu şimdilik görmezden gelirlerse, bu onu çok fazla acı ve aşığılanmadan kurtarmaya yetebilirdi. Jabba'nın ya da adamlarından birinin Sara'ya dokunduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Jabba aptalca gülümsedi. "Luca eskiden olduğu gibi imparatorluğunun sorgulanmayan kralı değil. Bazıları bizimle, motorcularla, Camorra'yla ve Outfit'le savaşa girmesinden hoşlanmıyor. Çok fazla düşmanı var."

"Luca'nın kendisi için ölecek sadık adamları var."

"Sanırım bugün sabırlı olacağım," dedi Jabba. "Bakireler umurumda değil, biliyor musun? Tüm o ciyaklamalar ve sızlanmalar sinirlerimi bozuyor, biliyor musun? Ve yeni bir karım var. Bu kadar çabuk dalga geçemem."

Karnım sıkıştı.

Sara eskisinden daha da solgun görünüyordu. Zekiydi. Bunun çok ama çok tehlikeli bir yöne doğru gittiğini biliyordu. Lanet olsun. Onu nasıl kurtarabilirdim?

"Luca siz Trevisanlılara çok güveniyor. Ve baban da Luca'nın en sadık takipçilerinden biri," dedi sonuncusunu Sara'ya kötü kötü bakarak. "Nifak tohumları ekmek, akıllı adamlar böyle yapar. İçeriden yıkar."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Adamlarının yüzündeki boş ifadeye bakılırsa, onlar da bilmiyordu. Jabba'nın emrini yerine getirseler bile, pastanın üzerindeki en parlak mumlar değillerdi.

"Olacak olan şu, Maximus. Güzel bebeği becereceksin. Eminim onunki gibi yüksek rütbeli bir amcığ gizliden gizliye arzuluyordun. Boktan aile geçmişinle onunki gibi bir amcığa ulaşamazsın, değil mi?"

Şakağımdaki damarda kan pompalanırken ona baktım. Göz ucuyla Sara'nın dehşete kapılmış ifadesini gördüm.

"Ona dokunmayacağım," diye homurdandım.

"Hayır mı?" Jabba gür kaşlarını kaldırdı. "Bence yapacaksın. Yoksa önce Yevgeny'nin mi gitmesini istersiniz?"

Parmaklıklara doğru hışımla ilerledim, onları kavradım ve bir deli gibi yırttım. Elimde sallandılar. Bazı sıvalar düştü ama parmaklıklar pes etmedi. Jabba bir adım geri çekildi. "Kimse ona dokunmayacak!"

"Yapacaksın," dedi Jabba. "Ya da hepimiz onu senin önünde becereceğiz. Ya da belki de planımızın bir parçası olmadığı için kafasına bir kurşun sıkıyoruz."

Her şekilde onu becereceklerdi. Biri bizi kurtarmadıkça ya da ben Jabba'yı ele geçirmediğçe bu kaçınılmazdı. "Yevgeny, Romero ve Luca'nın eğlenmesi için her şeyi kaydedecek. Bugünlerde insanların böyle yaptığını duydum. İğrenç şeyleri kaydedip her yerde yayınlıyorlar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, öfke ve umutsuzluk bedenimi kapladı.

Sara'ya bakmak istemedim. Lanet olsun, mahvolmuştuk.

"Soyluyu oynama, Maximus. Sen kötü bir . Ve kötü Erkekler her zaman istememeleri gereken şeyleri isterler," dedi Jabba.

O haklıydı. Famiglia'nın en kötülerinden biri idim, geldikleri kadar kötüydüm ama Sara'yı hiç istememiştim. Düşüncelerimin o yöne gitmesine asla izin vermemiştim. Kulüplerdeki müsait amcıkların peşinden gitmiştim. Neden kendimi hayal kırıklığına uğratayım ki?

Parmaklıklardan bir adım geri çekildim, sonra tüm ağırlığımı tekrar parmaklıklara verdim. Üzerimize daha fazla sıva yağdı.

Jabba ve Yevgeny bana silah çektiler ama ben yine parmaklıklara atladım. Bir el ateş edildi ve Sara'nın kafasını birkaç santimle ıskaladı. Sara çığlık attı ve dizlerinin üzerine düştü. İzlerimde donup kaldım.

Jabba Yevgeny'ye, "Her şeyi kaydetmek için bir telefon al," diye emretti.

"Motorcular Marcella'yı kaydettiklerinde Famiglia'yı yıkmadılar; sadece öfkemizi körüklediler. Şimdi ne kaydederseniz kaydedin, öfkemiz daha da alevlenecek."

"Elbette, ama bu kez içinizden biri zavallı bir Famiglia kadını incitiyor. Bu acıtacak. Afrika'daki savaş lordlarının düşmanlarının moralini nasıl bozduğuna dair bir hikaye duymuştum.

Babaları ve erkek kardeşleri kendi ailelerine tecavüz etmeye zorladılar. Zekice, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum, sözlerinden rahatsız olmuştum ama bir şey söylemedim. İşler iyi görünmüyordu ve yakında yardım almazsak çok daha kötüye gideceğini biliyordum.

Yevgeny telefonunu çıkardı ve çekime başlamaya hazır bir şekilde havaya kaldırdı.

Zihnim bomboştu. Ne yapmam gerekiyordu?

Hiç bir kadını zorlamamıştım. Bir erkeğin bundan nasıl zevk alabildiğini hiç anlamamıştım. Sonunda Sara'ya doğru baktım. Yerde hareketsiz oturuyordu, yüzü kül rengi, gözleri korku doluydu. Beyaz taytı yırtılmış, kir ve kanla kaplanmıştı. Bakışları benimkilerle buluştu ve sertçe yutkundu.

Siktir. Siktir. Siktir.

CHAPTER THREE

Maximus

"Zaman tükeniyor. Onu becermek için tam beş dakikan var, yoksa beceririz ve becerirken belki biraz keseriz. Kan oyununu hiç denemedim. Belki de bu kadar abartmaya değer."

Sara'ya doğru bir adım attım. Eğer mümkünse daha da hareketsizleşti.

Jabba'nın, Yevgeny'nin ve üçüncü bir adamın keskin bakışları üzerimizdeyken, istediğim son şey olsa da ona doğru ilerledim. Daha sonra başvurmak üzere her bir yüzü ezberledim. Bir gün yüzleri acı içinde buruşacak ve merhamet için bana yalvaracaklardı.

Sara'nın önünde dizlerimin çöktüm.

"Gizli mesaj ya da fısıltı yok!" Jabba kükredi.

Sara gözlerimin içine baktı ve ben gözlerimi için kendimi zor tuttum. Geyik gözleri yumuşaklığı ve korkusuyla beni öldürüyordu.

"Rol yapacağım," diye mırıldandım, tedirgin haline rağmen anlamasını umuyordum. Daha önce hiç kimseyi sikmiş gibi yapmamıştım.

Tepki vermedi ve yüzündeki korku daha da arttı.

Tekrar denedim.

Başını yavaşça salladı.

Belli ki ne demek istediğimi anlamamıştı. Bu tam bir karmaşaydı.

"Şimdi sadece dört dakikan var. Sanırım hızlı sikişler senin olayın, Max?"

Omzuna dokundum ama onu geri itemedim kirli beton zemine sırt üstü uzandı.

Eteğinin altına uzanıp taytının ve külotunun bel bandını yakalarken gözlerinin içine baktım. Bacaklarından aşağıya doğru çekerken gerildi ama karşı koymadı. Bunun onu Rusların dokunuşundan ve hatta belki de ölümden korumak için tek şans olduğunu biliyordu. Benim gibi davranmazlardı.

Pantolonumun fermuarını açıp aşağı indirirken hareketsiz kaldı. Aletim gevşekti ama planladığım şey için sertleşmeye ihtiyacım yoktu. Bacaklarının arasına girdim, eteğini yukarı ittim, sonra içine giriyormuş gibi yaptım.

Sara sesli bir irkilmeye gözlerini kapattı. Onun tepkisinin mi yoksa benim itişlerimin mi ikna edici olduğundan emin değildim. Düzgün düşünemiyordum. Düşüncelerim sadece iki şey etrafında dönüyordu: Jabba'yı öldürmek ve kaçışımız. Pislikler ayak bileğimdeki küçük kılıfta duran bıçağımı bile almışlardı. Elimde sadece kendi bedenim vardı. Onu olabildiğince ölümcül hale getirmek için uzun yıllar eğitim almıştım ve birçok silahtan daha ölümcüldü ama onu kullanmak için yakınlığa ihtiyacım vardı. Sara'dan gelen bir hıçkırık ona tekrar bakmamı sağladı.

Sara'nın yanakları kızardı ve ben tekrar iterken gözlerini gözlerimden kaçırdı. Çıplak tenim uyluğunun iç kısmına değdi. Bunu yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordum.

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

İtişin ortasında donup kaldım ve omzumun üzerinden Jabba'ya baktım. Başı morarmıştı ve alnındaki bir damar zonkluyordu.

"Senin sakin o bakir amcığın yanına bile yaklaşamaz. Onu istediğin gibi sikmek için iki dakikan daha var, yoksa tüm adamlarımı çağırır ve istedikleri iğrenç şekilde onu becermelerine izin veririm. Ve bazıları hasta sikikleri, güven bana. Sonra da onu ayıların ya da leoparların olduğu bir kafese atarım. Uzun yolculuklarından sonra aç olacaklar."

"Sorun yok," dedi Sara en sessiz fısıltıyla. Ona baktım ama gözleri kapalıydı ve yüzü sanki beni görmek istemiyormuş gibi başka tarafa dönüktü.

"Onu soysan iyi olur."

Saniyeler geçip gidiyordu. İçimdeki her şey yapmam gereken şeye karşı isyan ediyordu.

Düşüncelerimi kapattım ve harekete geçtim. Sara'nın eteğini yırttım ve onu belden aşağısı çıplak bıraktım. Sonra kendi pantolonumu indirdim. Bu Sara'yı daha kötü bir kaderden kurtaracak mıydı? Onu becermek için sırada bekleyen pisliklerden bile daha iyi bir kaderim var mıydı? Bu pek çok açıdan yanlıştı.

Başım zonkluyordu ve aletim hâlâ sertleşmemişti. Gözlerimi kapattım, yaptıklarımı kaydeden telefonu ve etrafımdaki her şeyi - Sara'yı bile - görmezden geldim. Kalkmak istediğimde onun dehşete düşmüş gözlerini düşünemiyordum.

Sikimi kavradım ve geçmişte becerdiğim tüm seksi kızları hayal ederek kendimi öfkeyle okşadım. Sertleşmemin ne kadar sürdüğünden emin değildim. Jabba'nın arka plandaki kıkırdaması bana çok uzun sürdüğünü söyledi. Siktir et onu. Sikeyim böyle işi.

Onu kaldırdığımda gözlerimi açtım ve açmamış olmayı diledim çünkü Sara'nın altımda gözleri kapalı, onu becermemi beklerkenki görüntüsü ereksiyonumu neredeyse öldürüyordu.

"On saniye. Hiç etkilenmedim."

Hiç tereddüt etmedim. Derin bir nefes alarak vücudunun izin verdiği ölçüde içine girdim. Boğuk bir hıçkırık çıkardı, yüzü acıyla buruşmuş ve dudakları birbirine yapışmıştı. "Bu şimdiye kadar izlediğim en sıkıcı sikiş. Umarım onu çığlık attırırsın, yoksa büyük hayal kırıklığına uğrayacağım."

Yevgeny bir babun gibi, "Ve sen bunu istemiyorsun," diye geveledi.

Tekrar ittim ve bunu yaparken başka tarafa bakmadım. Beni öldürse bile Sara'nın yüzündeki acıyı ve gözyaşlarını görmeyi hak ediyordum. Olanlar için daha kötüsünü hak ediyordum.

İçim uyuştı, sadece avuçlarıma değen sert betonun ve alnımdaki ince ter tabakasının farkındaydım. Sonunda bir korkak gibi gözlerimi kapatıp hayali bir kadınla yaşadığım sahneye döndüğümde zaman durmuş gibiydi. İşkenceye dayanma eğitimimiz sırasında kendimi zihnimde farklı bir yere taşımayı öğrenmişim. Bu, acıyı uzun süre görmezden gelmenizi sağlayan bir tür hipnozdu. Böyle bir durumda bunu kullanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmezdim.

Bir kapı duvara çarptı. Birisi Rusça bir şeyler bağırdı. İtalyanlar kelimesini sadece geçmişte Bratva askerlerinden duyduğum için anlıyordum. Hayallerim dağıldı ve gerçeğe döndüm.

"Çabuk!" Jabba kükredi. Gözlerimi açarak Sara'yı ittim ve sendeleyerek ayağa kalktım. Jabba, Yevgeny ve üçüncü adam daha önce girdikleri kapıdan hızla uzaklaştılar. Yevgeny'nin telefonu yanındaydı. Parmaklıklara tekrar tekrar saldırdım, onları kovalayabilmek için parmaklıkları yıkmaya çalıştım. Çarpmanın etkisiyle başım zangırdadı. Burnumdan kan fışkırdı ve kafamda bir kesik oluştu ama durmadım. Acı çok iyi hissettiriyordu. Bunu hak etmişim. Kesinlikle yeterli değildi. Koridorun arka tarafındaki dar bir kapıdan geçerek gözden kayboldular. Dondum kaldım, başım acıyla çınılıyordu. Çevresel görüşümde Sara'nın kendini nasıl oturur pozisyona ittiğini gördüm. Yanakları gözyaşlarıyla kaplıydı ve hareket ederken acı içinde kıvranıyordu. Hücremizin yanındaki kapı açıldı ve birkaç Famiglia askeri silahlarını çekerek içeri daldı.

Elbette Romero da onlardan biriydi. Sert bir nefes aldım, parmaklıklara sırtımı döndüm ve yere çöktüm. Hâlâ belden aşağım çıplaktı.

Anahtar şingirtıları duyuldu ve Romero bir dakika sonra hücreye girdi.

Yerdeki yerimden kıpırdamadım.

Gözleri her şeyi içine çekti. Sara'nın külotu ve eteği hücrenin bir köşesine atılmıştı. Benim yarı çıplak halim. Alçakgönüllülüğünü korumak için bacaklarını vücuduna bastırarak duvara yaslanışını. Ne yaptığımı anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Romero'nun hak ettiği intikamı almasını engelleyemezdim. Lanet olsun, ondan gelecek bir kurşuna, hatta işkenceye bile hazırdım. Kafamdaki fantezi dünyasına kaçmaya bile çalışmayacaktım. Acıya izin verecektim.

Biri önümde diz çöktü. Bir an için onun en iyi arkadaşı Amo olduğunu düşündüm ama sarı saçlarından hemen kardeşi Valerio olduğunu anladım. "İyi misin?"

Gözlerimi ona diktim. "Merhamet gösterip kafama bir kurşun sıktığında, öyle olacağım."

Gözlerini bana dikti ve kot pantolonumu bana fırlattı. Yüzünde merhamet yoktu. O baştan aşağı bir Vitiello'ydu. Merhamet onların programının bir parçası değildi. "Giyin. Gitmemiz gerekiyor. Babam bir sürü soru soracak."

Pantolonumu giydim, sonra beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Gözlerim Sara'ya gitti. Romero kolunu onun omuzlarına dolamıştı. Yeniden giyinmişti ama Romero onu hücreden çıkarırken bana bakmadı. O da bakmadı, ama çok farklı nedenlerden dolayı olduğundan şüpheleniyordum. Muhtemelen beni sarsılmış kızının önünde öldürmek istemiyordu. Onların gidişini izledim, sonra Valerio'yu hücreden çıkarken takip ettim.

"Ruslardan herhangi birini yakaladınız mı?" Ben sordum. "Bir tanesini. Bir gardiyan."

"Jabba değil."

"Hayır."

Başımı salladım. Belki Luca son bir hizmet olarak Jabba ve adamlarını avlamalarına yardım etmeme izin verirdi. İşimde ne kadar iyi olduğumu biliyordu. Bunu kesinlikle hayırseverlik için yapmazdı.

Valerio beni Brooklyn'deki bir toplantı evine götürdü. İlk gelen bizdik. Derim kaşınıyor ve kafatasım şiddetle zonkluyordu ama hiçbir şey söylemedim. Duş almaktan başka bir şey istemiyordum.

Valerio ve ben Luca'nın zaman zaman toplantılar için kullandığı odaya gittik. Sert ahşap sandalyelerden birine oturdum.

"Doktor seni kontrol etmeye geliyor."

Başımı salladım. "Sara'ya odaklanması gerekiyor."

"Sanırım Romero ve Liliana onu bir kadın doktora götürecekler."

Başımı salladım, sonra ayaklarıma baktım.

Kapı yumuşak bir gıcırtyla açıldı. İki ağır adım sesi duyuldu. Onları tanıdım. Ayağa kalktım, sonra bakışlarımı yukarı kaldırdım çünkü lanet bir korkak gibi davranmayacaktım. Amo ve Luca bana doğru yürüyorlardı. Baba oğul gibiydiler: gri gözler, siyah saçlar. Ama Luca'nın yüz ifadesi gürlerken, Amo duygusuz görünüyordu. Amo'nun gözlerindeki bakışı analiz etmeye fırsat bulamadan Valerio çoktan onun önüne geçmişti. Bir süre sessizce konuştular.

Sır saklamalarına şaşırmadım.

Amo sonunda bana doğru geldiğinde, çok kızgın görünüyordu. Hayatımızın yarısı boyunca en iyi arkadaş olmuştuk. Bunun değişmesi için büyük bir hata yapmamız gerektiğini hep biliyordum.

Amo elini omzuma koydu. "Yanlış kartları oynadılar, o piçler. Motorcular başarılı olamadı, olamayacaklar da."

Şaşkınlığın ardından gelen şaşkınlık, kafama dank edene kadar içime işledi. "Video mu?"

Amo sertçe başını salladı. Gri gözleri benimkileri aradı. Olanları kaç kişi görmüştü? "Babama, bana ve birkaç kişiye daha gönderdiler."

"Sosyal medyaya koymadılar mı?"

"Henüz değil. Kaçıyorlar. Belki bu bize biraz zaman kazandırır."

"Olan biten her şeyi, her ayrıntıyı bilmem gerek," dedi Luca. O anda odanın kapısı açıldı ve Romero içeri girdi, onu Flavio ve Matteo izledi. Matteo, Consigliere olarak olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu.

Romero kararlı bir şekilde, "Orada olmak istiyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye onayladı Flavio. İkisi de bana doğru bakmadı. Yüz hatları, saçları ve göz renkleri bana Sara'yı hatırlatıyor, onlara bakmayı zorlaştırıyordu.

Luca kaşlarını çattı ama sonra başıyla onayladı. Matteo'nun gözleri Luca'ya katılmadan önce kısa bir süre bana dikildi.

Diğerleri bir mahkeme heyeti gibi karşımda sıralanırken Amo hâlâ yanımdaydı. Sara'yı sormak istedim. Onun iyi olduğunu ya da olabildiğince iyi olduğunu bilmem gerekiyordu ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Onun yerine Amo'ya döndüm. "Onlara gitmelisin."

"Yanımdayım çünkü desteğe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Videoyu izledin mi?" "Ne olduğunu biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun, yoksa yanımda olmazdın. Videoyu izle."

Amo kaşlarını çattı. "Yapmayacağım. Buna ihtiyacım yok."

Luca bana sert bir bakış fırlatmadan önce bir elini saçlarında gezdirdi. Bakışlarını tuttum. Karar verdiği sonuç ne olursa olsun kabul edecektim. Genelde savaştan pes eden biri değildim ama bu durumda...

Luca, "İntikamımızı olabildiğince çabuk alabilmek için mümkün olduğunca çok bilgiyi olabildiğince hızlı elde etmemiz gerekiyor," dedi. Sesinde zorlukla dizginlenmiş bir

Öfke. Romero ve Flavio'dan daha öfkeli görünüyordu. İkisi de gerekmedikçe şiddetli patlamalarla tanınmazdı ama vücutlarındaki gerginlik ve aynı olan dudaklarının gerginliği bana yüzeyin hemen altında serbest bırakılmaya hazır bir duygu seli olduğunu söyledi.

"Bildiğim her şeyi size anlatacağım, böylece beni uygun şekilde cezalandırabilirsiniz. Yine de benimle önce ailemle konuşmak istiyorum." Sakin sesim dağılmıştı ve içim de ses tonuma uyuyordu. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Famiglia adına yapmak zorunda kaldığım pek çok acımasız eyleme rağmen hiç böyle hissetmemiştim.

Luca yavaş bir nefes verdi, sonra Romero ve Flavio'ya baktı. "Bunun zor olduğunu ve duygularınızın yükseldiğini biliyorum." Bana dönmeden önce durakladı. "Sara'yı ve kendinizi yakalanmaktan koruyamadınız. Cezaya layık gördüğüm tek suç bu. Sonrasında olanlar..." Bakışlarını karşılayan Romero'ya doğru baktı, gözleri ıstırap doluydu. "...oldu çünkü başka seçeneğin yoktu."

Başımı salladım, anladığından emin değildim.

"Onu kucağıma almalıydım," diye mırıldandı Flavio. "Onu koruyabilirdim." Sesinde suçlama çınlıyordu ve nihayet bakışlarımla karşılaştığında, gözlerinde de yanıyordu.

Bunun doğru olduğundan emin değildim. Zayıf hafızamdan hatırladığım kadarıyla çok fazla düşman vardı. Ama gerçek şu ki, muhtemelen Bratva'nın hedefi bendim ve Sara sadece ikincil hasar olmuştu.

Amo kararlı bir şekilde, "Ya da değil, o zaman Max'in yapmak zorunda kaldığı şeyi kız kardeşine yapmak gibi korkunç bir konumda olabilirdin," dedi. Hâlâ yanımda duruyordu. Sadakati için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Flavio'nun ifadesi tiksintiyle çarpıldı. "Ben asla-"

"Rusların ona saldırmasına izin mi verecektiniz?" Amo karşı çıktı.

"Motorcular seni de yakalamış olsalardı Marcella'yı becerir miydin?"

Amo gerildi, yüzü taş kesildi. Luca tamamen çıldırmaya hazır görünüyordu. Jabba nifak tohumları ekmek için iyi bir iş çıkarmıştı. Belki de düşündüğüm kadar aptal değildi. Vahşet eylemleri söz konusu olduğunda, beklediğimden daha yaratıcıydı.

Matteo kollarını kavuşturdu ve bana soğukkanlı bir sakinlikle baktı. Şu ana kadar alışılmadık derecede sessizdi. Espri yapmaması ve saçlarını bir podyum mankeni gibi mükemmelleştirmeye zahmet etmemesi işlerin daha kötü olamayacağını gösteriyordu. "Bu tartışma bizi hiçbir yere götürmez. Maximus Sara'yla akraba değil ve boktan bir durumda yapılması gerekeni yaptı. Sara bile bunu biliyordu. Ona ne dediğini duydun."

Sara'dan bahsedince sertçe yutkundum. "O nasıl?" Sesim sert ve alçak çıkıyordu, her kelime boğazımı tırmalıyordu. Belki de babam konuştuğunda böyle hissediyordu.

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi. Belki de bilmeyi hak etmiyordum.

"Liliana onu bir doktora götürdü. Durumu iyi... fiziksel olarak," dedi Romero sessizce. Kahverengi gözlerini bana dikerken dikkatle kontrol ediyordu.

Başımı salladım. "Bana anlattığın için teşekkür ederim." Romero'ya her zaman büyük saygı duymuşumdur. O sadık ve çok yetenekli bir İmalatçıydı. Bugün ona daha da fazla hayranlık duyuyordum. Böyle bir durumda sakin kalmak kolay olamazdı. Rollerimiz tersine dönseydi, öfkeyle onu çoktan öldürmüş olurdum.

Kapı açıldı. Babam odaya girdi. Diğerlerine sadece başını sallayarak bana doğru yürüdü. Yüz ifadesi okunamıyordu. Her zaman arkamı kollamıştı ama bugün ne hissettiğinden emin değildim. Birçok kişi sadece siyah saçlarım, uzun boyum ve kehribar rengi gözlerimle ona benzediğimi değil, aynı zamanda onun karakterine de benzediğimi söyledi. Omzumu kavradı ve

gözlerimin içine baktı, sonra sıktı ve hafifçe başını salladı. "Ben buradayım."

Kalbim kabardı. Ben de minnettar bir şekilde başımı salladım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelere dökecek bir tip değildim, o da duygusal itirafları dinlemekten hoşlanan bir tip değildi. "Nasıl intikam alacağımızı bulmalıyız. Bunun için düşüncelerimizin ön saflarında yer almalıdır. Olanları değiştiremeyiz ama olaya karışan her şerefsizin hak ettiğini almasını sağlayabiliriz," dedi Amo.

Luca başını salladı. "İntikam ana odağımız olacak. Sabah ilk düşüncemiz ve akşam son düşüncemiz bu olacak. Bu işe karışan her pisliği öldürmek için ne gerektiği umurunda değil."

Romero bakışlarıma karşılık verdi. "İntikam almamıza yardım etmeni istiyorum. Avlanma ve işkence konusunda en iyilerden birisin."

Göğsüm daraldı. "Sara'ya ve ailene hak ettikleri intikamı vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu şehirdeki her Bratva pisliği hayal edilebilecek en acı verici şekilde ölene kadar rahat etmeyeceğim."

Babam başını salladı. "İntikamımızı alacağız ve bu acımasız ve merhametsiz olacak."

Amo öfkeyle, "Ve düşmanlarımızın, her köşede düşmanlarımız var diye kolay bir av olmadığımızı anlamalarını sağlamalıyız," dedi. Babasının Camorra'ya saldırma ve onları da düşman ilan etme tercihi katılmıyordu. "Bu yüzden saldırmak için bu anı seçtiler. Çok fazla savaş yüzünden zayıfladığımızı düşünüyorlar."

Luca'nın yüz ifadesi öfkeyle gerilmişti. O ve Amo bu konuda daha önce de tartışmışlardı. Amo'nun haklı olup olmadığından, Rusların Camorra'da başka bir düşmanımız olduğu için mi saldırdığından emin değildim.

"Eskisinden daha zayıf değiliz. Camorra bizim bölgemizdeki meselelere hiç yardımcı olmadı."

"Ama eskiden olduğu gibi Bratva'ya odaklanamayız çünkü artık arkamızı kollamamız gerekiyor. Remo bir noktada saldıracaktır."

"Remo şu anda beni ilgilendirmiyor. Greta'yla bir şeyler başlatmamış olsaydın, durum şok farklı olurdu."

"Bu noktaya neyin yol aŗtıęı umurumda değil," dedi Romero sıkıca. "Tek umursadığım masumca acı çeken kızım. İntikam almak istiyorum ve bunu m¼mk¼n olan en kısa s¼rede yapmak istiyorum. Bunun Sara'ya bir faydası olmayacak ama yapabileceğim tek şey bu olduğu iŗin bunu yapacağım."

Başımı salladım. Olanları geri alamazdım ama Jabba ve ekibini öld¼rmek iŗin elimden gelen her şeyi yapardım. Bu Sara'nın beni affetmesini sağlamayacaktı ama yine de ondan af dilemeye cesaret edemezdım.

CHAPTER FOUR

Sara

Annem doktordan eve dönerken sürekli bana bakıyordu. Biz cipin arka koltuğundayken iki koruma önde oturuyordu. İki siyah arabada dört koruma daha bizi takip etti. Daha önce hiç bu kadar korumaya maruz kalmamıştım ama bundan memnun olmuştum. Elbette, motorcular Marcella'yı kaçırdıktan sonra benim korumam bile artırılmıştı ama yine de özgürlüğün tadını çıkarmıştım.

Düşüncelerim olanlara geri dönerken yutkundum. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Hareket bacaklarımın arasındaki acıyı arttırdı, bu da o günün dehşetini bir kez daha hatırlattı.

Hamilelik ihtimali var mı?

Doktorun sorusu zihnimde canlandı. Annem dehşete düşmüştü, ben de öyle. O ana kadar

bu aşığılanmanın başka sonuçlara yol açabileceğini düşünmüştür.

Tekrar ürperdim. Soruya cevap verememiştim. Aptal değildim. Elbette cinsel ilişkinin her zaman gebe kalma şansı anlamına geldiğini biliyordum ama eğer Maximus...

Bu düşünce zincirini takip etmekten kendimi alıkoydum. Unutmak, hiç olmamış gibi davranmak istedim.

Annem elimi daha da sıkı sıktı. "Bunu da atlatacağız. Bundan sonra ne olursa olsun, bunu bir aile olarak atlatacağız."

"İki ay içinde evlenmem gerekiyor."

"Hâlâ evleniyorsun-" Annem yüzüme baktı. Kimse onu kırklı yaşlarının ortasında bir kadın olarak görmezdi, ama bugün yaşına uygun görünüyordu. Doğal koyu sarı saçlarında neredeyse hiç beyaz yoktu ve çok fazla gülümsemekten gözlerinin etrafında oluşan birkaç ince çizgi dışında hiç kırışıklığı yoktu. "İstemediğin sürece tabii."

Ne istediğimden emin değildim. Ama Maximus'un çocuğuna hamileysem, başka bir adamla evlenemezdim.

"Eminim Paolo çocuğu kendi çocuğu gibi seve seve büyütecektir."

Bazen annemin düşünce tarzımı bu kadar iyi bilmesi korkutucuydu. Dudağımı ısırdım, gözlerim yeni bir gözyaşı dalgasıyla yanıyordu. Paolo bunu gerçekten ister miydi? Ben istiyor muydum? "Böyle bir hareketten çocuk sahibi olmak istemiyorum."

Annem yutkundu, sonra yavaşça başını salladı. "Elbette, anlıyorum. Eğer hamileysen, bunu hallederiz."

Annem kürtajı pek sevmezdi ama ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini biliyordum. İçten içe bebeği doğuracağımı biliyordum çünkü bu suçluluk duygusuyla yaşayabileceğimden emin değildim. Aynı imkansız kararlar karşı karşıya kalan diğer birçok kızın aksine, yeterli aile desteğine ve paraya sahiptim. "Hamile kalırsam doğuracağım. Ama umarım olmam."

Annem yine elimi sıktı ama daha fazla konuşmadık. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm.

Daha önce hiç yaşamamıştım. Bedenim uyumak istiyordu ama zihnim yeniden yaşayacağım görüntülerden korkuyordu.

Evimize vardığımızda, şimdiye kadar hissetmediğim bir güven duygusu hissettim. Vücudum hafifçe ağrıyordu ama ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı. Normalde bacaklarımın arasında hissettiğim rahatsızlık için ilaç almazdım ama günün her anında olanları hatırlamak istemiyordum. Unutmak kolay olmayacaktı ama denemek istedim.

"Inessa ve Alea'yı Aria ile birlikte Hamptons'da bıraktım, böylece sessiz bir ortamda iyileşebilirsiniz."

Annem iyi niyetliydi ama şu anda istediğim son şey sessizlikti. Etrafım sessizleştğinde duyacağım seslerden korkuyordum. Dikkatimin dağılmasını ve normalleşmeyi istiyordum. Bu sabahki Sara olmak istiyordum, dönüştüğümü hissettiğim Sara değil. Tatlı bir küçük kasaba romantizmiyle sarmaş dolaş olmak, ev yapımı kurabiyeler yemek ve kız kardeşlerimin atışmalarını dinlemek istiyordum. Geleceğimin ne getireceğini bilerek güvende olmak istiyordum.

"Oh, onları evde mi istiyorsun?" Annem yüzüme bir bakış attıktan sonra şöyle dedi. "Sadece düşündüm de..." Titrek bir nefes verdi. "Gerçekten düşünmedim. Sadece en iyisi olduğunu umduğum şeyi yaptım."

"Sorun değil. Bu gece Aria Teyze'de kalsınlar. Eve gelmeleri için çok geç oldu. Belki de onlar beni görmeden önce kendimi toparlamak için yarına kadar zamanım olsa daha iyi olur. Benim için endişelenmelerini istemiyorum." Tereddüt ettim. "Ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Onlara fazla bir şey söylemedik, sadece yakalandığınızı ama çabucak kurtarılabileceğinizi söyledik."

Yeterince hızlı değil. Karnım daraldı. Arabadan çıktık. İki koruma bizi takip etti. Kimsenin düşüncelerini okuyamadığım için mutluydum. Yüz ifadeleri saklanmak istemem için yeterliydi.

Saat sekiz buçuk olmuştu ama duş alma ihtiyacıma rağmen odama tek başıma korkuyordum. "Benimle gelebilir misin? Bir duş almam lazım..." Gözyaşları sel oldu

gözlerimde. Beni her zaman güvende ve mutlu hissettiren sıcacık evimiz bile bu sabahtan beri ne kadar çok şeyin değiştiğini fark etmemi sağladı. Duvarlarımızda asılı olan ve Sara'nın parlak, umut dolu gözlerle gülümsediği aile fotoğraflarına bakmak bir tokat gibi geldi.

Annem hızla başını salladı, soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadele yüzünden okunuyordu.

Korktuğum gibi duşta yıkılmadım. Kendimi garip bir şekilde kendimden, durumdan kopmuş hissettim... belki de bu geçici bir şeydi, zihnimin beni koruma yöntemi idi. Bu erteleme için mutluydum.

Duştan sonra annem ve ben oturma odamızdaki kanepeye kıvrıldık, yün battaniyelerle örtündük ve bir Disney filmi izledik. Zihnim çok uzaklardaydı ama renkli görüntülerin akıp gittiğini görmek iyi hissettiriyordu. Annemin her zamanki gibi klişe, romantik bir Hallmark filmi seçmemesine sevinmişim. Aynı şeyi yaşama şansım sıfırken, insanların romantik olduğunu görme fikri bile beni ürkütüyordu.

Kilit açıldığında ve Flavio ile babam eve döndüğünde gözlerim kapanmaya başladı. Annem doğrulunca ben de doğruldum. Babam ve ağabeyim bitkin ve suçlu görünüyorlardı. Kızları ya da kadınları zarar gördüğünde mafya erkekleri hep suçluluk duyardı.

"Bu senin hatan değil Flavio," dedim o özür dilemeden önce kararlı bir şekilde. "Çok fazla vardı. Sen tek başına farklı bir şey yapamazdın..." Derin bir nefes aldım. "Maximus."

Onun adını söylemek çaba gerektiriyordu. Bu noktaya kadar onu düşünmeye bile cesaret edememişim.

Kahverengi kaşları birbirine yaklaştı, sözlerimi işlerken çenesindeki bir kas çalıştı. "Bunu bilmiyoruz ve ben hep merak edeceğim..."

"İntikamımızı alacağız. Luca Flavio, Maximus ve bana çabalarımızı suçluları bulmaya odaklamamız için onay verdi. Maddox da yardım edecek."

Şaşkınlık içime işledi. Babamın ifadesi temkinli ve endişeli bir hal aldı. "Sara. Luca Maximus'u cezalandırmayacak. Ben de ondan bunu istememeyi seçtim."

Annemin yüzü inançsızlıkla buruştu ve koltukta dik oturdu. "Ciddi olamazsın!" Benim adıma duyduğu öfkeyi paylaşmasam da iyi hissettirmişti. Maximus'a karşı ne hissettiğimden emin değildim. Sadece onu hiç düşünmek istemiyordum.

"Videoyu izlemedin Lily," diye yalvardı babam.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, bunun ne anlama geldiğini anladım. Babam ve Flavio videoyu izlemişlerdi... Ayağa fırladım ve üst kata koştum. Açık kapımdan tökezleyerek geçtim ve kendimi yatağıma attım. Titriyordum ve gözlerim şiddetle yanıyordu ama gözyaşlarım akmiyordu. Ağlamak istedim ama ağlayamadım. Yine de kusacakmışım gibi hissettim.

Adımlar ahşap döşeme tahtalarını gıcırdattı. Omzumun üzerinden bakmadan babam olduğunu anladım. Onunla özdeşleştirdiğim tıraş losyonu ve biraz da barut kokuyordu.

Yatak eğildi. "Üzgünüm Sara. Bir parçam Maximus'u öldürmek istiyor ama..."

"Sorun o değil," diye fısıldadım. "Senin izlemeni istemedim." Babam sessiz kaldı. İstemesem de başımı kaldırıp baktım.

Yüzü ıstırap doluydu. Dizinin üzerinde duran eline uzandım. "Beni teselli eden sen olmamalısın Sara." Parmaklarını elime doladı ve sıktı. "Bu benim işim."

Yumuşak bakışları endişeliydi, tipik bir baba ifadesiydi. Videoyu izledikten sonra daha farklı bir ifade beklerdim ama bana hâlâ her zamanki gibi bakıyordu. Ona göre ben hâlâ bu sabahki Sara'ydım ama onun çoktan gittiğini söyleyebilirdim.

Kız kardeşlerimin konuşmaları beni uyandırdı. Yatağımda yavaşça doğruldum, bacaklarımın arasındaki ağrıdan irkildim. Hâlâ halsiz hissediyordum. Dün gece ilk kez uyumama yardımcı olacak bir şey almıştım. Olası kâbuslardan korkmama rağmen, günün bitmesini daha da çok istiyordum.

Uyku haplarının etkileri hâlâ vücudumda etkisini gibiydi. Derin bir nefes alarak kendimi kalkmaya zorladım. Sabahları kastedilen yeni başlangıçlar, a Şans iyi bir şeyler için. Bu benim her zaman inandığım bir şeydi ve hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin veremezdim. Rahat bir sezlong kıyafeti giydim. Hafta sonuydu, yani dersim yoktu. Yine de en son ne zaman neredeyse öğlene kadar uyuduğumu hatırlayamıyordum. Uykusuz değildim. Parti müdavimi olduğum için genelde erken uyanırdım.

Kız kardeşlerimin kavgasının ardından odamdan çıktım ve onları Inessa'nın odasında buldum. Inessa benden yedi yaş, Alea ise dokuz yaş küçüktü. Sürekli tartışırlardı.

Ortak odalarının kapı çerçevesine yaslandım ve kırık bir saç bandı yüzünden tartışmalarını izledim. İkisine de annemin koyu sarı saçları miras kalmıştı ama Inessa'nın gözleri maviyken Alea'ninkiler benimkiler gibi kahverengiydi.

Beni ilk fark eden Alea oldu. O sustu, hemen ardından Inessa sözünü yarıda kesti.

"Sara!" Alea bağırdı ve bana doğru koştu. Karnıma çarptığında nefesim ciğerlerimi terk etti. Küçük bir gülümsemeyle ona sarıldım. Inessa da bize katıldı ve bana sarıldı. Yüzüme baktı. "Yaralandın mı?"

Ailemden tutsaklığımın ayrıntılarını onlardan saklamalarını istemiştim. Anlamak için çok küçüklerdi. Ben sadece

Umarım kimse onlara videodan bahsetmemiştir. Karnım takla attı ve bir an için kusacağımdan emin oldum.

"Ben iyiyim," dedim.

Benim de inanmaya başlayabilmem için onların da inanmasına ihtiyacım vardı.

"Çok korkmuştuk!" Alea haykırdı.

Başımı salladım. Düne kadar korkunun, keskin, vücudu uyuşturan korkunun gerçek anlamını hiç anlamamıştım. Kız kardeşlerimin bunu asla yaşamaması için dua ettim.

"Annem nerede?"

"Yemek pişirmek," dedi Inessa.

Yirmi dört saattir bir şey yemediğim için muhtemelen bir şeyler yemeyi düşünmeliydim. Yine de midemin bir şeylere hazır olduğundan emin değildim.

Annemin öğle yemeği için minestrone hazırlamakla meşgul olduğu mutfağa yöneldim. Mutfak yoğun sebze ve parmesan suyu kokuyordu. Derin bir nefes aldım ve geçmişten gelen mutlu anıların içime dolmasına izin verdim. Çok fazla harika anım vardı. Tek yapmam gereken dün listeye eklediğim karanlık anıyı yenmelerini sağlamaktı.

"Sara sonunda kalktı!" Alea, Inessa ile birlikte benden sonra mutfağa girerken anons etti.

Annem arkasını döndü, gözleri bana kilitlendi. Gözlerindeki endişe o kadar güçlüydü ki Alea ve Inessa'nın bile bunu fark edemeyeceğinden emindim.

"Aç mısın?"

Başımı salladım. Karnım hâlâ şiddetli bir fırtına sırasında bir teknedeymişim gibi hissediyordu.

"Yemek yemelisin," diye nazikçe teşvik etti annem. Sesindeki yalvarış sonunda beni kazandı. Benim için ne kadar endişelendiğini tahmin edebiliyordum. Ona başka bir sebep daha vermek istemedim.

"Minestrone'una nasıl karşı koyabilirim?" Ahşap masaya oturdum. Çoğu gün kahvaltımızı ve öğle yemeğimizi büyük mutfağımızda yapardık. Akşam yemeklerini sadece babam ve Flavio bize katıldığında oturma odasında yerdik.

Inessa, Alea ve annem masada bana katıldılar ve yemeğe başladık. Mide bulantıma rağmen birkaç kaşık çorbayı zorla içtim. Tadı her zamanki gibi çok lezzetliydi ama daha fazla yiyemedim. Arkama yaslandım ve Alea ile Inessa'nın didişmelerinin tadını çıkardım. Bu ikisi birbirini çok severdi ama kavga etmedikleri bir gün bile geçmezdi.

Annemin masanın üzerinde, çorba kâsesinin yanında duran telefonu bir mesajla aydınlandı. Genelde masada telefona izin vermezdi. Belki de babam ve Flavio ona güncellemeler gönderiyordu.

Ekran tam da annem onu benden saklamak için masadan çektiğinde yeniden aydınlandı. Artık çok geçti.

Paolo'nun babası.

Aman Tanrım. Arabada annemle yaptığım konuşmadan beri Paolo'yu hiç düşünmemiştim. Paolo, nişanlım. İki ay içinde, annelerimizin bir yıldan uzun süredir planladığı bir düğünle evlenmem gereken adam.

Annem bana sıkı bir gülümseme verdi. Gerçekten ona kimin yazdığını görmediğimi mi sanıyordu?

"Biliyorlar mı?"

Annem başını salladı. "Sadece nasıl hissettiğini soruyorlardı."

Eğer durum böyleyse, annem kim olduğunu gördüğü anda neden telefonunu sakladı?

Telefonumun nerede olduğundan emin değildim. Kaza sırasında yok edilmiş miydi? Yoksa Ruslar izlenmesini önlemek için mi yok etmişlerdi?

"Telefonum nerede?"

Annem kalktı ve mutfak tezgahından aldı. Ekranda bir çatlak vardı ama açtığımda her zamanki gibi çalışıyordu.

Çok geçmeden mesajlar gelmeye başladı.

"Dün gece sana mesaj attık. Telefonunun yanında olmadığını bilmiyorduk," dedi Inessa, kaşığı dudaklarından bir santim ötede, kâsesinden kaldırarak.

Messenger'ımı taradım. Kız kardeşlerim Valerio, Gianna, Aria, Marcella ve Isabella'dan mesajlar vardı. Bir tane bile

Paolo'dan. Eğer o ve ailesi sağlığını hakkında bilgi almak istiyorsa bana mesaj atabilirdi. Önce İsa'nın mesajını açtım.

If you want to talk, I'm in the gym operating the counter today. It'll be boring as hell. Many hugs.

İsa ve ben kuzendik ve birbirimizden hoşlanıyorduk ama farklıydık. O benden üç yaş küçüktü, bu yüzden hiç birlikte takılmamıştık. O, Flavio ve Valerio her zaman birbirlerinden ayrılmazlardı ve ben aralarındaki bağa müdahale etmek istemedim. İsa üç ay önce kaçırılmıştı. Benimle bu olay hakkında hiç konuşmamıştı, ben de sormaya cesaret edememiştim. Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmişti.

Diğer mesajları da açtım ama hepsi temelde aynı şeyi söylüyordu.

"Paolo'dan bir mesaj yok," dedim hayal kırıklığıyla.

Annem kaşığını yere bıraktı ve gülümsemesi daha da sıkılaştı. "Belki de seni biraz yalnız bırakmak istiyordur."

"Belki." Annemin benden bir şey sakladığını anlayabiliyordum. Şu anda Paolo ve düğünüm hakkında düşünmek istemiyordum. Bir yanımda sanki olanlarda benim de söz hakkım varmış gibi suçlu hissediyordu. Entelektüel düzeyde bunun saçma olduğunu biliyordum ama bu hissettiklerimi değiştirmiyordu. "Bugün İsa'yı spor salonunda görmek istiyorum. Beni davet etti."

Annemin gözleri şok içinde açıldı. Ayağa kalktı ve kaselerimizi aldı. Inessa ve Alea masayı silip bulaşık makinesini doldururken ben de hemen ona yardım ettim. "Sence dışarı çıkmak iyi bir fikir mi?"

"Saklanmayacağım."

"Saklanmamalısın, ama..." Annem mutfak tezgahına yaslanmış, elindeki bulaşık havlusuyla çatık kaşlarla beni izliyordu. "Çok sakın görünüyorsun. Bizim iyiliğimiz için güçlü olmaya çalışmandan endişeleniyorum." Taylor Swift'in bir şarkısını avazları çıktığı kadar bağırarak söyleyen Alea ve Inessa'nın onu duymaması için son cümlesini fısıldadı.

"Yıkılıp ağlamamı mı tercih edersin?" Sertçe yutkundum çünkü içimde bir fırtınanın koptuğunu hissedebiliyordum ve serbest bırakılırsa neden olabileceği yıkımdan korkuyordum. Eski hayatımı istiyordum. Normallik istiyordum. Hiç . Asla aşırı duygusal olmadım. Güvenilir ve sakinim. Belki de en büyük çocuk olmanın getirdiği bir şeydi bu. Annem Alea'yı doğurduktan sonra zorlandığında, sorumlulukları ben üstlenmişim. Birkaç ay sonra işler kolaylaştığında bile, bir tür gölge ebeveyn olmayı asla bırakmamıştım.

Annem omzuma dokundu. "Tabii ki hayır. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum anne. Ama hayat devam etmek zorunda."

Annemin gözleri parladı ama kararlılıkla başını salladı ve telefonunu eline aldı. "Babanın ya da Flavio'nun seni oraya götürecek vakti olup olmadığına bakacağım. Eminim İsa ile konuşmak sana iyi gelecektir."

Otuz dakika sonra babam ve Matteo beni aldılar. Amcamı gördüğüme şaşırmıştım.

"Annen İsa'yı spor salonunda görmeye kararlı olduğunu söyledi. Dışarı çıkabilecek kadar iyi misin?" Matteo şoför koltuğuna otururken babam siyah limuzinin kapısını benim için açık tutarken sordu.

"Yaralı değilim," dedim. Sıyrıklardan bahsetmeye bile değmezdi ve ağrılar artık daha iyiydi. Gerçi babam fiziksel yara izlerinden bahsetmiyordu. Bu sabah aldığım iki duş kesinlikle çok yardımcı olmuştu - sadece ağrıya değil, aynı zamanda iğrenç duyguya da.

Arka koltuğa geçtim. Matteo bana gülümsedi.

"Seni beklemiyordum," dedim ona.

"Gianna'yı spor salonunda ziyaret etmeyi uzun zaman oldu. Bugün bunu değiştirmek için iyi bir gün," dedi yüzüme şöyle bir baktıktan sonra.

Babam benimle birlikte arka koltuğa oturdu. Ona meraklı bir bakış attım ama o sadece gülümsedi. Neler olup bittiğini bilmediğimi mi sanıyorlardı? Korumamı arttırıyorlardı. Marcella ve Isabella'nın dünyamızın kurbanları olduktan sonra birçok özgürlüklerini kaybettiklerini görmüştüm.

Matteo'nun da muhtemelen benim videomu izlediği gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Eğer hayatımı yaşamak istiyorsam, bunu unutmam gerekiyordu.

Famiglia spor salonuna girdiğimizde kuzenim İsa gerçekten de resepsiyon masasının arkasındaydı ama bilgisayar ekranına yaslanmış bir kitaba dalmıştı. Spor salonunun sahibi İsa'nın annesi, teyzem Gianna'ydı. Sağ taraftaki cam duvardan, hepsi tanıdık yüzler olan yarım düzine kadına yoga kursu verdiğini görebiliyordum.

Matteo, İsa'ya yaklaşıp şakağına bir öpücük kondururken, "Uyanıklığın eksik," dedi. Kız yüzünü buruşturdu. "Ah lütfen, muhafızlar her yerde."

Gözleri babasının yanından bana doğru kaydı. Gülümsemedi, bunun için garip bir şekilde minnettardım. Ben de gülümsüyormuş gibi istemiyordum. Gözlükleri başının üstünde duruyordu ve bordo saçlarının dağınık topuzunu sarıyordu. Bana halam Gianna'yı hatırlatıyordu.

"Siz sohbet ederken ben burada oturacağım," dedi babam küçük bekleme alanındaki sandalyelerden birine .

Matteo, "Resepsiyonu ben devralacağım," dedi.

Makinelerin bulunduğu spor salonu sol taraftaydı ve orada çalışan birkaç kadın bize meraklı bakışlar fırlatıp duruyordu.

"Burası bir kadın spor salonu. Her yerde erkekler olursa müşterilerimiz kendilerini rahat hissetmeyecektir," dedi İsa.

Matteo tezgâhın arkasındaki sandalyeye çöktü ve ayaklarını ikinci bir sandalyeye dayadı. "İyi olacaklar."

"Annem mutlu olmayacak," dedi İsa küçük bir omuz silkmeye beni kendisine doğru yönlendirirken. Şu anda herkesin gözü benim üzerimde gibiydi. Ürperdim ve İsa'yı ofise kadar takip ettim.

Okuduğu kitap hâlâ elindeydi. Pelüş kanepeyi işaret etti. "Rahatına bak." Sonra her şeyin hâlâ elle yapıldığı eski moda kahve makinesine doğru yürüdü. "Espresso?"

Başımı salladım ve yumuşak minderlere gömülerek kanepeye uzandım. "Benim için çok sert. Çayı tercih ederim."

"Kafeinle yaşıyorum. Eroin ya da içkiye başvurmadan içimdeki Stephen King'i yönlendirmeye çalışıyorum." Bir espresso hazırladı. Makinenin tıkırtısı ve vızıltısı odayı doldurdu ve bu sesi oldukça sevdiğime karar verdim. İsa espressosunu hazırlamaya odaklanmıştı, bu yüzden onu yakından izleme şansım oldu.

Kendisi de üç ay önce Amo'nun düğününden sonra kaçırılmıştı. Bildiğim kadarıyla olay sırasında ne kendisi ne de annesi ciddi bir yara almamıştı ama de onu her gördüğümde İsa'daki değişiklikleri fark ediyordum. Eskisinden daha ciddi ve içine kapanıktı, her zaman bir kitaba dalıyor ya da bir not defterine bir şeyler karalıyordu.

Elinde espresso fincanı ve bir şişe suyla bana doğru yöneldi. Ayakkabı giymediğini, sadece dizlerine kadar çektiği büyük boy yün çoraplar giydiğini fark ettim. Biri pembe, diğeri mor renkteydi ve tozluk, önlük ve balıkçı yaka tişörtten oluşan siyah kıyafetindeki tek renk tonuydu. Su şişesini uzattı. Aldım ama içmedim. İsa yanıma çöktü ve espressosundan bir yudum aldı. "Stephen King'in *Cinnet*'i alkol ve eroin etkisi altındayken yazdığını biliyor muydun? Ve *Cujo*'yu yazdığını bile hatırlamıyor."

"Umarım sen de aynısını denemeyi düşünmüyorsundur," dedim. "Ama kitaplarının çoğunun rahatsız edici doğası düşünüldüğünde, şaşırmadım." Pek çoğunu okuduğumdan değil. I

midem kaldırmıyordu ve şimdi kendi hayatıma da bu şekilde karanlık dokunduğu için daha da az kaldırıyor.

İsa şok olmuş bir yüz ifadesi takındı. "Rahatsız edici ama dahice. Ve eğer rahatsız edici kitaplardan hoşlanmıyorsanız, benimkini okumamalısınız."

"Kitap mı yazdın?"

İsa kızardı ve espressosundan bir yudum daha aldı, bu da bardağın çoktan boşaldığı anlamına geliyordu. Espresso ihtiyacını hiç anlamamıştım. Uzun süren içecekleri severdim. Büyük bir fincan çayı avuçlarımın içine alıp rahatlatıcı kokusunu içime çekerken yavaş yavaş soğuduğunu hissetmekten daha iyi bir şey olamazdı. "Çoğunlukla kısa öyküler ve romanlar üzerinde çalışıyorum ama bir kitap üzerinde de çalışıyorum, evet."

"Vay canına." Yüzünü inceledim. "Olanların üstesinden gelmek için mi kullanıyorsun?"

İsa elindeki küçük bardağı bıraktı ve bacaklarından birini göğsüne doğru çekerek kolçağa yaslandı. Doğrudan gözlerimin içine baktı. Ne kadarını paylaşacağını tarttığı belliydi. Kendisini rahatsız eden şeyler hakkında pek çok kişiyle konuştuğundan şüpheliydim.

"Yazılarım daha bıkkın ve daha karanlık hale geldi. Aynı zamanda daha iyi oldu. Bir yerde büyük yazarların travmadan doğduğunu okumuştum. Bunun doğru olduğundan emin değilim ama yazmak kesinlikle bir çıkış noktası haline geldi."

Bordo saçlarından birkaç tutamı yüzüne doğru savurdu. Dağınık topuzu artık vahşi yelesini zar zor tutuyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

İkiye bölünmüştüm. Buraya İsa'yla konuşmaya gelmişim ama korkularımı kelimelere dökmenin onları nasıl daha gerçek kılacağından da korkuyordum. Dün gece gördüğüm, bizi yakalayan kişinin sinsi yüzüyle ilgili kâbus beni sarsmıştı. "Dünün beni ve geleceği nasıl şekillendireceği konusunda endişeliyim. Kötü bir şeyin diğer her şeyi belirlemesini istemiyorum. Onlara güç vermek istemiyorum. Ama bazı şeyler benim kontrolüm dışında ve bu beni gerçekten korkutuyor."

İsa başını salladı. Başını öne eğdi. "Senin kontrolün dışında olan ne? Tekrar kaçırılabilceğinden mi endişeleniyorsun?"

Bu henüz düşündüğüm bir şey bile değildi. Yavaşça başımı salladım. Babam bunun olmasına asla izin vermezdi. Korumalarım olmadan bir yere gitme hayatım kesinlikle sona ermişti. "Bir olacağından şüpheliyim. Sadece... Olanları öğrendikten sonra insanların bana nasıl davranacağı konusunda endişeleniyorum."

"İnsanları değiştiremezsiniz. Bazıları her zaman saçmalayacaktır. Dedikodu yapmayı severler. Sen hayatta kalan birisin, bu yüzden bu aptallara aldırma. Karma onlara geri ödeyecek."

Küçük bir kahkaha attım ama hemen ayıldım. "Böyle şeyler olduğunda bazı insanların hep bizi suçladığını biliyorsun."

"Cinsel saldırıya uğramaktan mı bahsediyorsun?"

Yutkundum; ona bir isim vermek bile midemi bulandırıyor. "Evet."

İç çekti. "Biz kadınlar hep kazıklanıyoruz." Dişlerini alt dudağına gömdü. "Şu anda imkânsız görüldüğünü biliyorum ama eninde sonunda olanlar artık aklının bir köşesinde olmayacak."

"Senin için mi?"

İsa omuz silkti. "Hâlâ orada, çoğunlukla geceleri ya da bir sesle irkildiğimde, ama daha iyi. İyi ki savaş var da yakın zamanda Falcon görmek zorunda kalmayacağım." Yüzünü buruşturdu. "O kısım senin için daha zor olacak."

"Geçmişte Maximus'u nadiren gördüm ve bu gelecekte de değişmeyecek. Ve Ruslar... Onları bir daha göreceğimden şüpheliyim."

İsa esprisiz bir kahkaha attı. "Muhtemelen bir yıl içinde hepsi ölmüş olacak, merak etme."

Acaba onu kaçıranlara, Kutsal Olmayan Üçlü'ye bunu diledi mi diye merak ettim. Her ne ise, muhtemelen adaletle teslim edilmeyeceklerdi.

İsa ve ben lobiye dönmeden önce kitapları hakkında birkaç dakika daha sohbet ettik. Babam hâlâ sandalyesindeydi ama Matteo gitmişti. Gianna artık yoga salonunda değildi.

oda da. Belli ki kursu sona ermişti. "Annemle babam muhtemelen bir yerlerde tartışıyorlardır," dedi İsa, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek. Annemle babamın tartıştığını hiç duymamıştım. Hiç kavga etmediler mi yoksa tartışmalarını kardeşlerimden ve benden saklamakta çok mu iyilerdi emin değildim.

Spor salonunun kapısı açıldı ve Cara içeri girdi, üzerinde spor kıyafetleri vardı, kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Maximus'un annesiydi. Beni gördüğünde gözlerini kocaman açarak olduğu yerde donakaldı, ben de aynısını yaptım. Gözleri maviydi, oğlununki gibi ürkütücü kumral değildi ve pek çok fiziksel özelliği paylaşmadıkları için memnundum.

Kendine gelmesi daha çabuk oldu. Yüz ifadesi şefkatli bir hal aldı ve söyleyeceklerinden korktum. Maximus'u hatırlamak çok erken gelmişti. Onu düşüncelerimden kovmak istedim ama onun varlığı yaralarımı deşti.

"Çok üzgünüm Sara," diye fısıldadı. "Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama Maximus perişan halde. Bunların hiçbirini istemedi."

"Cara," dedi babam sandalyesinden kalkarken sert bir ses tonuyla. "Bu kadar yeter. Sara'nın şimdi bunları duymasına gerek yok. Zaten yeterince derdi var."

Omuzlarını dikleştirdi. "Sen çocuğunu kolluyorsun Romero, ben de kendi çocuğumu. Maximus da bu olayda bir kurbandı."

Cara'nın yüzünde oğlu için duyduğu endişeyi görebiliyordum. Onu anladığımı ve Maximus'un kendini suçlu hissetmesini istemediğimi söylemek istedim ama bunu söylemeye dilim varmadı. Sadece gitmek istedim.

Ben fark etmeden sahneye giren Matteo, "Bu farklı," dedi. "Maximus sert bir adam. Hayatta kalacaktır."

"Bu ciddi bir cinsiyetçilik baba," dedi İsa kollarını kavuşturarak. "Erkekler de cinsel istismar mağduru olabilir."

Matteo ikna olmadığını gösteren bir ses tonuyla, "Eminim öyle olabilir, İsa," dedi.

Babam elini omzuma koydu. "Artık gitmemiz gerekiyor." Başımı salladım. Boğazım cevap veremeyecek kadar sıkıydı.

İsa'yla konuşmak bana yardımcı olmuştu ama sonrasında olanlar, kapalı tutmak istediğim solucan kutusunu açmıştı. Maximus'u düşünmek istemiyordum çünkü bu, olanların ayrıntılarını yeniden yaşamak anlamına geliyordu. Bunu şimdi yapamazdım. Eski hayatıma geri dönmek istiyordum ve eğer yıkılırsam bu mümkün olmayacaktı.

Muhtemelen olmazdı.

CHAPTER FIVE

Sara

"Paolo seninle konuşmak istiyor," dedi babam kapıyı çaldıktan sonra odama girerken. Derslerime ne zaman dönmeye hazır olacağımdan ya da babamın ne zaman gitmeme izin vereceğinden emin olmasam da üniversite için Ortaçağ resimlerinin restorasyonu üzerine bir kitap okuyordum.

Kaçırılma olayının üzerinden bir hafta geçmişti ve nişanlığımın benimle daha erken iletişime geçmesini bekliyordum. Öte yandan, bunun ne kadar utanç verici olacağından korkuyordum. Hissettim... Paolo'nun beni muhtemelen Maximus'la gördüğünü bildiğim için ne hissettiğimden emin değildim. Bunun benim hatam olmadığını biliyordum. Yanlış bir şey yapmamıştım ama yine de açıklanamaz bir utanç hissediyordum.

Düşüncelerimin beni tekrar o yola sürüklemesine izin vermemeye çalışarak ürperdim. Bu, evden çıkmayı ve insan içine çıkmayı daha da zorlaştıracaktı ama saklanmak istemiyordum.

"Sadece bir hafta sürdü," dedim sahte bir gülümsemeyle.

"Hemen ardından benimle temasa geçti ama onunla senin ilgilenmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim."

Başımı salladım. Babamın benden bir şeyler saklamasından hoşlanmıyordum ama beni koruma ihtiyacını anlıyordum, özellikle de kendini suçlu hissettiğini bildiğim için.

"İsterse bugün gelebilir," dedim, onunla tanışma düşüncesinin nabzımı nasıl hızlandırdığını ve karnımı nasıl sıkıldığını görmezden gelerek Henüz yaklaşan evliliğimizi düşünmeye bile cesaret edememiştim. Belki de hâlâ bunu yapmak istediğimden emin içindir. Paolo ve benim aramda nasıl olur da her zaman garip şeyler olmaz? Ve eğer gerçekten hamileysem...

Bu düşünce karnımın zil çalmasına neden oldu ama onu bir kenara ittim. Hâlâ bilmediğim bir hafta vardı ve bunun için endişelenmek işleri kolaylaştırmayacaktı.

Paolo evimize girdiği an, bir düğün olmayacağını anlamıştım. Yüzüme bile bakamadı.

"Selam Sara," dedi selamlama şekli olarak, gülümsemesi garip ve sıkıydı. Benimle arasındaki mesafeyi korudu. Fiziksel temas kurduğumuzdan değil ama aramızdaki mesafe mümkün olan her şekilde artmıştı.

Annem ve babam arka planda geziniyorlardı. Babam bugün Paolo ile yalnız kalmama izin vermeyeceğini açıkça belirtmişti. Yalnız kalmak istediğimden değil.

"Hey, Paolo."

Fazla uyumamış gibi görünüyordu, kahverengi gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve her zamankinden daha bitkin görünüyordu. Boğazını temizledi ve avuçlarını uyluklarına sürttü, sonra annemle babama sıkı bir gülümseme gönderdi.

Paolo benimle evlenmek istemedi. Bunu yüzünden, vücut dilinden anlayabiliyordum. Sadece kaba davranmadan ve dünyamızın kurallarını çiğnemededen bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Gerçi müstakbel karısının başka bir erkekle seks videoda görmek, kendisi istememiş olsa bile, Paolo'ya evlilikten kaçmak için birkaç boşluk veriyordu.

Üzüldüm ama ona karşı bir şeyler hissettiğim için değil. Ondan platonik bir şekilde hoşlanmıştım ve ailesi bana evlenme teklif ettiğinde bunu sorun etmemiştim ama kalbim hiçbir zaman bu işte olmamıştı. Üzgündüm çünkü her zaman hayalini kurduğum gelecek gözlerimin önünde yavaş yavaş çözülüyordu. Bu kış evlenemeyecek ve üç çocuklu güzel bir aile kuramayacaktım. İptal edilen bir düğün ve muhtemelen evli olmadığım bir adamdan, unutmaya çalıştığım bir eylemden doğan bir çocukla dedikoduların merkezi olacaktım.

Her zaman istediğim her şey bir anda ulaşılmaz olmuştu. Artık çoğu erkek benimle evlenmezdi. Ve ben gerçekten böyle bir bağlılığa, bunun gerektirdiği samimiyete hazır mıydım?

"Bence bu düğünü yapmamalıyız," diyerek Paolo'nun ve kendimin işini kolaylaştırdım. Bu garip sessizliğe daha fazla katlanamazdım ve Paolo'nun bulduğu olası açıklamaları kesinlikle dinlemek . "Buraya bunu söylemek için geldin, değil mi?"

Ailemden bana baktı, sonra sanki onu uygunsuz bir şey yaparken yakalamışım gibi hızla geri döndü. Belki de öyleydi. Belki de nişanlın benim yaşadıklarımı yaşarken nişanı bozmak korkakça ve zayıf bir davranıştı ama onu suçlayamazdım. *Ben* bile bu durumdan, *kendimden* iğreniyordum.

Paolo'nun bakışlarıyla karşılaşan babamın ifadesi karardı. "Bu yüzden mi buradasın?"

Annem yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. Güven vermek için eline dokundum. "Sorun yok. En iyisi bu."

Babam alay etti. "Nişanı bozmak onursuzluktur, özellikle de nişanlın incinmişse."

"Ben ..." Paolo sözlerini yarıda kesti. "Sadece..."

"Yapma," diye mırıldandım. "Hiçbir şey söyleme. Duymak istemiyorum. Bitti artık. Sen hayatına devam etmekte özgürsün, ben de öyle."

"Doğru." Paolo bir ayağından diğerine kaydı, sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "O zaman ben gidiyorum. Babam duyuru için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere arayacak."

Geri çekildi, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi ön kapıda kısa bir süre durakladı ve sonra gitti.

Bunu takip eden mutlak sessizlikte, kalbimin kırıldığını neredeyse duyabiliyordum. Hayatıma devam etmek için kendimi özgür hissetmiyordum. Geçmişten gelen çok fazla yükü ve gelecek korkusunu yanımda taşıyordum. En azından artık bir düğün için endişelenmeme gerek yoktu. Muhtemelen bir daha asla.

Acı bir kahkaha attım ve gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldıktan sonra, sonucun aynı olacağını bilmeme rağmen gözlerimi tekrar açtım.

Tezgahın üzerindeki hamilelik testi şüpheye yer bırakmıyordu. TikTok'ta izlediğim o şirin hamilelik testi videolarında bazı insanların yaptığı gibi bakmanız gereken hafif bir ikinci çizgi değildi. İkinci çizgim kalın ve maviydi. Başka bir test yapmak gereksizdi ama yine de yaptım. Bu seferki daha da açıktı. *Hamileydim*. Bu kadar basitti.

Hamileydim.

Unutmak istediğim bir olaydan hamile kaldım.

Seçme şansı olmadığını bildiğim halde sık sık kızdığım bir adamdan hamile kalmıştım ve hatta ona izin bile vermiştim. Pek de değerli olmayan bir onay.

Evlilik dışı hamile.

Oh, dedikodu değirmenleri buna bayılır.

Her zaman kenarda durmayı tercih eden biri olmuşumdur. Hiçbir zaman cesur renkli elbiseler seçmedim ya da saçım la çılgınca bir şey yapmadım. Asla yüksek sesle gülmedim ya da rol yapmadım. Gölgede kalmayı severdim. Rahat olduğum, diğer insanları izleyebildiğim ve cesur olma cesaretlerine hayran olduğum bir yerdi. Ama olabilecek en kötü şekilde spot ışıklarının altına sürüklenmişim ve şimdi bu hamilelik ve iptal edilen bir düşünle, tekrar gölgelere kaçmamın hiçbir yolu yoktu.

Bana izin vermediler.

Onlar.

Sanki beni kınayan insanları tespit etmek o kadar kolaymış gibi. Kimse açıkça parmakla göstermezdi. Açıkça kınama değil, acıma ve anlayış olacaktı. Ama sonunda işlerin nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Bazı insanlar üniversiteye gitmemem gerektiğini, o zaman güvende olacağımı söyleyecekti. Bazıları kıyafetlerimi ya da aynı derecede saçma bir şeyi suçlayacaktı.

Kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Her şeyin bir kez daha kontrolüm dışında olmasından nefret ediyordum. Geleceğime karar verilirken seyirci kalmak istemiyordum. Bu benim hayatımdı. Seçeneklerim sınırlı olsa bile nasıl gelişeceğini seçen kişi olmak istiyordum. Bir zamanlar dilediğim her şeyi hâlâ istiyordum.

Hamilelik testinden başımı kaldırıp yansımama baktım. Belki kurallar kadınlara, özellikle de benim gibi kadınlara karşı adaletsizdi ama kuralları ya da dünyamızı değiştiremezdim. Sadece uyum sağlamaya çalışabilirdim; ailem, kendi iyiliğim ve hatta bebeğin iyiliği için.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu. Son iki haftadır hiç düşünmediğim bir seçenektir bu. Şimdi, dizginleri geri almanın bir yolu vardı.

Maximus

Bir motosikletin motor sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti. Maddox garaj yolunda durduğunda, vücudumun tepkisini bastırmak için derin bir nefes aldım. Savaş modundaydım, sanki bir motosikleti görmek bile içimdeki katili ortaya çıkarmaya yetiyordu. Motorculardan her zaman nefret etmişimdir. Bu benim işimin bir parçasıydı ve nedense şimdi onlardan daha da çok nefret ediyordum. Marcella'nın yaralandığını kaydetmemiş olsalardı, Jabba'nın aklına Sara'ya zarar verme fikri asla gelmezdi.

Maddox kaskını çıkardı, ardından sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Artık o kesimi giymese ve bir süredir Famiglia için çalışıyor olsa bile bir MC üyesi gibi görünüyordu. Hatta Luca'nın kızı Marcella ile evliydi ama bu onu Made Man yapmıyordu. Motorculuk onun içine işlemiştii ve beni daha önce hiç olmadığı kadar tetikliyordu. Bizim için çalışmasına ya da dünyamızın bir parçası olmasına izin verdiği için Luca'ya kızan insanlardan biri olmamıştım. İnsanların değişebileceğini ve yeni bağluluklar oluşturabileceğini biliyordum. Luca babama bir şans vermeseydi bugün burada olmazdım.

Maddox sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bisikletinin üzerinden bana baktı. Sonunda atından indi ve bana doğru yöneldi. Motorcuları yakalamamıza yardım ettiği zamanlarda birlikte çalışmıştık ama bu seferki karşılaşmamız farklıydı, anlam veremediğim duygularla ağırlaşmıştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Bana yumruk atmak istiyormuş gibi görünüyorsun." Omuz silkti. "Eğer bu yaşadığın bokun üstesinden gelmene yardımcı olacaksa, buyur." Davet edercesine çenesini yukarı kaldırdı. Kahretsin, yardımı için minnettar olmalıydım. Bulunmak istemeyen insanları bulmakta iyiydi - motorcular, Bratva askerleri, kısaca herkes.

"İşkence etmek ve öldürmek istiyorum. Yumruk atmak intikam ihtiyacımı karşılamaya yetmez bile," diye homurdandım. Lanet olsun, kendime gelmem gerekiyordu. Bu Maddox'un suçu değildi. Yardım etmek için buradaydım.

Ellerini siyah kot pantolonunun içine soktu ve bulutlu gökyüzüne baktı. "Pek çok şeyden pişmanım. Ama Marcella'yı kaçırdığım için asla pişman olmayacağım. Çünkü hayatımın en büyük hatasını yapmamış olsaydım, bugün karım olmayacaktı ve bu büyük bir utanç olurdu."

"Kaçırılman böyle mutlu sonla bittiği için şanslısın," diye mırıldandım acı acı.

"Belki senin için de mutlu bir son olabilir."

İçimde bir şeyler koptu ve boğazını sıktım. "Yaptığım şeyden sonra mutlu bir son mu? Ona tecavüz etseydin Marcella'nın karın olacağını mı sanıyorsun?"

Parmakları bileğime dolandı ama beni çekmeye çalışmadı. Doğrudan gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki anlayış beni daha da sinirlendirdi. Öfkeme öfkeyle karşılık verilmesini istiyordum. Karşımdaki adamı öldürmek için bir nedenim olsun istiyordum. "Gördüğüm kadarıyla ikinizin de başka seçeneği yoktu."

Yüzümü buruşturarak onu serbest bıraktım. O lanet videoyu görmeyen var mıydı?

"Yakalanmamızdan sorumlu olan adamları bulmama yardım etmek için buradasınız, günahlarımın yargıcı olmak için değil. Sadece Sara ve

Tanrı bunu yapabilir."

Telefonum çaldığında ailemin verandasında köpeğim Bacon'ın beyaz tüylerini fırçalıyordum. Fırçayı yere bıraktığımda bir havlama sesi çıkardı. Kısa tüylerinin taranması gerekmiyordu ama bu şekilde okşanmayı seviyordu, bu yüzden onu her gece fırçalamaya çalıştım. Bir köpek fabrikasında yetişmiş olmasına rağmen, çok nazik bir Dogo Argentino'ydu.

Ekranda ismi gördüğümde, kısa süreli sükûnet hissim buharlaştı. Romero'ydu. Ruslar hakkında yeni bir bilgisi mi vardı? Maddox'un ve benim araştırmalarımız şu ana kadar onların yerini bulamamıştı.

"Buraya gelebilir misin?" Romero sordu.

"Senin evine mi?" Şaşkınlıkla sordum. Oraya hiç gitmemiştim ve olanlardan sonra bunun değişmesini beklemiyordum. Son iki haftadır Sara'yı ya da Romero dışında ailesinden kimseyi görmemişim. Flavio benden uzak duruyordu ve doğal olarak ailenin kadınları da öyle.

"Evet. Bir şey konuşmamız gerekiyor."

"Elbette." Ayağa kalktım ve üzerimin tozunu aldım. "Kırk dakika içinde orada olabilirim."

"Güzel." Romero telefonu kapattı.

"Ne var ne yok?" Primo arkamdan gelirken sordu. Salıncağa uzanmıştı.

"Romero evine gelmemi istiyor."

Primo'nun yüzü benim kafa karışıklığımı yansıtıyordu. Aynı saç rengini paylaşıyorduk ama gözleri annemizin mavisiydi. Yine de o kadar nazik değildi. "Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun? Destek olarak seninle gelmemi ister misin?"

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemiştir. Sara'yı tekrar görebileceğim düşüncesine kendimi fazla kaptırmıştım ve bu ihtimal beni olası bir tuzaktan daha fazla korkutuyordu. İşkenceyle başa çıkabilirdim ama onunla yüzleşebileceğimden emin değildim.

"Bu Romero'nun tarzı değil."

"Bazı şeyler insanları değiştirir."

Kime anlatıyordu? Eskiden olduğum kişi değildim. Romero'nun kaydı izlerken neler hissetmiş olabileceğini düşünmek istemiyordum. Lanet olsun. Fikrini değiştirip beni Sara'nın önünde öldürmek isterse, onu gerçekten suçlayabilir miydim? Onu durdurmalı mıydım?

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Primo. "Ölümün hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bunu geri alamazsın. Sen yapılması gerekeni yaptın. Herkes aynı fikirde."

"Sara'nın bildiğinden şüpheliyim," diye homurdandım.

"Sorun olmadığını söyledi, Max. Suçluluk duygusuyla kendini öldürmen bir şeyi değiştirmeyecek. Ama her Bratva askerini olabildiğince acımasızca öldürmen fark yaratacak."

Tedirginliğimi fark eden ve kendini bacağıma yaslayan Bacon'ın başını okşadım.

"Bu trafikte zamanında varmak istiyorsam hemen yola çıkmalıyım."

"Gelmemi istemediğine emin misin?" Primo kollarını kavuşturarak sordu.

"Kesinlikle."

Kamyonetime bindim ve yola çıktım. Primo'yu dikiz aynasından görebiliyordum, yanında Bacon, gidişimi izliyordu. Bunun kardeşimi son görüşüm olup olmadığını merak ettim. Anneme bir kez daha sarılmalı mıydım?

Başımı salladım. Müziğin sesini açarak düşüncelerimi bastırdım.

Greenwich Village'daki Cancio'nun kahverengi taşlardan yapılmış evinin önündeki kaldırıma park ettikten sonra bir süre oturdum. Olası bir cezalandırmadan korktuğumdan değildi. Nefesimi üfleyip dışarı çıktım ve kapıya yöneldim.

Ben kapıyı çalamadan kapı açıldı. Flavio kapının önünde duruyordu. Henüz on yedi yaşındaydı ama kaçırılmasından bu yana geçen iki hafta içinde gerçek bir erkek olmuştu. Benim kadar uzun boylu değildi, çok az kişi öyleydi ve geniş değildi, ama vücudundaki gerginlikten, bunun onu bir kavgadan alıkoymayacağını söyleyebilirdim. "Arabandan çıkman uzun sürdü."

Romero oğlunun arkasında belirdi ve bana sıkı bir gülümseme verdi. Aynı boydaydılar ve kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve benzer yüz hatlarıyla birbirlerine oldukça benziyorlardı. "Maximus, içeri gel." Kapıyı daha geniş açtı ve Flavio'ya sert bir bakış atarak içeri girebilmem için bir adım geri çekilmesini sağladı.

"Ayakkabılarımı çıkarayım mı?" diye sordum. Botlarım muhtemelen bej halının üzerinde iz bırakacaktı.

"Eğer yapmazsan Liliana kafanı koparır," dedi Romero sıkı bir gülümsemeyle.

Ayakkabılı ya da ayakkabısız bunu yapacağını hissediyordum. Ayakkabılarımı çıkardım ve kapının yanındaki paspasın üzerine bıraktım.

Evlerinin içinde olmak garip hissettiriyordu, sanki gelmemi istemiş olmalarına rağmen davetsiz misafirmişim gibi. Üst kattan adım sesleri geldi, sonra Liliana ahşap merdivenden hızla indi ve bana doğru hışımla yürüdü. Bana sert bir tokat attı. Kıpırdamadım, öfkesinin şiddete dönüşmesini bekledim ama o sadece sert bir şekilde nefes alıp göğsüme baktı. Sara'nın yüz hatları annesine benziyordu ve

Sadece bu hatırlatma bile onun uygulamak istediği şiddete katlanmam için yeterliydi. Ufak tefek bir kadındı ama attığı tokat bazı erkeklerin bile dikkatini çekebilirdi.

"Bunu yapmamalıydım," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Hayır, anlıyorum." Sara'nın ailesi beni görmek istediğinde böyle bir şey bekliyordum.

Romero karısının arkasından ve ellerini omuzlarına koydu. Onun dokunuşuyla gözle görülür bir şekilde rahatladı. Bana başıyla onay verdi. "Yemek odasına gidelim." Karısını sağ tarafımızdaki kapıya doğru yönlendirdi.

Onları sıcacık yemek odasına kadar takip ettim. Mumlar etraflarına sıcak bir ışık saçıyor, taze çiçek kokuları odayı dolduruyordu. Rustik ahşap masanın üzerindeki büyük bir kır çiçeği buketi burnumun neden çiçek kokusu aldığını açıklıyordu. Burası temsil için kullanılan bir oda değildi. Bir ailenin yaşıadığı bir odaydı. Burada gerçekten hoş karşılanmadığımı bilsem bile, evimi hatırlattığını hissettim. Beni neden görmek istediklerinden emin değildim. Odanın ortasında durdum, oturmamı isteyip istemediklerinden emin değildim. Flavio odaya girdi. Bana suçlamadan bakmakta daha çok zorlanıyordu. Babası duygularını daha iyi saklıyordu.

Romero sandalyelerden birini işaret etti. Yere çöktüm ve karşımdaki duvarda asılı olan alıntıya baktım: Mutluluk ev yapımıdır.

Diğerlerinin de oturmasını bekledim ama onun yerine bakıştılar.

Romero sessiz bir iç geçirdi. "Geçtiğimiz birkaç hafta ailemiz için zor geçti. Özellikle de Sara için tabii ki. Dün buna eklenen bir haber aldık."

Liliana bakışlarımı karşıladı. Ellerini kavuşturdu, parmak eklemleri bembeyaz olmuştı. Haberler her neyse, korkunçtu. "Sara hamile."

Donup kaldım. Bunu bana neden söylediklerini anlamam birkaç dakikamı aldı; baba bendim. Sara olanlar yüzünden hamileydi.

Ne yaptığımı. Geleceğimden şüpheliydim, ama kafamın içinde, fantezimde, öğrendiğim hipnoz tekniklerini kullanmaya çalışırken o kadar derindeydim ki yüzde yüz emin olamıyordum.

Hiçbir şey söylemedim. Düşüncelerim karmakarışık.

Liliana ve Romero, anne babam arasında bazen tanık olduğum ve her zaman hayranlık duyduğum, ortak bir güven ve sözsüz bir anlayıştan söz eden bir bakış alışverişinde bulundular. "Sara, Paolo ile evliliğini iptal etti. Evliliklerine bir çocuk getirmek istemedi," diye devam etti Liliana. Sesinin tınısı ikinci cümlede değişti ve bana bunun gerçek olmadığını söyledi.

"Ve artık beni istemiyordu."

Gözlerim kapı aralığında duran Sara'ya kaydı. Kot pantolon ve göbeğini gizleyen bir kazak giymişti, bu noktada bir göbek olacağından değil, ama yine de bakmaktan kendimi alamadım.

"Öyle demedi," dedi annesi nazikçe. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Paolo'nun bir şekilde benimle yüzleşmesini bekledim.

Eğer biri nişanlımı incitmiş olsaydı ona gitti ve muhtemelen onu öldürdü.

Sara bir iç geçirdi. "O kelimelerle değil ama gözleri her şeyi anlatıyordu. Birinin bana acıdığı için benimle evlenmesini istemiyorum."

Yavaşça odaya girdi, bitkin ve solgun görünüyordu, iri gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Tüm açıklamalara ayak uydurmakta zorlandım ama içgüdülerim bana ne yapmam gerektiğini söyledi. "Sorumluluk almak ve çocuğu büyütme yardımı etmek istiyorum. Bunun senin isteyeceğin bir şey olmadığını farkındayım ama bebeğe bir aile vermek için evlenebiliriz."

Sara'nın ifadesi kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Yaptığım şeyden sonra benimle evlenmesini nasıl önerebilirdim?

Boğazımı temizledim ve ayağa kalktım. "Evlenmeden de sana ve çocuğa bakabilecek kadar para kazanıyorum."

"Acıdığım için evlenmek istemiyorum," dedi sessizce. Yüzüme bakmaktan kaçınıyor, bakışları hep boğazımda bir yerlerde geziniyordu.

"Acıma hissetmiyorum." Çoğunlukla doğruydı. Genelde acıma hissetmezdim ve Sara'ya karşı duygularıma yakıcı bir suçluluk duygusu hâkimdi.

Flavio acı bir ifadeyle, "Onun acımasız doğasına tanıklık edebilirim," dedi.

Midem kasıldı ama yüzüm ifadesiz kaldı.
Ne olduğumu ve yeteneklerimi biliyordum.

Romero, "Bunu Sara'yla konuştuk ve bu zor durumda seninle evlenmesinin en iyi çözüm olacağını düşünüyor," dedi. Sert ses tonu aynı fikirde olmadığını gösteriyordu.

Sara'nın yüzüne baktım. Kontrollüydü ama gözleri acıyla doluydu.

Bırakın baba olmayı, yakın zamanda evlenmeyi bile düşünmüyordum ama kendimi ne yapıp edip affettirmeliydim. Başka koşullar altında Sara gibi güzel ve saygın bir kadınla evlenmek büyük bir ikramiye olurdu. Şimdi ise evliliğimiz günahlarımın sürekli bir hatırlatıcısı olacaktı ki bu da tam olarak hak ettiğim şeydi.

"Sen ve bebek için en iyisi neyse onu yapacağım Sara."

"En iyisinin ne olduğunu bilmiyorum. Bu bebeği istemiyorum bile. Yani-" Umutsuzluk yüzünü kapladı. Başını salladı, kendine duyduğu nefret yüz hatlarını çarpıtiyordu. Hissettiği her neyse geçerliydi. Keşke bunu ona söyleyecek kelimelerim olsaydı ama konuşkan biri değildim. "İzninizle." Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Anladım. Çocuğumu taşımak onun için zor olmalı, olanları sürekli hatırlatmalıydı. Onun gücüne hayranlık duyuyor ve hamilelik ve çocuk büyütme yıllarını atlatmak için daha ne kadar güç toplaması gerekeceğinden korkuyordum.

"Onu saklamak istiyor. Kabul etmesi gereken çok şey var," diye açıkladı Liliana ve kızını takip etti.

Ne yapacağımdan emin değildim. Peşinden gitmek istiyordum ama varlığımın hoş karşılanmayacağını biliyordum. Sara'nın benim tesellime ihtiyacı yoktu.

"Aklınızda ne var? Sırada ne var?" Onun yerine ben sordum.

"Sara'nın Paolo ile altı hafta sonra yapılacak düğünü için her şey planlandı. Tarihi değiştirmek istemiyoruz."

"Ve sadece damadı değiştir," dedim. Romero başını salladı. "İdeal değil."

"Kahretsin, bu boktan bir gösteri. Olan biten her şey. Ama Sara'ya yardımı olacaksa Paolo'nun takım elbisesini bile giyerim. Umurumda değil. Duygularım bu yüzden incinmeyecek."

"Paolo'nun takımı sana üç beden küçük gelir," diye mırıldandı Flavio.

Romero, "Luca dedikoduların ortalıkta dolaşmasını tasvip etmediğini açıkça belirtmesine rağmen pek çok kişi ne olduğunu biliyor," dedi.

"İnsanlar ne olursa olsun dedikodu yapacaktır. Eninde sonunda yollarına devam edecekler," dedim. "Kimin bir şey söylediğini duyarsam çenemi kapatırım."

"Güzel."

"İstediğin gibi bir damat olmadığımın ama Sara'ya iyi bir koca olmak için elimden gelen her şeyi yap"

Flavio alay etti ama bir şey söylemedi.

Kabul etmek istemediğim birçok nedenden ötürü Sara için yanlış adam olduğumu bilmediğimi mi sanıyordu?

"Sorun sen değilsin, koşullar." Romero bana yaklaştı ve omzuma dokundu, bu hareketiyle beni şaşırttı. "Bence Sara onurunu ve doğmamış çocuğunu korumak istiyor. Gerçekten bir koca istemiyor."

Acı acı gülümsedim. "Bu evliliğin sadece kâğıt üzerinde kalacağını biliyorum. Sara'nın bir eş gibi davranmasını beklemiyorum."

Romero evliliğimizi tamamlamak isteyebileceğimden endişeleniyorsa, endişelenmesine gerek yoktu. O istemediği sürece Sara'ya bir daha asla dokunmayacaktım ve bunun gerçekleşme ihtimali sıfırdı.

"Bu çok iyi. Duyuruyu mümkün olan en kısa sürede yapmalıyız."

"Önce ailemle konuşayım, böylece dedikodu değirmeninden öğrenmezler ve sonra bunu duyurmak istediğiniz bir zaman ve yer seçebilirsiniz."

Sara'yla bir daha konuşmadan oradan ayrıldım. Her şey gerçeküstü geliyordu. Hayatım alt üst olmuştu. Biriyle konuşmam gerekiyordu. Primo ben evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra bir görev için ayrılmıştı ve bu telefonda tartışmak istediğim bir konu değildi. Amo'ya gitmeyi düşündüm ama onun Cressida'yla çok işi vardı.

Annemlerin evinin önüne geldiğimde içimde bir rahatlama hissettim. Garaj yoluna park ettim ve hemen Bacon tarafından karşılandım. Neredeyse sağırdı, birçok beyaz köpeğin paylaştığı bir kaderdi bu. Çok fazla çalışmam gerektiğinde ona ailem bakıyordu ve onu asla yanımda şehre götürmüyordum. Zaten orada nadiren uyurdum, uyuduğumda da Famiglia'nın şehir dışından gelen askerler için ayırdığı odalardan birinde uyurdum. Sara'yla evleneceğime göre şimdi ne olacaktı? Bizim için bir yer aramam gerekecekti ama Bacon'ı götürebileceğimden emin değildim. Arkadaşa ihtiyacı vardı ve burada her zaman bir sürü arkadaşı olurdu. Onu ve ailemin serbestçe dolaşmasına izin verdiği dört köpeği sevdikten sonra ön kapıya doğru yürüdüm. Annem zaten kapıda bekliyordu. Üzerinde spor kıyafetleri vardı ve terli saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı.

Yüzümü görür görmez beni karşılamak için dışarı çıktı. Yanağıma dokundu ve bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim," dedim otomatik olarak. Benim için endişelenmesini istemiyordum. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. "Sadece açım."

İçeri girdim, annem de peşimden geldi. Sandviç için gereken her şeyi masaya koyarken bana hâlâ endişeyle bakıyordu. Bankta oturdum ve iki dilim ekmek aldım.

Sessizce iki BLT hazırlamamı ve yememi izledi ama mutfak adasına yaslanırken gözlerini benden hiç ayırmadı.

Bir yudum su içtikten sonra "Sara'yla evleneceğim," dedim.

Annemin gözleri büyüdü ve karşımdaki sandalyeye çöktü. "Seni bu yüzden mi görmek istediler?"

"Beni evliliğe onlar ikna etmedi. Sara'nın hamile olduğunu öğrendiğimde bunu öneren bendim."

Annem sandalyesinde arkasına yaslandı. Dudakları aralandı ama en az bir dakika boyunca ağzından hiçbir kelime çıkmadı. "Tamam." Gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Beklediğim bu değildi."

Ayağa kalktı ve mutfakta volta atmaya başladı, sanki başının ağrıyacağını hissediyormuş gibi alnını ovuşturuyordu. "Bu ikiniz için de kaldırması zor bir durum. Sara bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Onunla yalnız konuşma fırsatım olmadı. Ama o..." Ne söyleyeceğimi bilemeden nefesimi verdim.

Annem başını salladı. "Ya sen?" Gözlerindeki şefkat beni rahatsız etti. Burada kurban ben değildim.

"Günahımı telafi etmek için ne gerekiyorsa yapıyorum."

"Max-"

Avucumu kaldırdım. "Yapma. Sen benim annemsin. İşleyeceğim her suç için bir bahane bulursun."

"Hayır, yapmazdım," diye homurdandı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ama sen ve Sara bu olayda ikiniz de kurbandsınız."

Sinirli bir şekilde ayağa kalktım. "Ben kurban değilim. Yaralanmadım." "Evet, öyleydin! Cinsel bir şey yapmaya zorlandın

yapmak istemedin. Sen bir kurbandsın."

Lanet olası gerçeği görmüyor muydu? "Ben lanet bir kurban değilim, o yüzden bana kurban demeyi kes. Ben lanet bir tecavüzcüyüm."

Annem bembeyaz kesildi. "Değilsin! Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey ve sen aptal değilsin Maximus, o yüzden bunu söylemeyi kes. Eminim Sara'yla konuşursan, onun seni böyle görmediğini anlayacaksın."

"Bana bakamıyor bile."

"Bu seni suçladığı anlamına gelmez. Baş etmesi gereken çok şey var."

"Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum. Altı hafta içinde onunla evleneceğim, o yüzden buna odaklanmam gerekiyor."

Bütün gece uyumamıştım. Hayatım son birkaç hafta içinde ciddi bir U dönüşü yapmıştı. Birdenbire nişanlanmış, yakında evlenecek ve baba olacaktım. Kahretsin, hâlâ evde yaşıyordum. Ailemin evi yeterince büyüktü ve bu sayede barınağa her zaman yardım edebiliyordum. Artık evleneceğime göre, kendi evime ihtiyacım vardı - bir aile için bir yere ihtiyacım vardı. Piyasada Famiglia'ya ait birkaç daire olduğunu biliyordum ama her zaman ailemin yaptığı gibi şehir dışında bir evde yaşamayı hayal etmiştim.

Sara ne istiyordu? Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Her zamanki gibi söz vermiş olsaydık, ona ne istediğini sorardım ama onunla konuşmak o kadar kolay değildi.

Ama çabuk hareket etmem gerekiyordu. Düğün yakında olacaktı. Bu da ev arayışım için fazla zaman bırakmıyordu.

Mutfağa indiğimde annem, babam ve Primo masanın etrafında toplanmışlardı. "Savaş konseyi mi?" Alaycı bir şekilde sordum. Yüzlerine bakınca benim hakkımda konuştuklarını anladım.

"Atılan damadın yerine sen atlıyorsun?" Primo sordu.

"Senin sorunun değil." İyi niyetliydi. Nedense beni koruması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Burada kurban ben değildim. "Çok boktan bir durum için en iyi çözüm bu."

Primo omuz silkti. "Eminim dedikodu dalgalarını bastırmak içindir ama böyle bir hareket tsunami yaratacaktır."

"Bununla başa çıkacağız," dedi babam kararlı bir şekilde.

Annem masanın üzerindeki kahvaltı güvecini işaret etti. "Yakında ortalık sakinleşecek."

"Sara ve benim için bir yer bulmam gerekiyor... ve bebek doğduktan sonra."

Annem ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum. Sara'yla bu konuyu konuştun mu?"

"Henüz değil. Dün gece fazla zamanımız yoktu." Konuya nasıl yaklaşacağımı merak ediyordum. Birlikte yaşamaya başladığımızda aramızdaki ilişkinin ne kadar garip olacağından korkuyordum. Sara'ya istediği kadar yer verecektim ama yine de aynı çatı altında yaşayacaktık. Yaşamazsak insanlar daha da kötü dedikodu yapacaktı. Kimsenin düşüncesi umurumda değildi ama Sara'nın umurunda olduğu belliydi.

"Ona bir yüzük almalıyım. Eski nişan yüzüğünü artık takamıyor," dedim.

"Birini seçmene yardım etmemi ister misin?" Annem sordu, yüzü umutla parlıyordu. Muhtemelen düğünümü organize etmeme yardım edebileceğini umuyordu ama Paolo'nun annesi ve Liliana bunu çoktan yapmışlardı.

"Sara'nın nelerden hoşlandığını bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Annem dudağını ısırıldı. "Gianna'ya sorabilirim. Onu benden daha iyi tanıyor. Senin için sorun olur mu?"

"Sence Gianna bunu zaten biliyor mudur?" Primo şüpheyile sordu.

"Romero bu kararı Luca'yla konuşmadan vermedi, Luca biliyorsa Aria da biliyordur, sonra Gianna da biliyordur," dedi annem eğlenen bir bakışla.

Babam sessizce başını salladı. "Annenin harika bir zevki var. Bırak sana yardım etsin."

"Biliyorum ve yapacağım," dedim, daha çok annemi mutlu etmek için. Annem hemen Gianna'yı aradı.

Isabella bizimle.

Isabella ve Sara'nın ne kadar yakın olduklarından emin değildim. En iyi arkadaş mıydılar? Her zaman Valerio, Flavio ve Isabella'nın yakın olduklarını düşünmüştüm ama bu beni pek de rahatlatmamıştı. Flavio muhtemelen benden hoşlanmadığını arkadaşlarıyla paylaşmıştı. İnsanların benden hoşlanmaması gibi bir sorunum hiç olmamıştı. Günlük olarak yaptığım pek çok şey beni yapıyordu,

Ama Flavio'nun hoşlanmama nedeni gurur duyduğum bir şey değildi.

Annem ve ben öğleden sonra erken saatlerde Isabella'yı apartmanlarından aldık. Isabella arka koltuğa tırmanmadan önce bana kısa bir gülümseme verdi. Dürüst görünüyordu. Isabella'nın önerdiği kuyumcuya doğru yöneldik. Görünüşe göre Aria, Gianna ve Liliana'nın mücevherlerini aldıkları kuyumcuydu, bu da ev almak için kullanmayı planladığım paranın büyük bir kısmını kullanmam gerektiği anlamına geliyordu. Bir İnfazcı olarak iyi para kazanıyordum, özellikle de ara sıra kiralık katillik yaparsam, ama geleceği çok fazla düşünmeden bekar bir insan olarak hayatın tadını çıkarıyordum. Bu kadar yakında evleneceğimi bilseydim, kenara daha fazla para koyardım.

Annem ve Isabella hemen dükkândaki vitrinleri incelemeye başlarken, ben ortada kaybolmuş bir şekilde duruyordum. Bir kuyumcuya gittiğim tek zaman kendime hayalimdeki saati, Rolex Submariner'ı aldığım zamandı.

Annem önündeki cam dolabın içindeki bir şeyi işaret ederken, "Bu çok güzel görünüyor," dedi.

Isabella da ona katıldı ve sergiyi inceledi. Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sara çok belirgin şeylerden hoşlanmaz."

Sonunda ben de onlara katıldım. Kuyumcu hem annemin hem de Isabella'nın üzerinde anlaştığı üç parçayı çıkardı.

Isabella ciddi bakışlarını üzerime dikti. "Bence Sara'ya çaba göstermek istediğini göstermen iyi bir şey. Ona bir yüzük vermeni beklediğini sanmıyorum. Bu harika bir jest. Ama işler yine de zor olacak. Bu konuda hiçbir şey ideal değil."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Oh, biliyorum. Bu konuda hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyorum ve normal bir

evlilik."

Sara'nın ona ne söylediğini merak ettim. Isabella benden nefret ediyor gibi görünmüyordu, bu yüzden Sara çok fazla şey söylemiş olamazdı.

CHAPTER SIX

Maximus

Gelecekteki yaşam düzenlemelerimizi görüşmek bahanesiyle Sara'yla buluşmak için iletişime geçmeye çalıştığımda -ki bu sadece bir nedendi- numarasının bile bende olmadığını fark ettim. Ve neden bende ki?

Lanet Ruslar hayatlarımızı alt üst edip beni hiç olmak istemediğim bir şeye dönüştürene kadar uzak tanıdıklaştık. Sara ve ben hâlâ sadece tanıdıklaştık ama şimdi karanlık bir geçmişimiz ve zor bir geleceğimiz vardı. Sikerim böyle işi.

Romero'yu aradım ve kızını görmek istememin gerçek nedenini söyledikten sonra bana kızının numarasını verdi. Benim için ayarlamaları yapmasını bekliyordum.

Telefonuma baktım, Sara'ya göndereceğim mesaja nasıl başlayacağımı bilemiyordum.

Kafamda ifade ettiğim her şey ya ürkütücü, ya çok resmi ya da lanet bir aptal gibi geliyordu.

"Kendine gel dostum," diye mırıldandım ve tokatladım.
"Bunu yapabilirsin."

Bacon başını patilerinden kaldırdı, başını yana eğdi ve bana o endişeli köpek bakışını attı.

Hey Sara, (Buna karar vermemin bu kadar uzun sürmesi
üzücüydü.
Selamlama.)

This is Maximus. (Neredeyse Trevisan'ı da ekleyecektim, ama geçmişimiz göz önüne alındığında ve çevremizde bu isimde başka insanların olmaması, beni daha aptal gibi gösterecekti).

Your father gave me your number. (Ona iznim olduğunu göstermek
Can we meet at your home to discuss where we'll live after our wedding?

Thanks, (Bu en zor olanıydı. Herhangi bir sevgi dolu son söz konusu bile olamazdı, ama zorlukla Kind regards ya da aynı derecede berbat bir şey yazabilirdim).

Maximus

Onu gönderdim ve Bacon'a el sallayarak kalktım. "Hadi oğlum, yürüyüşe çıkalım."

Kafamı boşaltmam ve sonraki saatleri telefonuma bakarak geçirmemem gerekiyordu. Belki de Sara benden gelen direkt mesaj karşısında hemen cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Annemlerin evinin hemen arkasında başlayan ormandaki favori patikamıza giderken araba yolundan geçtik.

Telefonum bipleyerek beni olduğum durdurdu. Sara'dan bir mesajdı.

Of course. You can come over this afternoon at 4 if you have time.

I do. See you then.

Saatime baktım. Öğlen olmuştu. Bütün sabah barınakta çalışmaktan ter içinde kalmıştım. Öğleden sonra şehre gitmek yaklaşık bir saatimi alacaktı, bu yüzden hazırlanmak için yürüyüşümü kısa kesmem gerekecekti.

Cancio'nun evine beş dakika kala vardım. Nişan yüzüğünün bulunduğu küçük kadife kutuyu pantolonumun cebine tıktırdım. Şık görünmek için haki renkli bir chino pantolon ve bir elbise gömleği seçmiştim. Bir yüzüğü teslim etmek, tişört ve kot pantolonla yapmak isteyeceğim bir şey değildi.

Liliana benim için kapıyı açtı. Bu kez Sara'nın küçük kız kardeşleri de oradaydı. İçeri girdiğimde merakla bana baktılar.

Ne kadar bildiklerinden emin değildim ama yaşlarına ve dostça tavırlarına bakılırsa muhtemelen fazla bir şey bilmiyorlardı. Tüm Cancio kızları gibi onlar da Liliana'nın güzelliğini miras almışlardı. Sara ben kısa bir süre sonra merdivenden indi.

Koyu renk bir kot pantolon ve çok yumuşak görünen krem rengi bir kazak giymişti. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi,

Makyaj yapmamıştı, bu yüzden gözlerinin altındaki koyu halkalar çok belirgindi. Midem sıkışmıştı.

Merdivenlerin dibinde durduğunda bana sıkı bir gülümseme verdi, sonra kulağının arkasındaki bir tutamı çekiştirdi. "Merhaba."

"Selam, Sara."

"Oturma odasına gitmek ister misiniz?" Liliana sordu. Sara başıyla onayladı ve ben de kadınlara önden gitmelerini işaret ettim.

Onlar yaptı. Romero ya da Flavio'yu hiçbir yerde görmedim ama kadınlarını korumasız bıraktıklarını hayal bile edemezdim.

Sara pelüş koltuklardan birine oturdu. Buna sevindim. Kanepeyi seçseydi, yanına oturup oturmayacağımı merak ederdim. Bu şekilde bana seçenek bırakmamış oldu.

Onun yanındaki koltuğa uzandım.

Kız kardeşleri hemen kanepeye tünemiş, heyecanlı görünüyordı. "Inessa, Alea," dedi Liliana sert bir sesle.

"Eminim Sara ve

Maximus biraz mahremiyet istiyor." Bize baktı. Ben Sara'ya baktım. Bu onun kararıydı, benim değil.

Sara hafifçe başını salladı.

Liliana, "Bir şeye ihtiyacınız olursa biz mutfakta olacağız," dedi.

"Ama anne, Sara'nın evleneceği adamı tanımak istiyoruz!" diye yakındı büyük olan, suratını asarak.

Liliana'nın sert ifadesi onun huysuz tavrını değiştirmede.

"Inessa," dedi Sara, bana annemin Primo ve bana çocukken verdiği öğütleri hatırlatan bir sesle. "Onu tanımak için yeterince zamanın olacak. Şimdi gitmen gerekiyor."

Inessa derin bir iç çekerek ayağa kalktı, sonra hepsi ortadan kayboldu. Sara, çocuğun benden olduğu gerçeğinin üstesinden gelebilirse iyi bir anne olacaktı.

Odayı sessizlik kapladı ve gömleğimin üst düğmelerini açma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım çünkü o şey beni boğmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Dinle," diye yumuşak bir sesle başladım. Sesimin doğal sertliği ve derinliği pek çok kadını cezbederdi ama aynı zamanda baskın ve acımasız bir hava da taşırdı, bu yüzden Sara'nın yararına yumuşatmaya çalıştım. "Ben öyle değilim, olanlar gibi. Endişelenmene gerek yok. Güvendesin."

Sara'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerimi kaçırdı. "Biliyorum. Olanlar hakkında konuşmamıza gerek yok. Her şey bitti."

Sesi kırılmıştı. Başımı salladım. Kahretsin, bu konuda konuşmayı hiç istemiyordum ama sadece onu rahatlatmak istiyordum. Olanlardan sonra muhtemelen korkmuş olsa bile, benden korkmak için asla bir nedeni olmayacaktı.

Boğazını temizledi, ben de öyle. "Sen-"
" diye başladı.

"I-" Çenemi kapadım.

Devam etmemi işaret etti.

"Buraya seninle gelecekteki evimiz hakkında konuşmaya geldim." Ona yüzüğü vermek için cesaretimi toplamak üzere biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sara'nın yanında neden lanet bir korkak gibi davrandığımdan emin değildim. Bu ben değildim.

Bana baktı. "Ailenle birlikte yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Benim yüzümden taşınmak zorunda kalacağın için üzgünüm."

Kaşlarımı çattım. "Senin de ailenin evinden taşınman gerekecek."

"Biliyorum ama hazırlanmak için bolca zamanım vardı. Bu düğün uzun zaman önce ayarlandı. Ama bu senin için yeni bir şey."

"Ben iyiyim. İşe giden yol zaten çok uzun. Şehirde bir daire daha iyi olur."

"Oh, tabii. Ev istemiyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bir ev bulmak için yeterli zaman olduğunu sanmıyorum. Otuz milyon harcamaya hazır değilseniz altı haftadan az bir süre çok fazla değil, ki ben olsam bunu yapardım."

Bana küçük, anlayışlı bir gülümseme verdi. "Çok zaman değil, evet. Yani sence bir daire bulmak için yeterli bir süre mi?"

"Birkaç Famiglia dairesinin satılık olduğunu biliyorum, bu yüzden şimdilik onlardan birini alabileceğimizi düşünüyordum. Daha sonra daha iyi bir yer bulabiliriz. Ne zaman... bebek doğduğunda."

Hâlâ dümdüz olan karnına baktı ve küçük bir baş hareketiyle onayladı. "Kulağa mantıklı geliyor. Aslında beklediğimden daha makulsün." Onun bu itirafı beni şaşkına çevirdi.

"Neden? Neden mantıklı kararlar veremeyeyim ki?"

Sara ciddi biçimde utanmış görünüyordu. "Seni kırmak istememiştım. Sadece sen ve Amo'nun bir şöhreti var. Partiler ve kızlarla. Ve..." Bakışları ellerimdeki dövmelere takıldı.

"Sana koca olacak biri gibi görünmüyor muyum?" Hafifçe eğlenerek sordum.

Gözlerini tavana doğru kaldırdı. "Bilmiyorum. Saçma sapan konuşuyorum."

"Hayır, iyisin." Yarı yarıya düzgün bir konuşma yapabildiğimiz için rahatlamıştım. Kahretsin, bunun mümkün olabileceğini hayal etmeye bile cesaret edemezdım.

Bakışlarını tekrar yüzüme indirdi. "Bir isteğim var."

"Elbette, olursa," dedim.

"Aileme mümkün olduğunca yakın yaşamak istiyorum, bu yüzden en yakın daire hangisi ise onu seçmek istiyorum."

Dairelere detaylı olarak bakmamıştım. Piyasada sekiz tane .

"Tamam. Sorun değil. Adresleri kontrol edebilir ve size portföyün linkini gönderebilirim."

"Kulağa hoş geliyor."

Aramıza sessizlik çöktü. Boğazımı tekrar temizledim ve Paolo'nun yüzüğünü artık takmadığını doğrulayan parmaklarına hızlı bir bakış attıktan sonra cebimden kutuyu çıkardım. Sara vücudunu bana doğru çevirdi. Şimdiye kadar hep yan durmuştu. Kutuya genişlemiş gözlerle baktı. "Bu...?" Gözlerini benimkilere dikti.

Kutuyu açtım ve ona yüzüğü gösterdim. "Dizlerimin üzerine çökeyim mi?" Aptal kıcıımı tekmelemek istedim.

Sara dudağını ısırđı, belli ki eğleniyordu. "Hayır, yapma. Bana yüzük almana gerek yoktu. Bana bir şey olmazdı."

"Artık benimle nişanlısın ve insanların bunu bilmesini istiyorum. Kendimi adadığımı göstermek için nişanlılığımızın bir işaretini taşımanı istiyorum."

"Bu çok hoş." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Kutuyu avucunun içine koydum. Yüzüğü parmağına takmak isterdim ama jestinin bunu istemediğı anlamına geldiğini varsaydım.

Buna saygı duydum.

Yüzüğü hemen takmadı, ben de takmasını çok istememe rağmen takmasını istemedim.

Sara

Yüzük çok güzeldi. Dürüst olmak gerekirse, Paolo'nun bana verdiğiinden daha güzeldi. Onunki çok büyüktü, çok açıktı, sanki herkesin ne kadar para harcadığını görmesini istiyordu. Maximus'un seçimi daha sade ve kesinlikle benim tarzımdı. Elmas gömülüydü

sarı altın bant içine. Günlük hayatta daha pratik olduğu için bu tarzı tercih ediyordum. Paolo'nun seçtiği kadar pahalı olmaması da umurumda değildi. Ondan bir nişan yüzüğü bile beklemiyordum. Standart bir flört ilişkimiz yoktu.

Elimdeki kutuyu karıştırırken Maximus beni dikkatle izledi. Belki de hemen takmamı istiyordu? Yüzüğü çıkardım ve parmağıma geçirdim. Yüzüğün parmağıma bu kadar mükemmel oturması beni şaşırttı.

Maximus, "Isabella ve annem doğru olanı seçmemde bana yardımcı oldular," dedi.

"Oh? Onlara teşekkür etmeliyim." "Etmelisin," dedi.

"Ve teşekkür ."

Bana salladı. "Beğendiğine sevindim."

Birden aklıma bir şey geldi. "Alyansları değiştirmeyi hiç düşünmemiştim... Paolo ve ben bir süre önce seçmiştik." Zor bir süreç olmuştu çünkü Paolo benim için de büyük bir alyans istiyordu ama sonunda onu daha az gösterişli bir parçaya ikna etmiştim. Ancak onun seçimi oldukça dikkat çekiciydi, Maximus'un parmaklarının çok daha büyük olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Yeni yüzükler seçmemizi tercih ederim. Sen benim karım olacaksın. Vücudunda önceki nişanına dair hiçbir iz istemiyorum." Dudaklarını kapadı, yüz ifadesi pişmanlıkla gerilmişti. İlk kez bu kadar ölçülü davranmıyor ve sahiplenici bir tavır sergiliyordu. Benim yanımdayken sakin ve çekingen görünme çabasını takdir etsem de, öfkeden neredeyse tavandaki kafesi parçalayacakken onun farklı bir yönünü görmüştüm.

Başımı salladım. Hâlâ kendi hayatıma, karşılaştığım tüm değişikliklere o kadar dalmıştım ki, bunun Maximus'a nasıl hissettireceğini düşünmeyi bile bırakmamıştım. Onu hiç düşünmemeye çalışmıştım. "Elbette. Benim için sakıncası yok. Diğer yüzüğe duygusal olarak bağlı değilim."

"Güzel. Yeni yüzükler ve ev diyebileceğimiz bir yer seçiyoruz."

Evim diyebileceğim bir yer. Paolo'nun miras kalan evine taşınacağımı düşündüğümde zaten taşınmaktan korkuyordum ama şimdi Maximus'la aynı çatı altında yaşamak anlamına geldiği için paniğe kapılmak üzereydim. Bana zarar vereceğinden endişelenmiyordum. Her gün onunla yüz yüze gelmenin hiçbir şey olmamış gibi davranmama nasıl izin vereceğinden endişeleniyordum.

Yakında, başka bir hatırlatıcı olacak çocuğunuz olacak.

Ona ve çocuğa bakıp geçmişî durabilir miydim?

CHAPTER SEVEN

Maximus

Sara'nın ailesine yakın olan Greenwich Village'daki seçenekler sınırlıydı. Evlerinden birkaç blok ötede bir yer vardı ama çok küçüktü, sadece 550 metre kare ve tek yatak odası vardı. Orada bir aile olarak nasıl yaşayabilirdik ki? Sara ve benim bile muhtemelen daha fazla odaya ve başka bir yatak odasına ihtiyacımız vardı. Birbirimize yakın olmak kolay olmayacaktı.

"Burası iyi görünüyor," dedi Amo, başka bir yeri göstererek ama çok uzaktaydı. Sara ailesinin yanına yürüyerek gidebilmek istiyordu ama ben onun tek başına yürümesine asla izin vermezdim.

"Sara ailesine yakın olmak istiyor. Ona bu güven duygusunu vermek istiyorum. Baş etmesi gereken yeterince şey var."

Amo arkasına yaslandı. "Famiglia'ya ait değil ama aynı blokta, hatta aynı sokakta bir yer var. Al." O

dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi.

"Üç yatak odası, en-suite, ekstra banyo." Fiyatı görünce sustum. "2.7 milyon."

Bu, ödemek istediğimden ve borç karşılayabileceğimden biraz daha fazlaydı. Bankaya yürüyemezdim. Biz böyle yapmazdık. Amo ya da Luca'dan istemeliydim. En iyi arkadaşımдан istemek gerçekten iğrenç hissettiriyordu. Rolex'imi satsam bile en fazla on beş bin alırdım. Bu da pek yardımcı olmazdı.

"Ne kadar lazım?" Amo hiç vakit kaybetmeden sordu.

Yüzümü buruşturdum ve başımı sallamaya başladım.

"İnatçı olma. Para bende ve bu bir hediye değil. Belki bir gün karımı çok göze çarpmayan bir şekilde öldürmenin bir yolunu bulman gerekecek. Bu milyonlar değerinde olacaktır."

Bir kaşımı kaldırdım. Bunu şaka olsun diye ama ifadesinde bir parça doğruluk payı olmadığından emin değildim. Cressida'dan nefret ediyor ve gerçekten istediği kadından vazgeçmek zorunda kaldığı için onu küçümsüyordu. Amo'nun Cressida'yı kendi başına öldürebileceğinden şüphe duymuyordum ama beni kullanmazsa muhtemelen işler daha da .

"Yaklaşık bir milyonum var." Bu bana Sara ve benim mobilya almamız ve biraz yaşamamız için iki yüz bin dolar bıraktı.

Amo sırtarak, "Belki ev sahiplerini fiyatta indirim yapmaya ikna edebiliriz," dedi.

Sırıttım. "Bir denemeliyiz."

Sahipleri sonunda burayı bize iki milyona sattı.

Şimdi tek yapmam gereken Sara'nın burayı beğenmesini ummaktı. Küçük bir çatı bahçesi bile vardı. Klasik bir kahverengi taş konağın dördüncü katındaydı. Ev aslında döşenmişti ama Sara'nın bu tarzı beğeneceğinden emin değildim. Normalde seçeceğim bir mahalle değildi. Herkese kıyasla kendimi bir uzaylı gibi hissediyordum ve aldığım korku dolu bakışlar insanların beni de bir uzaylı olarak gördüğünü söylüyordu, hem tehlikeli bir uzaylı. Burada yaşayan insanlar Wall Street'te ya da lüks bir hukuk çalışıyordu. Doktoraları vardı ve Ivy League üniversitelerine gidiyorlardı. O insanlar hayat kurtarmak için kalp nakli yapıyorlardı; ben ise düşmanları öldürmek için kalplerini söküyordum.

Sara'nın ailesi de bir şehir evinde yaşıyordu ama bütün ev onlarını. Romero ve Flavio'nun uzun bir ölüm listeleri yokmuş gibi görünme yeteneğine sahip olduklarından bahsetmiyorum bile.

Burayı satın alır almaz Sara'yı aradım. Ona daha önce herhangi bir bilgi göndermemiştim. Burası bir Famiglia mekânı olmadığından, mekânı alamama ihtimalim zayıf da olsa varken bundan hoşlanmasını istemiyordum. Ve kesinlikle Paolo'nun ailesi kadar zengin olmadığımı itiraf etmek istemiyordum. Onun ailesi para içinde yüzüyordu. Çok çalışıyordum ve bir gün kesinlikle ev sahibini tehdit etmeden koca bir konağı satın alacak kadar çok para kazanacaktım ama hâlâ gençtim ve henüz evlilik planları yapmamıştım.

"Bir yerin var mı?" Sesinde bir şaşkınlık vardı.

"Ailenin eviyle aynı sokakta. Famiglia'ya ait değildi, bu yüzden hızlı olmalıydım."

"Aynı sokak mı?" Sesindeki sevinç bana doğru kararı verdiğimi söylüyordu.

"Görmek ister misiniz?"

"Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Belki bana fotoğraflarını gönderebilirsin? Eminim harikadır."

"Elbette. Hemen gönderiyorum. Yarın hala yüzük alışverişine gidiyor muyuz?"

"Hayır, özür dilerim. Sabah bulantılarım çok kötü ve bütün gün kendimi hasta hissetmeme neden oluyor. Annem size katılacak."

"Pekâlâ. İyi günler."

"Sen de."

Hayal kırıklığına uğramamak için telefonu kapattım. Hayal kırıklığına uğramak için hiçbir nedenim yoktu. Şu ana kadar işler beklediğimden çok daha iyi gidiyordu. Belki Sara gerçekten hastaydı, belki de henüz benimle bu kadar çok vakit geçirmek istemiyordu ve ikisi de gayet iyiydi. Kahretsin, yaşadıklarına rağmen içinde bir bebek büyötmek zorundaydı. Yakında baba olacağım gerçeğini aklıma yerleştirmekte zaten zorlanıyordum.

Bugün çektiğim iki düzine fotoğrafı ona gönderdim.

Birkaç dakika sonra bana bir mesaj yazdılt looks great. Let's keep the furniture. We don't need to spend more money.

Meşe zeminli, konforlu kral yataklı, ağaç tepelerine bakan pencere ve açık gri mermer banyolu geniş ebeveyn yatak odasına baktım. Sara'yla bu odayı paylaşp paylaşmayacağımızdan emin değildim. Başlangıçta denememiz gerektiğinden bile emin değildim. Bizim için yeterince engel olacaktı.

Düğüne kadar geçen haftalar iç açıcı ya da romantik bir şeyle dolu değildi. Düğün bir süredir planlanıyordu. Müstakbel gelinimle aramızda filizlenmeye başlayan bir ilişki yoktu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona vermekte bir sakınca görmüyordum. Ara sıra dilediğim tek şey hamilelik hakkında daha fazla bilgi sahibi olmaktı.

Sara daha önceki kararına rağmen hamileliği sonlandırmaya karar verse bile benimle konuşur muydu? Bazen Romero'ya Sara'nın nasıl olduğunu soruyordum, hatta Amo'ya bile.

Sara'nın ailesi onun ailesini ziyaret ettiğinde. Bu şekilde her zaman haberdar oluyordum.

Sara kürtaj yaptırmaya karar verirse ne hissedeceğimden bile emin değildim. Olanlardan sonra onu herhangi bir karara ikna etmeye hakkım olmadığını biliyordum.

Başımı salladım. Odaklanmam gerekiyordu. Yapmam gereken bir iş vardı - genelde benim tarzım olmayan bir iş, ama Primo'yu bu işi bana bırakması için ikna etmiştim. Patlayıcılar genellikle onun uzmanlık alanıydı. İşkence konusunda hiçbir zaman benim kadar hevesli olmamıştı. Büyük bir plan üzerinde daha fazla etkisi olan ve insanlarla daha az doğrudan teması olan şeyleri tercih ederdi.

Primo'nun talimatlarını bir kez daha okudum. Ben de patlayıcıların nasıl öğrenmiştim ama kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Bu sabah bana uzattığı kâğıt parçasındaki son sözleri "Sakın işi etme, yoksa Luca beni mahveder" olmuştu.

İş berbat etmeye hiç niyetim yoktu. Sadece bu cinayeti işleyen ve büyük bir yıkıma yol açan kişi olmak istediğim için değil, aynı zamanda kardeşimin ya da bunu bilen Amo'nun başını belaya sokmak istemediğim için.

Kamyonetimden indim ve binanın arka girişine yaklaştım. Ön taraftaki neon tabela buranın bir bira fabrikası olduğunu ilan ediyordu, gündüzleri halka açık alanlarda öyleydi ama geceleri ve geniş bodrum katında Jabba'nın küçük kardeşinin tasarım ilaçlar için bir laboratuvarı vardı. İçeri girmemem gerekiyordu. Kimseyle konuşmamam gerekiyordu. Özellikle de Kirill'le. Karısı bize bilinmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Kirill işi yöneten kişi gibi davransa da evliliklerindeki beyin . Neyse ki, sadece işkence tehdidi karşısında bir bülbül gibi şakımıştı. Kocasına ya da Bratva'ya karşı hiçbir sadakati yoktu. Onun sadakati Louis Vuitton ve Prada'ya ve bu yaşam standardını garanti edenlere idi. O artık ölmüştü.

Pencerelerden birinden içeriye baktım. Tahta fıçılar masa olarak kullanılıyor ve duvarlardaki raflarda bir dizi bira kutusu ve şişesi sergileniyordu. I

kapıyı kırdı ve bira fabrikasının ıssız içine girdi. Artık bira ve yüklü nacho servisi yapılmıyordu. Sessiz bir alarmin harekete geçip geçmediğinden emin değildim ama geçmiş olsa bile bodrumdan tek bir çıkış vardı. Patlayıcıları hazırladım ve zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarladım. Belki bomba patlayana kadar takviye kuvvet gelmiş olur ve daha fazla Bratva pisiği ölürdü.

Hemen gitmem gerekiyordu. Bunun yerine barın arkasındaki kanatlı kapıda bir hareket olup olmadığına baktım. Kirill'in gerçekten içeride olduğundan emin olmak istiyordum. Kanatlı kapı kalktı ve bir kafa içeri girdi. Kirill değildi. "Burası birkaç dakika içinde havaya uçacak. Bana Kirill'i gönderirsen gitmene izin verebilirim."

Baş ortadan kayboldu ve neredeyse bir dakika sonra Kirill kanat kapısından çıktı. Ağabeyi kadar etli butlu değildi ama yine de aynı Jabba benzerliğini paylaşıyorlardı. Rusça küfretti, annem hakkında çok kötü bir şey söyledi.

Zamanlayıcı iki dakikaya ayarlanmıştı.

Kirill, "Kardeşim senin müstakbel karını da becermeliydi," dedi.

Bıçağımı çektim ve beline doğrulttum. Bıçak hedefine isabet etti ve Kirill tatmin edici bir ulumayla dizlerinin üzerine çöktü. Matteo bana bıçak atmayı, babama da balta atmayı öğretmişti. Amo ve ben sık sık eğlenmek için balta atma alıştırmaları yapardık. Yine de bıçak fırlatmak işte daha çok işe yarıyordu.

Doksan saniye.

Deri ceketimin cebinden Jabba'nın en sevdiği kuzeninin çene kemiğini çıkardım ve Kirill'in kıvranan formuna doğru yürüdüm. Geçen hafta adama ölene kadar işkence ettikten sonra XO Max'i kemiğe kazıdım. Bu sefer o kadar dikkatli olamayacaktım, Kirill'in ölümünü de bekleyemezdim. Yanında diz çöktüm, çene kemiğini titreyen formunun yanına koydum, dehşete düşmüş ifadesinin tadını çıkardım, sonra bıçağımı

onu hareketsiz kılacak şekilde sırtına sapladım, böylece hâlâ etle kaplı olan çenesine bir M harfi kazıyabilecektim.

Gözlerim zamanlayıcıyı aradı. Yirmi saniye. Lanet olsun. Ayağa kalkıp döndüm ve çıkışa doğru koşmaya başladım. Kirill'in çirkin suratına baş harfimi kazıdığım için ölmekten nefret ederdim. Jabba'nın cesedimi bulmasından daha da çok nefret ederdim. İğrenç sıçan nihayet oluktan çıkana kadar aile üyelerinin cesetlerini bulması gerekiyordu.

Primo talimatlarına uymadığımı öğrenirse beni kesinlikle öldürür.

Patlamanın şiddeti beni vurup yere fırlattığında pikabıma giden yolu yarılamıştım. Kulaklarım çınladı ve yanık saç ve et kokusu bana Primo'nun güvenli bulacağından biraz daha fazla patlamaya yakın olduğumu söyledi. Sırtımdaki ve boynumdaki şiddetli ağrıyla inleyerek doğruldum. Bina alevler içindeydi ve enkaz sokağı kaplamıştı. Kamyonetimin kaportasındaki bir göçük, Primo'nun önerdiği sokağın aşağısına park etmem gerektiğini gösteriyordu. Ama o profesyonel olmak istiyordu. Bense intikam almak istiyordum.

Kendimi yakmam kimin umurundaydı ki? Benim değil, orası kesin.

Kulaklarımdaki parazite rağmen ayağa kalktım ve arabama bindim. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordum. Yakında burası polis, sağlık görevlileri ve itfaiyecilerle dolup taşacaktı. Eve dönerken dik oturdum, arkalığa yaslanmak istemedim. Sanki tişörtümün parçası derimin içinde erimiş gibi hissediyordum ve bunu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

yanıklara baskı yapıyor.

Eve dönerken neredeyse iki kez bayılıyordum. Arabadan indiğimde kendimi kapıya yaslamak zorunda kaldım.

Primo verandaya çıktı ve bıkkın bir ifadeyle başını salladı. doğru yürüdü ve eve girmeme yardım etti. Kolu sırtımdaki yanıklara bastırduğında dişlerimi sıktım. Beni koltuğa oturttu.

mutfağa gitti ve kısa bir süre sonra ilk yardım çantasıyla döndü. "Ne kadar kötü batırdın?"

"Ben çuvallamadım. Bira fabrikasını havaya uçurdum ve Kirill öldü."

"Eminim tüm hikâye budur." Sırtıma bir şişe dezenfektan döktü ve acı içinde inlememe neden oldu.

"Yaralarınızdan kumaşı çıkarmak pek hoş olmayacak. Bir şeyler ısırsan iyi olur." "Bana bir şişe kaçak içki ver."

Elimizdeki en sert içkiyi bana uzattı ve hatırı sayılır bir miktar içtim. Sonra Primo'ya hazır olduğumu göstermek için başımı salladım.

Hala çok acıyordu, sanki canlı canlı derim yüzölüyormuş gibi, ki üst derimin bir kısmının gömleğimle bütünleştiğini düşünürsek durum biraz da buydu.

"Çoğu ikinci derece yanık. Yaraların içindeki kumaş asıl sorun. Boynun en kötüsü gibi görünüyor, üçüncü derece olabilir. Yarın doktora gitmelisin."

"Bunu Luca'ya söylemek zorunda."

"O zaman Amo'yu da yanına al. O zaman kimse soru sormaz."

Bu doğruydı. En iyi arkadaşımın gücünü kendi çıkarlarım için kullanmaktan hoşlanmıyordum ama bu durumda bir istisna yapmak zorunda kalabilirdim. Düşünden önce boynumdaki görünür yanıkları tedavi ettirmem gerekiyordu.

Sara intikam aldığı mı, Jabba'nın önemseydiği insanları öldürdüğümü bilseydi mutlu olur muydu diye merak ettim.

Romero'nun intikam arayışımızın ne kadarını onunla paylaştığından emin değildim. Belki de çok fazla şey bilmemesi en iyisiydi, özellikle de kanlı detayları.

Sara

Bir yıl önce seçtiğim gelinliği giydim. Çiçekler ve yemekler Paolo'nun ve annemin seçtikleriydi. Her şey tam olarak son on sekiz ayda planladığım gibiydi. Damat ve Maximus'un daha sonra parmağıma takacağı yeni alyans hariç her şey.

Bir de karnımdaki bebek.

Bugün, Maximus Trevisan ile evlenecektim, asla koca adayı olarak görmediğim bir adamla.

Planlanandan daha az konuk vardı çünkü Paolo'nun büyük ailesi artık katılmıyordu - doğal olarak. Maximus'un pek ailesi yoktu, en azından konuşabileceği bir ailesi yoktu.

Memnundum. Küçük bir olay istiyordum. Geçmişte arzu ettiğim büyük düğünler artık beni sadece geriyordu.

Ve hala seksen misafirimiz vardı. Şu anki durumum için fazlasıyla yeterli bir ilgi.

"Nasıl hissediyorsun?" Annem arkamdan gelirken sordu, endişeli yüzü aynaya yansıyor.

Küçük bir omuz silktim. "Mide bulantısı."

Herkesin bahsettiği sabah bulantısı benim durumumda tüm gün süren bir bulantıydı. On bir haftalık hamileydim ve mide bulantımın nihayet durmasını bekliyordum.

"Limonlu sudan bir yudum al." Annemin bana uzattığı bardağı aldım ve bir yudum içtim.

"Peki ya zihinsel olarak?"

Ne hissettiğimden emin değildim. Kesinlikle gergindim. Ama düğün günümde hissetmeyi umduğum şekilde değil. Maximus'la aramızdaki ilişkinin nasıl olacağı konusunda gergindim. Onu hâlâ çok az tanıyordum. Benimle evlenmeyi kabul ettiğinden beri üç kez konuşmuş ve iki kez görüşmüştük. Olanlar karşısında iyi görünüyordu. Çoğunlukla ben de öyleymişim gibi davranmaya çalışıyordum. Ama özellikle geceleri, anılar peşimi bırakmıyordu.

"Başta planladığınız gün olmasa bile bugünün tadını çıkarmaya çalışın. Sadece bir kez evlenirsiniz."

"İki kez evlendin," dedim alaycı bir gülümsemeye.

Annem dudaklarını büzdü. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." Durakladı, düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. "Her zaman eve dönebileceğini biliyorsun. Bu benim ilk evliliğim gibi değil."

"Biliyorum anne ve Maximus'u mektup açacağıyla öldürmek zorunda kalmayacağım. Her şey yoluna girecek." Son kısmı kendim kadar annemi de rahatlatmak için söyledim.

Annem başını salladı. "Sana hayatın kasvetli bir dönemden sonra bile güzelleşebileceğini göstermek için söyledim, dalga geçesin diye değil."

"Özür dilerim. Bu çok çılgınca bir hikaye. Hiç sana göre değil. Birini bıçakladığını ya da bir korumayla ilişki riskine girdiğini hayal bile edemiyorum."

"Baban ve ben her zaman için yaratılmışız."

Dudağımı ısırdım. "Bu doğru. Birlikte mükemmelsiniz."

Annem yanağıma hafifçe dokundu. "Belki sen ve Maximus birlikte beklediğinizden daha iyi olabilirsiniz."

Annem ve babamın Maximus ve benim gibi yükleri yoktu.

Kapı çalındı ve babam içeri girdi. "Gitmeye hazır mısın?" Beni elbisenin içinde görünce dondu kaldı. "Çok güzelsin."

"Teşekkürler, baba." Elbiseyi hâlâ çok seviyordum. Uzun dantelli kolları ve taraklı boynu olan saten bir parçaydı. Kloş eteği, sadece benim fark ettiğim çok hafif bir çıkıntıyı koruyordu. Başımda küçük kristalleri olan çiçekli bir taç vardı ve saçlarım ensemde toplanmıştı.

Bir süre daha bana baktı, sonra anneme baktı ve duygu yüklü bir bakış attılar, bu beni de duygulandırdı. Gerçekten istemediğim bir şeydi bu. Bugün biraz mutlu bir gelin olarak görünmek istiyorsam duygularımı bastırmam gerekiyordu. "Gitmeye hazır mısın?"

Kendimi hazır hissetmiyordum. En çok da aldığım ilaçlara rağmen midem bulanıyordu. Hamileliğim hâlâ çok sıkı korunan bir sırdı, bu yüzden bugün herkesin görebileceği bir yerde kusma riskini göze alamazdım. Elbette yakında herkes bunu öğrenecek ve çocuğun düğünümüzden sonra dünyaya gelmediği ortaya çıkacaktı. Yine de gerçeğin ortaya çıkmadığı her gün için mutluydum.

CHAPTER EIGHT

Maximus

Gerginlik duygularımı anlatmaya yetmiyordu bile. Sara son görüşmemizde benimle neredeyse hiç konuşmamıştı ve son mesajıma da cevap vermemişti. Onu zorlamamış, bebek ya da daireyle ilgili hiçbir şey sormamıştım. Belli ki arzuladığı boşluğu ona vermiştim. Gelecekte birlikte yeterince zaman geçirmemiz gerekecekti.

Bunun nasıl işe yarayacağından emin değildim. Karşılaşmalarımız kibar ama mesafeliydi.

"Kusmaya hazır görünüyorsun," diye yorum yaptı Amo. O benim sağdıcımdı ve şu anda kanepede uzanmış, karısından telefonuna gelen mesajları görmezden geliyordu.

"Evlilik hikayeleriniz bana kendim için pek umut vermiyor."

"Sara, Cressida değil. O çok güzel ve yakında bir çocuğunuz olacak, bu yüzden gerçek bir çaba göstermelisiniz."

"Ayrıca, başka kimseye aşık değilim."

"Sara da öyle. O bağ sadece uygun bir birliktelikti," dedi Amo, benim iğnelememi görmezden gelerek.

Kapı uyarı vermeden açıldı. "Vakit geldi." Primo, Amo'ya sinirli bir bakış gönderdi. "Kendi düğününe geç kalmamasını sağlamak senin görevin."

Amo kaşlarını kaldırarak ayağa kalktı. "Ben yapamadan sen yaptın."

Primo tekrar gitmeden önce bana başıyla selam verdi.

"Beni olarak seçtiğin için hala kızgın mı?"

Omuz silktim. Bunu hiç açıkça söylemedi ama öyle olduğundan emindim. Kardeşimle çocukluğumuzdaki kadar olmasa da yakındık, çünkü büyüdükçe farklı arkadaşlar edindik ve ben Amo'yla daha çok şeyimi paylaştım. Primo ailemdendi ve onun için ölürdüm ama Amo'nun sağdıcım olacağını hep biliyordum.

"Yine de haklı. Gitmemiz gerekiyor."

Amo'nun peşinden son bir saatimi hazırlanarak geçirdiğim odadan çıktım, giyinmem sadece on dakika sürmüş olsa da kendimi hâlâ hazır hissetmiyordum.

Amo'yla birlikte kiliseye girip ön tarafa doğru ilerlediğimizde herkesin gözü üzerimdeydi. Kaslı, uzun boylu, dövme ve Famiglia'nın bir üyesi olduğum için ilgiye alışkındım ama bu ilgi farklıydı. Meraklı, endişeli ya da kınayıcıydı.

Kimsenin bakışlarına karşılık vermedim ve önünde durmadan önce rahibe sadece başımı salladım. Ne ben ne de ailem hiçbir zaman kiliseye gitmemiştik. Tanrı hakkında konuşmazdık. Babamın neye inanıp inanmadığından bile emin değildim. Annem ruhaniydi ama organize bir kilise tarzında değildi. Ben de neye inandığımdan emin değildim. Ancak geleneklerimiz ve her şeyin ben resme girmeden önce planlanmış olması olmasaydı kilisede bir düğün yapmayı seçmezdim. Kiliseye girmek bana kutsala saygısızlık gibi geliyordu çünkü her gün günah işliyordum ve durmaya niyetim yoktu. Günahlarımın bağışlanmasını istemek ikiyüzlülük gibi geliyordu.

Beni cehennemde sonsuzluğa mahkum edecek bir kurumun kutsaması. Ama çoğu Made Men, işlerine geldiğinde dindar olmakta zorlanmadı.

Müzik çalmaya başladığında girişe doğru döndüm. Romero Sara'yı bana doğru yönlendirdi. Nefes kesiciydi. Onu her zaman çekici bulmuştum ama bugün tek kelimeyle büyüleyiciydi. Elbisesi şüphelendiğim kadar mütevazı değildi. Belki de kiminle ve neden evlendiğini bilseydi farklı bir elbise seçerdi. Bakışlarım kısa bir süreliğine karnına kaydı ama elbisesinin dar bir bel ve geniş bir etekle dikilmiş olmasından dolayı karnında bir şişlik olduğu anlaşılmıyordu. Henüz bir karnı var mıydı? Onu iki haftadan uzun süredir görmemiştım ve ziyarete gittiğimde hep bol kazaklar giyerdi.

Aramızdaki bağın bu şekilde başlamamış olmasını dilerdim. Muhteşem gelinim ve bu gece neler yapabileceğimiz hakkında hayaller kurabilmeyi diledim çünkü Sara kesinlikle size kendisi hakkında hayaller kurmanız için pek çok neden sunan bir kadındı. Bakışlarımı yakasından ayırdım ve yüzüne odaklandım. Gülümsüyordu, bakışları tam karşıya odaklanmıştı ama benimkilerle buluşmuyordu. Yanıma geldiğinde, gözlerine baktığımda gülümsemesinin şüphelendiğim kadar sahte olduğunu anladım. Ondan gerginlik yayılıyordu.

Yakam çok sıkıydı ve boynumda hâlâ hassas olan yanık izlerime baskı yapıyordu. Sırtımdaki deriyi yanık sargısı kaplamıştı. İyileşmeye başlamıştı ama annemin bana yalvardığı kadar "nazik" davranmamıştım kendime. Tek umudum beyaz gömleğimi mahvetmemiş olmaktı.

Sara'nın bakışları ön tarafa dönmeden önce boynumdaki sargı bezinde kısa bir süre oyalandı.

Neredeyse ona ne kadar güzel görüldüğünü söyleyecektim ama sözlerimi kendime sakladım.

Sara

Papaz, "Gelini öpebilirsiniz," dedi.

Maximus kaşlarını çatarak bana baktı. Karnım burkuldu. Eğer öpüşmezsek, dedikodular daha da kötüleşecekti. Neden tereddüt ediyordu? "Öp beni," diye bastırdım.

Eğildi ve dudaklarıma kısa, tutkusuz bir öpücük kondurdu. Aramızdaki bağın çok zayıf bir temel üzerine kurulu olduğunu biliyordum ama herkesin içinde rol yapacağını ummuştum. Romantik bir ilk öpücük hayallerimden uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Öpüşmemizden sonra, zorunlu tebrikler için kiliseden çıktık. Birçok garip tören yaşamıştım ama bu daha da kötüydü. Ne olduğunu bilen insanlar bana merhamet ya da acıma dolu bakışlar gönderirken, Maximus'la nişanlandığımızı açıkladığımızdan beri hızla yayılan dedikodulara dayanarak hüküm veren insanlar bana kınama dolu bakışlar gönderdi. İkinci gruptakiler Maximus'la yaşadığım bir ilişki yüzünden hamile kaldığımı ve hızlı bir şekilde evlenip damat değiştirmemizin sebebinin bu olduğunu düşünüyorlardı.

Maximus'un ifadesi tüm bunlar boyunca sert ve rahatsız edici değildi. Yüzünde neredeyse her zaman belli bir

sertlik ve tehdit havası vardı. Böyle olmadığı tek zaman kısa süreli tutsaklığımız ve ailemi ziyaret ettiği zamandı. Onda gösterdiğinden ve geçmişte düşündüğümde daha fazlası olduğunu biliyordum ama bunu öğrenecek gücüm olduğundan emin değildim. Belki bir gün.

Maximus bana dokunmamaya dikkat ediyordu ama sıra ilk dansımıza geldiğinde artık bundan kaçınamazdık.

Grup dans pistine girmemizi beklerken "Dans için hazır mısınız?" diye mırıldandı. Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım ve uzattığı elini tuttum. Elimi gevşekçe tuttu ve bana her an çekip gidebileceğim hissini verdi.

Herkesin gözleri önünde bunu yapamazdım ve Maximus beni korkutmuyordu. Ortak geçmişimizin iblisleri korkutuyordu. İnsanlar her hareketimizi izliyordu ve bir süre daha izlemeye devam ettiler. Büyük bir skandal istiyorlardı. Sonuncusu - Marcella'nın bir motorcuyla evlenmesi - eski bir haber olmaya başlamıştı ve taze ete açlardı.

Dans pistine vardığımızda Maximus bana sorgulayan bir bakış attı. Başımı salladım ve beni kendine doğru çekti. Elimi omzuna koydum, o da bir elini sırtıma koydu, ne çok yukarıya ne de çok aşağıya. Bakışlarımız buluştu ve bu yakınlığımızdan daha samimi hissettirdi. Sanki gözlerinde yanan suçluluk duygusunu görebiliyordum ve bu da olanları hatırlatıyordu. Hatırlamak istemediğim için bakışlarımı burnuna indirdim. Gözlerim boynundaki sargıyı bir kez daha kaydetti. Sanki tek yarası boynu değilmiş gibi biraz sert hareket ediyordu.

Müzik başladı. Maximus ve benim daha önce hiç birlikte dans etmediğimizi ancak şimdi fark ettim. Paolo ile dans provası yapma şansım bile olmamıştı. Maximus dans edebilecek bir adama benzemiyordu, en azından standart danslarda. O ve Amo'nun sık sık gittikleri dans kulüpleri bu tür şeylere ihtiyaç duymuyordu.

Maximus herhangi bir yönlendirme olmadan liderliği ele aldı ve dans becerileriyle beni şaşırttı.

"Annemden bana nasıl dans edileceğini öğretmesini istedim. Bugün bunun gerekli olacağını biliyordum ve seni tüm bu insanların önünde utandırmak istemedim," diye mırıldandı. Sesi doğal olarak alçak ve çok derindi. Erkeksi ama aynı zamanda ince bir tehlike yayan bir sestti.

Küçük bir baş selamı verdim. Bu odadaki insanların yarısının Maximus'la benim videomuzu izlemiş olduğunu bilmekten daha utanç verici bir şey olabileceğinden şüpheliydim. Bu nadiren aklıma gelen bir düşünceydi ve ne zaman aklıma gelse bir deliğe girip bir daha çıkmamak istiyordum. Dünyamızın acımasız dedikodusundan kaçamazdım, ancak buradan ayrılırsam bunu asla düşünemezdim bile.

"İyi gidiyorsun," dedim basitçe. Maximus benden çok daha uzun boyluydu, bu yüzden bir akış bulmak kolay değildi, ancak çabaları parlıyordu ve onun yakınında düşündüğüm kadar rahatsız hissetmedim. Spot ışıklarından kurtulup masaya döndüğümüzde çok mutlu olmuştum ama ışıklar üzerimizde olmasa bile elbette hâlâ ilgi odağıydık.

Annem bana doğru eğildi ve elime dokundu, gözleri iyi olduğumu onaylamak istiyordu. Ona bir gülümseme verdim, bu da onu ikna etmiş görünüyordu.

İşler beklediğimden daha sorunsuz gitmesine rağmen, kendimi durumdan bunalmış hissediyordum. Zihnim her zaman insanların ifadelerini değerlendirir, ne düşündüklerini ve ne kadarını bildiklerini merak ederdi.

Çok yorucuydu.

Biraz yalnız kalmaya, huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı. Aldığım ilaçlara rağmen mide bulantım giderek kötüleşmişti. Gerginlik ve gıdasızlık kesinlikle yardımcı olmadı.

On dakika boyunca annemi desteğine ihtiyacım olmadığına ikna ettikten sonra balo salonundan çıktım ve sessiz koridorlarda dolaşmaya başladım. Geçmişte çoğu zaman yalnızlıktan hoşlanmıştım. Bir ailenin parçası olmayı seviyordum ama yalnız olmayı da seviyordum. Çok geçmeden adım sesleri duydum ve Paolo'nun çevresinden iki çocuk koridora doğru ilerledi. Ebeveynleri

Paolo'nunki gibi kaptanlar ve babam bu nedenle onları ve ailelerini davet etmeye karar vermişti.

Yüz ifadeleri benden memnun olmadıklarını gösteriyordu. Luca'nın dedikoduları bastırma çabaları sadece videoyu izleme şansı bulamayanlar arasında renkli söylentilerin dolaşmasına yol açtı. Videoyu izleyen bazı insanlar bile Maximus'la arabada birlikte olmamın nedeninin bir ilişki yaşıyor olmamız olduğuna inanmayı tercih etti. Videodaki "Sorun yok" sözüm sadece onların bu saçma varsayımını doğruladı.

İçlerinden biri yanımdan geçerken "Orospu," diye tısladı ve beni şaşkına çevirdi.

Diğeri ekledi, "Paolo senin aldatan kığınla evlenmediği için şanslı."

İyi bir karşılık bulup bulamayacağımdan emin değildim. Yüzleşmelerden hoşlanmıyordum ama bunu çözme şansım hiç olmamıştı. Maximus hışımla geçti, ilk adamı boynundan yakaladı ve yüzüstü duvara çarptı. Sonra ikincisini boğazından yakaladı ve yumruğunu ağzına soktu. Her yere kan fışkırdı.

Dondum kaldım, karnım sonu felaketle bitecek bir hız treni yolculuğu yapıyordu. Maximus'un muştasında gümüş parladı ve adamın yüzünü neden kan revan içinde bıraktığını anladım: muşta takıyordu. Her iki adam da yere yığıldı ve orada inleyerek ve kanayan yüzlerini tutarak kaldılar.

Maximus'un göğsü kabardı ve vücudundaki her kas daha fazla şiddet için hazırды.

Yanına yaklaştım ve kısa bir süre pazusuna dokundum. Gömleğinin kumaşından bile sıcaklığını ve çelik gibi kaslarını hissedebiliyordum. "Sorun yok."

Bu sözleri daha önce de söylemiştim ve Maximus'un gözlerinin tanıma ve pişmanlıkla parlaması bana onun da aynı şeyi düşündüğünü söyledi.

"Değil," diye homurdandı, bana değil onlara bakıyordu. Gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke ve acımasızlıkla yanıyordu. "Bizim

Capo bir emir verdi. Eğer lanet çeneni kapalı tutmazsan, seni sustururum."

Adamlar korku dolu bir bakış attılar. Dedikodulara pek kulak asmazdım ama insanların Trevisan erkeklerine ne dediğini biliyordum: Kasap.

"Şimdi gidin ve geri gelmeyin. Bir daha saçmaladığınızı duyarsam, burnunuzdan daha fazlasını kırarım."

Arkalarında kan damlalarından oluşan bir iz bırakarak uzaklaştılar. Burunlarından birinin kırıldığı duvarı da bir kan lekesi kaplamıştı.

Vücudumdaki bulantı arttıkça safrayı yuttum.

"Senin bu şiddet yanını sevmiyorum," dedim sessizce. Mafya dünyasında büyüdüğümü düşünürsek, belki de bu benim için ikiyüzlülüktü. Hayatımdaki her erkek şiddet içeren suçlara karışmıştı.

"O zaman sevecek pek bir şey bulamayacaksın," diye homurdandı, kehribar rengi gözlerinde hâlâ saldırganlık kalıntıları dönüyordu. Onları her zaman şaşırtıcı bulmuşumdur. Bana hatırlattılar. Keşke bana geçmişi de hatırlatmasalardı...

Yutkundum. Maximus'la yaşamın nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Aynı çatı altında yaşayacaktık. Gerçek bir evlilik yaşamasak bile geçinmek zorundaydık. Öfkeli bir adam mıydı? Korkunç bir öfkesi mi vardı? Doğmamış çocuğumuz ve ailemin onuru için bir seçim yapmıştım. Kendi mutluluğum düşüncelerimin bir parçası değildi.

Gözlerini kapadı ve etrafına bakmadan önce derin bir nefes aldı. Yalnızdık. "Kendimi affettirmeye çalışıyorum. Bu yanımdan korkmana gerek yok."

Kendini kurtarmak mı? Benimle evlenerek mi?

Ona tam olarak ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı çünkü küçük kız kardeşim Inessa koridora girdi. Ne olduğunu bilmiyordu, bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. Annemin bal sarısı saçlarına ama babamın kahverengi gözlerine ve Aria Teyze'nin her zaman söylediği gibi "Annemin eski öfkesine" sahipti.

Maximus ona başını salladı ve sonra bizi yalnız bıraktı. Muhtemelen konuşmamızı kısa kestiği için mutluydu.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordu kocaman, meraklı gözlerle. "Hayır, kavga etmedik."

Bana inanmadığını belli eden bir yüz ifadesi takındı. "Dövmelerine rağmen takım elbise içinde iyi görünüyor. Kaç tane ve nerede olduğunu biliyor musun?"

On üç yaşındaki kız kardeşim utanmadan bana bakarken yanaklarım kızardı. "Bilmiyorum."

Muhtemelen yakın zamanda öğrenemeyecektim. Titredim. Olanların görüntüleri gözümün önüne gelme tehdidinde bulundu. Onlarla savaştım. Bu geceden ne bekleyeceğimden emin değildim. Düğün gecemiz. Bunu düşünmeye cesaret edememiştim. Şimdiye kadar Maximus yakınlığımı istememişti ve düğünümüzün de bunu değiştirmeyeceğini hissediyordum. Onu kendimden uzaklaştırmak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

CHAPTER NINE

Maximus

Şenlik nihayet sona erdiğinde çok mutluydum. Annemin yüzünde bana sarılmak istediğini görebiliyordum ama vücut dilimi iyi biliyordu ve şefkat istemediğimi anlayabiliyordu. Sadece kısa bir süre koluma dokundu ve babamın onu kendi tarafına çekmesine izin vermeden önce bana cesaret verici bir gülümseme verdi. O da bana sadece cesaret verici bir baş sallama hareketi yaptı. Bu muhtemelen annemin ilk çocuğu için hayal ettiği düğün değildi. Mekân ve etkinlik planlaması eksik değildi ama geri kalan her şey berbattı.

Flavio'nun yardımıyla benim Suburban'ıma binmeden önce Sara'nın ailesinden herkes ona sıkıca sarıldı. Tırmanmasına ben de yardım edecektim ama o daha hızlı davrandı, beni kız kardeşinden uzak tutmaya kararlıydı. Bu beni çok sinirlendirdi ve normal şartlar altında ona

ve ona bu gece benimle yalnız kalacağını hatırlattı. Ancak bizimki normal bir durum değildi.

Romero'nun bakışları arabamın kaputunun üzerinden benimkilerle buluştu. Bu, düğün gecesi kızını teslim eden birçok babanın yaptığı gibi bir uyarı değildi. "Kendini affettireceğine inanıyorum" diyordu ki bu herhangi bir tehdidin olabileceğinden daha kötüydü. Sara'yla sevişmek gibi bir niyetim olsaydı, aletimin büzüşeceği nokta bu olurdu. Yine de Sara'yla seks yapmak aklımdaki son şeydi.

Daireye gidişimiz sessiz oldu. Sara solgundu ve çantasını karnına yaslamıştı. Oturur pozisyondayken karnında ufak da olsa bir şişkinlik vardı, bu da olanları ve gelecekte bizi nelerin beklediğini hatırlatıyordu. Henüz baba olmayı düşünmemiştim ama bir yanım çocuk sahibi olmanın heyecanını yaşarken, diğer yanım da bu çocuğun Sara'nın çocuğa bakışını nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi. Peki ya ben ne olacaktım? Çocuğuma baktığımda geçmiş i unutabilecek miydim?

Geçmiş günahların yürüyen bir anıtı.

Asansörle dairemize çıkarken sonunda şöyle dedim: "Umarım bizim için tuttuğum yeri beğenirsin. Eninde sonunda ailemiz için bir ev alacağız ama şimdilik burası bize yetecek kadar yer sağlayacaktır."

Sara'nın bakışları yüzüme kaydı. Çok uzaklara dalmış gibi görünüyordu.

"Tamam." Sıkı bir gülümseme verdi.

"Çok güzel görünüyorsun." Sustum. Şimdiye kadar ona söylememiştim. Bu elbiseyi beni düşünerek almamıştı, Paolo'ya karşı daha derin beslediğini de düşünmüyordum ama elbiseyi aldığı anda evlenmeyi düşündüğü adamın Paolo olması yine de garip geliyordu.

Kendine baktı. "İçeri almak zorunda kaldım. Üzerimde çok büyük duruyordu..."

Kilo vermişti. Herkes fark etmişti. Hamileliğini bilen insanların endişeli fısıltılarını duymuştum.

"Kadınların hamileliğin erken dönemlerinde kilo vermesi normal midir?"

Sara ve bebek için endişelendiğim için anneme sormuştum ama annem bunun bebeğin yeterince beslenemediği anlamına gelmediğini söylemişti.

"Kötü mide bulantım var ama takviye alıyorum. İki hafta önceki kontrolümde bebeğin boyutu iyiydi."

Başımı salladım. Henüz hiçbir kontrolüne katılmamıştım. Asansör durdu ve Sara'ya önce dışarı çıkmasını işaret ettim, sonra onu evimizin kapısına götürdüm. Kilidi açtım ve onu içeri davet ettim.

Annem son birkaç gün içinde burayı daha ev gibi bir yer haline getirmeme yardım etmişti. Ondan önce burası süslerden, minderlerden, yorganlardan ve kadınların sevdiği diğer şeylerden arınmıştı. Şimdi duvarlarda resim çerçeveleri bile vardı.

Sara etrafına bakındı. "Güzel bir yer."

"Gel, sana yatak odanı göstereyim," dedim ve sonra benimle aynı yatağı paylaşmak isteyip istemediğini merak ettim. Saçmalık. Olanlardan sonra olmaz. Yüz ifadesi duygularını ele vermiyordu. Sadece bitkin ve biraz da ürkek görünüyordu.

"Burası ana yatak odası. Eşyalarımı misafir odasına koydum, böylece senin bir ebeveyn odan ve gömme dolabın olacak. Buna ihtiyacım yok."

Yatağın üzerindeki lavanta rengi yorgan ve yastıklara göz atarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sara'nın sık sık giydiği bir renkti, bu yüzden annem bu renkte nevresim ve havlular almıştı.

"Burası senin de evin. Misafir odasında yatmanın sebebi ben olmak istemiyorum," dedi.

"Ben iyiyim. Sadece uyumak için."

Dudaklarını büzdü. Keşke aklını okuyabilseydim.

Yavaşça yatağa doğru yürüdü. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok yorgunum." Tekrar başımı salladım çünkü hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştım ama Sara beni çoğu zaman neredeyse dilsiz biri haline getirmişti.

Boğazını temizledi, sonra omzunun üzerinden bana tereddütlü bir bakış fırlattı. "Elbisemin arkasını benim için açabilir misin? Düğmelerin hepsine ulaşamıyorum."

Omurgasını takip eden küçük düğmelerden oluşan karmaşık çizgiye baktım. "Elbette." Arkasından yaklaştım ve bir an için bu gecenin farklı koşullar altında nasıl sonuçlanacağını merak ettim.

Sara başını yukarı ve yana eğdi, böylece gözlerimiz buluştu, sonra kızardı ve hızla başka tarafa baktı. Karıma mümkün olduğunca az dokunduğumdan emin olarak ilk düğmeye uzandım. Yarisına geldiğimde Sara bir adım öne çıktı ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Bundan sonrasını ben hallederim."

Odadan geri geri çıktım. "İyi uykular. Bir şeye ihtiyacın olursa yan taraftayım. Uykum hafiftir."

"Yarın sabah bir taramam daha var, gelmek ister misin?" dediğinde neredeyse kapıyı kapatmıştım. Gelmek ister misin?" dedi.

"Evet," dedim, elbisesinin içinde ona bir kez daha bakmaya izin vererek. Çok güzeldi, bitkin ve biraz üzgün görünse bile.

Başını salladı ama bana bakmadı. Kapıyı kapattım, sonra mutfığa yürüdüm. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Şenlikler sırasında çok az içmiştim ama şimdi kendimi uyuşturmak için liköre ihtiyacım vardı. Ceketimi beceriksizce çıkardım. Gömleğim sırtıma yapışmıştı. Sadece terden olmadığını biliyordum. Bugün kıcımlı tekmelediğimde yara izlerinden biri açılmıştı. Ne kadar sıcak hissetmeme rağmen ceketimi çıkarmamamın nedeni buydu.

"Kanaman var."

Sara'nın sesi arkamı dönmemi sağladı. Kapının girişinde duruyordu, üzerinde hâlâ elbisesi vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyleydim ama Sara'ya gömleğimi çıkarmama yardım etme görevini yüklemek istemedim. "Sorun değil. Daha önce üstesinden gelmediğim bir şey değil."

"Ne oldu?" diye sordu sessizce kendine bir bardak su doldururken.

Yalan söylemeyi düşündüm ama geçmişı mümkün olan her şekilde telafi etmeye çalıştığımı bilmesini istedim. "Jabba'nın kardeşinin içinde olduğu Bratva laboratuvarını havaya uçurduğumda sırtım yandı."

Yüzü kızardı. "Oh." Ne tür bir tepki beklediğimden emin değildim ama kesinlikle bu değildi. Sıkıca gülümsedi. "Eğer yardımına ihtiyacın olmadığına eminsen, ben yatmaya gidiyorum."

"Git," dedim kendi kendime sıkı bir gülümsemeyle.

İkinci banyoya gitmeden önce bir bardak burbon içtim. Yaklaşık on beş dakika ve bir sürü küfürden sonra nihayet gömleğimi çıkarmıştım. Otuz dakika sonra, yeni duş almış ve sırtımda yeni yanık sargılarıyla misafir yatak odasına gittim ve yatağa uzandım. Ana yatak odasındakinden daha küçüktü. Cüssem düşünöldüğünde, ayaklarım muhtemelen gecenin yarısında kenardan sarkacaktı. Yeni mobilya almak istememiştım ve ana yatak odasındaki büyük yatağın keyfini çıkaramayacağımı unutmuştım.

Bugünle ilgili her şey gerçeküstü geliyordu. Bu var olmayan düşün gecesi de buna uygun bir sondu. Herhangi bir yakınlaşma olmasını beklemiyordum. Kahretsin, sadece bu fikir bile alnımdaki terin yükselmesine neden oldu. Sara'nın benimkinin altında ağlayan, hareketsiz bedeninin anıları hâlâ gecelerime musallat oluyordu.

Hiçbir zaman iyi bir uykucu olmamıştım, ama şimdi gecelerim berbattı. Geceleri yatakta uzanmak geçmişin hoş rahatlaması değildi. Uyku artık anılarıma açılan bir kapıydı.

Yatağa uzandım, tavana baktım ve Sara'nın şimdi ne yaptığını merak ettim.

Bir saat boyunca dönüp durduktan ve Sara'nın her küçük sesini dinledikten sonra uykuya daldım.

Bir çığlık beni uyandırdı. Yataktan fırladım ve odamdan çıkıp ana yatak koştum. Işıkları açarak yatağa doğru koştum. Sara oturduğu yerden kalkmış, yüzü kül rengi olmuştu. Kahverengi saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyordu. Onu bir kâbustan uyandırmış olmalıydım. Gözleri bana bakıyordu ama yüzündeki dehşet hâlâ devam ediyordu. Muhtemelen kâbusunun merkezinde benim olduğumu ve burada onu teselli edebileceğimi düşündüğümü fark ettim. Muhtemelen Sara'nın şu anda yanında olmasını isteyeceği son kişi bendim.

Gözlerini kırıştırdı ve yüzünü ovuşturdu. "Kötü bir rüya gördüm.

Uyandırdığım için özür dilerim."

Bir şey söylemedim çünkü ne söyleyeceğimden emin değildim. Bir adım geri çekildim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece ışıkları açık tut. Ben iyi olacağım."

Başımı salladım, sonra döndüm ve odadan çıktım. Mutfığa gittim ve masanın üzerinde bıraktığım burbon şişesini aldım. Bir yudum aldım, sonra yüzümü buruşturdum. Sadece partiye gittiğimde içerdim, kesinlikle gecenin bir yarısı değil. Bu bir partiden olabildiğince uzaktı. En iyi ihtimalle bir acıma partisi. Şişeyi ittim. Alkol hiçbir şeyi daha iyi yapmazdı.

Bundan sonra tekrar uyuyabilmemin imkânı yoktu. Saat daha sabahın üçüydü ve Sara'yı yalnız bırakamazdım, bu yüzden burada sıkışıp kalmıştım.

Eski ofisime kurduğum spor salonuna gidip koşu bandına çıktım ve terden sıırıslam olana kadar neredeyse bir saat boyunca yüksek hızda koştum ve sırtımdaki ısrarcı yanma dışında kendimi biraz daha iyi hissettim.

Sırıslam gömleğimi fırlatıp attım ve bankta oturup su şişemden birkaç yudum aldım.

Öğürme ve ardından gelen sifon sesi bana yeni yaşam koşullarımı hatırlattı. Banktan kalktım ve Sara'nın bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmayı düşündüm, ama sonra

Dün geceki ifadesi aklımdan geçti ve tekrar oturdum. Yanında olmasını isteyeceği son kişi bendim.

Sara

Maximus'un masada oturduğu mutfağa girmek tuhaftı. Önünde bir fincan kahve vardı, başka bir şey yoktu.

"Günaydın," dedim rahatsız edici sessizliği bozmak için. "Kahvaltı var mı?"

Maximus buzdolabına bir göz attı, sonra ayağa kalktı. "Buzdolabında yumurta ve kızarmış ekmek var. Yemek yapamadığım için bir şey hazırlamadım. Ayrıca, genelde kahvaltı etmem."

Buzdolabına yaklaşırken dudaklarımı büzdüm. "Kahvaltı yapmıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "O kadar erken acıkmadım. Öğle yemeği zamanı yerim."

"Oh, pekala. Randevuya giderken bir şeyler alabilirim. Sorun değil." Sadece kendim için yumurta hazırlamak istemedim.

"İstersen şimdi gidebiliriz."

Başımı salladım. Saat daha erkendi ama Maximus'la bu dairede olmak tuhaf hissettiriyordu. Yolda bir chai latte ve yoğurtlu parfe aldım ama hedefimize ulaşmadan önce sadece ilkini bitirdim.

Maximus ve ben doktorun muayenehanesine birlikte girdik. Şimdiye kadar üç kez kontrole gitmiştim. Annem her randevuda bana eşlik etmişti ama bugün çocuğumun babası Maximus yanımdaydı.

Karnım açıkta kalacak şekilde muayene koltuğuna uzandım. Maximus yanımda durmuş, rahatsız görünüyordu. Kanepenin yanındaki sandalyeyi işaret ettim. Uzun ve kaslı gövdesiyle sandalyeyi cüceleştirerek yere çöktü. Kalbim sinirden hızla atmaya başlamıştı. Son sınavlar sırasında kendimi kopuk hissetmiştim, hamileliği henüz gerçekten kabullenmeye istekli değildim. Belki bugün, nihayet heyecanlanmaya hazır olacaktım. Her zaman çocuk istemiş ve hamile kalmanın ne kadar büyülü olacağını hayal etmiştim ama koşullar nedeniyle hamileliğin tadını çıkaramamıştım. Bu beni hem üzüyor hem de sinirlendiriyordu.

Doktor ultrason sensörünü karnıma yerleştirdi ve hızla amniyotik keseyi buldu. Maximus anlasın diye ne gördüğünü açıkladı ama bebek görüldüğünde sustu. Sensörü karnımın içine doğru daha sert itti ve hareket ettirdi, ancak ifadesi her saniye daha da gerginleşti. Sorunun ne olduğundan emin değildim. Çok mu küçüktü? Bulantılarıma ve düşün stresine rağmen geçen hafta hiç kilo kaybetmemiştim.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Maximus kaşlarını çatarak doktorla bana baktı.

Doktor sensörü hareket ettirmeye devam ederken sessizce, "Bana bir dakika daha verin," dedi. Ayağa kalktı. "Meslektaşımı getiriyorum."

Birkaç dakika sonra, beni hiç tedavi etmemiş olan diğer doktor yanıma oturdu ve ultrason sensörünü aldı. Bir bakış atmadan önce birkaç gergin dakika geçti

Doktorum boğazını temizledi ve bana şefkatli bir bakış attı. "Kalp atışı bulamıyoruz."

Gözlerimi kırptım, ne söylediklerinden emin değildim.

"Geçen sefer kalp atıyordu."

"Evet," diye onayladı. "Ama artık değil." "Bebek öldü mü?" Maximus sıkıca sordu.

Dehşet içinde ona baktım. "Öldü mü?"

Anlamadım. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Ama nasıl?"

Neden? Ne zaman?"

"Bunu söylemek zor. Fetüsün büyüklüğüne bakılırsa kalbin yaklaşık bir hafta önce durduğunu tahmin ediyorum."

"Ama neden? Öldüğünde neden hiçbir şey hissetmedim? Bilmem gerekmez miydi?"

Nasıl olur da bebeğin, *benim bebeğimin* ölmüş müydü?

Çünkü hamileliği görmezden gelmeye çalıştınız. Çünkü bundan mutlu değildin.

"Buna kaçırılmış düşük deniyor ve sanıldığından daha sık gerçekleşiyor. Genellikle fetüste tespit edilmemiş bir gen bozukluğu ya da kalp defekti vardır ve fetüs yaşayamaz."

"Hasta olacağım," diye bastırdım. Maximus çöp kutusunu kaptı ve bana doğru uzattı. Üzerine eğildiğim anda ağızımdan kusmuk fışkırdı. Midem boşken bile öğürmeye devam ettim. Biri bana ıslak bir havlu ve bir bardak su uzattı. Ağızımı sildim ve birkaç yudum aldım. "Ama hâlâ sabah bulantılarım var. Bebek ölmüş olamaz."

"Hormon seviyelerinin düşmesi biraz zaman alır, bu nedenle vücut hala sağlıklı bir hamileliğin tüm belirtilerini gösterir."

"Biraz zaman ister misiniz?" diye sordu diğer doktor. Maximus'la yalnız kalmak isteyip istemediğimi sorduğunu fark ettim.

Başımı salladım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Anneme ihtiyacım var." Neredeyse yirmi bir yaşındaydım ama kendimi sadece annesinin sıcak dokunuşuyla teselli bulabilen küçük bir kız gibi hissediyordum.

"Onu aramamı ister misin?" Maximus sordu. Çok sakın görünüyordu ve bu beni mantıksız bir şekilde kızdırdı.

Başımı salladım, bakışlarım sessiz ultrason ekranına kilitlendi, sonra şişkin karnıma kaydı.

"Liliana, daireye gelebilir misin? Sara bebeği kaybetti."

Sara bebeği kaybetti. Ben bebeği kaybettim.

İstemediğimi düşündüğüm bir bebek. Ama o zaman neden bu kadar çok acıyordu? Neden biri kalbimi kesip açmış ve içine asit dökmüş gibi hissediyordum?

"Sırada ne var?" Maximus doktora sordu. Görüşmeyi sonlandırdığını fark etmemiştim bile. Ne kadar zaman geçmişti?

"Doğal düşük ya da cerrahi çözüm için bekleme seçeneği vardır."

Cerrahi bir çözüm mü? Bu çözülmesi gereken bir sorun değildi. Bu benim ölü bebeğimdi.

Gözlerimi kapattım, kendimi tamamen uyuşmuş hissediyordum. En son bebeğe hamile kaldığımda böyle hissetmişim. Bu kaderin ironi versiyonu muydu?

"Bugün karar vermek zorunda mıyız?" Maximus sordu. Durumu her zamanki gibi bir işmiş gibi ele aldı. Bir yandan hiçbir şeyle uğraşmak zorunda olmadığım için seviniyordum ama bir yandan da daha da sinirleniyordum.

"Hayır, olası semptomları yönetmek için size bir reçete verebiliriz."

Ardından gelen kelimeleri duymazdan geldim. Koltuktan kalktım ve kıyafetlerimi düzeltirken titrek bacaklarımın üzerinde durdum. "Gitmek istiyorum," diye fısıldadım. Bir süre daha kalamazdım.

Sessiz ultrasonun huzurunda bir an.

Maximus beni dışarı çıkarmak için sırtıma hafifçe dokundu ama ben irkildim. Artık onun dokunuşuna dayanamıyordum. Kendi bedenimde olmaya bile zor dayanıyordum. Sadece var olduğunu unutmak istiyordum.

Karnıma doğru uzandım, sonra kendimi durdurdum ve elimi yumruk haline getirdim.

CHAPTER TEN

Maximus

Randevudan eve dönüş yolculuğumuz tam bir sessizlik içinde geçti. Ne hissettiğimden emin değildim. Pek çok kişiyi öldürmüş ve daha da fazla ölüme tanık olmuşum. Bu beni hiç rahatsız etmemişti ama doğmamış çocuğumuzun kalbinin durduğunu öğrenmek nedense kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Bugün Sara'nın hamileliğinin bir parçası olacağımı düşünmüştüm ama onun yerine hamileliğin sonuna tanıklık etmişim.

Sara'nın ifadesi donmuştu, bakışları boş bir şekilde yola bakıyordu.

Başkalarını teselli etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım ve denesem bile Sara'nın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Dokunuşumu ya da sözlerimi istemiyordu. Beden dili bunu açıkça gösteriyordu.

Dairemize vardığımızda Sara kanepeye yöneldi ve hâlâ uyuşuk bir ifadeyle yere çöktü.

Ne yapacağımı bilemez bir halde oturma odasında dikiliyordum. Kapı zili çaldığında hemen açtım ve Liliana'yı gördüğümde yaşadığım rahatlama ölçülemezdi.

Sara'ya doğru koşarken bana doğru zar zor baktı. Sara annesini gördüğü anda yüzü buruştu ve ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi görünen bir hıçkırık çıkardı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve kapının kolunu daha da sıkı kavradım, sağlam olmasına sevindim.

Liliana, kollarına düşen ve ona sıkıca sarılan Sara'nın yanına oturdu. Sara'nın bedenini terk eden hıçkırıklar ve ağlamalar içimde başa çıkamayacağım duygular uyandırdı. Sara'nın ıstırabını görünce, benim de baba olmayı ne kadar dört gözle beklediğimi fark ettim.

Liliana da ağlamaya başladı.

Tek kelime etmeden geri çekildim ve kapıyı kapatarak kadınları yalnız bıraktım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Liliana'nın korumaları dışarıda koridordaydı, bu yüzden iki kadının da güvende olduğunu biliyordum. Onlara başımı sallayarak oradan ayrıldım.

Telefonumu elime aldım ve Amo'yu aradım. "Biraz antrenman yapabilir miyiz?"

"Şimdi mi?" diye sordu

şaşkınlıkla. "Evet."

"Tamam. On beş dakika içinde orada olurum."

Beni soyunma odasında görünce Amo'nun kaşları birbirine çarptı. "Ne oldu?" O kadar belli miydi? Banktaki yerimden en iyi arkadaşşıma baktım. "Sara bebeğini kaybetti."

Amo yanıma oturdu, omzumu okşarken gözlerinde endişe vardı. İkimiz de jestler ya da duygusal sohbetler konusunda pek iyi değildik. "Lanet olsun. Üzgünüm, Maximus."

Başımı salladım çünkü ben de öyleydim. "Düşündüm ki-" Düşüncelerimi dile getiremeden başımı salladım. Bir çocuk sahibi olmanın Sara'yla evliliğimizi yürütmemize yardımcı olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi?

Bizi bağlayan neydi? Sadece görev duygusu üzerine kurulu bir yemin. "Sara şimdi nerede?"

"Annesi onunla birlikte. Sara'nın orada bana ihtiyacı yok," dedim duygu belirtisi göstermeden.

Amo başını eğdi, gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. Sara onun kuzeniydi. Elbette onun iyiliği için de endişeleniyordu. "Çok şey yaşadı. Sen de öyle."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Ben iyiyim. Hadi biraz antrenman yapalım. Vücudumu hareket ettirmem gerek."

Amo ve ben iki saate yakın tartıştık. "Maddox ile görüşmeyi iptal edebilirim. Bu akşam yemekte beni bilgilendirebilir."

Başımı salladım. "Hayır. Bu öğleden sonra aileme barınak konusunda yardım edeceğime söz verdim. Git hadi."

Amo başını salladı, sonra spor çantasını aldı ve gitti. Geçtiğimiz yıl, ondan önceki tüm hayatlarımızdan daha fazla duygusal gevezelik yapmıştık. Lanet olsun. O kolay günleri özlemişim.

Telefonu elime aldım ve Liliana'ya mesaj attım. Sara'ya neden mesaj atmadığımdan emin değildim.

How's Sara doing? Should I come home?

We're on the way to our place. Sara wants to spend a few days with her family until she's come to terms with the situation.

Şaşırmadım bile. Hatta neredeyse rahatlamıştım. Böyle bir durumda Sara'ya bakabilecek kişi kesinlikle ben değildim. Birbirimizi iyi tanı mıyorduk ve geçmişin yükü omuzlarımızda hâlâ çok ağırdı. Ayrıca karnındaki bebeği kaybetmiş bir kadını nasıl teselli edebilirdim ki?

Ailesini seviyordu. İhtiyacı olan şey onlardı; dünyamızın ahlaki kuralları yüzünden evlenmekten başka çaresi olmayan bir adam değil.

Okay. Let me know if Sara or you need anything.

You should go see your family too. It's not a good idea to be alone right now.

Liliana'nın benim için endişelenmesi beni şaşırtmıştı. Olanlar yüzünden benden nefret etmediğini anlamak benim için zordu ama Liliana ve Romero iyi insanlardı, özellikle de bizim dünyamızda.

Eşyalarımı dairemde almak yerine hemen eve gitmeye karar verdim. Primo iş için seyahat etmediği zamanlarda hala ailemle yaşıyordu, bu yüzden bazı kıyafetlerini ödünç alabilirdim.

Ailemin evinin önüne park ettiğim anda kapı açıldı ve annem koşarak dışarı çıktı. Hâlâ Gianna'nın spor salonunda çalıştığını sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, öyle olmasını umuyordum. Duygusallığı, içimde yaşamaya hiç niyetim olmayan duyguları tetikleyebilirdi.

Bana sıkıca sarıldı. Kafeslerindeki köpeklerden heyecanlı havlama ve miyavlama sesleri geliyordu. Annem paravan kapıyı kapattığı için Bacon ve diğer ev köpekleri içeride kalmış ve beni karşılayamamışlardı.

"Sana kim söyledi?" Sessizce sordum. "Liliana mı?"

"Geldiğinizde yanınızda olduğumdan emin olmak için beni aradı. Hemen buraya geldim." Geri çekildi ve yanaklarımı okşadı. "Çok üzgünüm Max. Sen ve Sara'nın ne kadar çok şey yaşamak zorunda kaldığınıza inanamıyorum. Bu hiç adil değil. Hem de hiç adil değil. Dün neşe dolu bir gündü ve sonra bu oldu."

"Dün birçok şey vardı ama neşe dolu bir gün değildi ve bugün sadece en başından beri bildiğim şeyi doğruladı: çürük bir temel üzerine iyi bir şey inşa etmek yıkımla sonuçlanacaktır."

Ben doğrulurken annem ellerini indirdi. "Korkunç bir olay Sara'nın ve sizin geleceğinizi belirleyemez. Siz ikiniz

bir gün güzel bir aileye sahip olacak. Ben buna inanıyorum."

Annemin inançları h sn kuruntuya dayanıyordu. Anne sevgisiyle benim için bir şey istediği için bunun gerçekleşeceğini düşünüyordu. Hayat bu şekilde i lemiyordu. Kaderin kötü bir huyu vardı ve beni ta aklarımдан tekmelemeye bayılırdı.

"Bir ailemiz olamaz çünkü Sara'nın benimle birlikte olmak istemesine imkan yok."

Annem küçük bir i  geçirdi. "Zaman alacak ama siz ikiniz birbirinize giden yolu bulacaksınız."

Sıkı bir el i i günü düşünceleri uzak tutacak ve belki de bu gece uykuya dalmakta zorlanmayacağım kadar yorulmamı sağlayacaktı.

"Yeni  itlere yardım etmek için buradayım," dedim kararlı bir şekilde ve dikkatimi sağ tarafımdaki köpek barınağına çevirdim. Gizli bir köpek d v    kulübünden yeni gelenler ve davranış sorunları nedeniyle hücre hapsinde tutulması gereken birkaç köpekten sonra barınak çok küçük gelmeye ba lamı tı. Köpekler için yeni yuvalar bulmak çoğu zaman imkansıza yakındı. Bugün, daha sosyal köpeklerin sürü halinde yaşayabileceği başka bir açık alan inşa edecek, ayrıca gergin ve kafası karışık köpeklerin ko masına izin verecek yeterli alana sahip birkaç tek kişilik kafes daha olu turacaktık.

Bir süre sonra annem endişeli gözlerini benden ayırdı ve babamın gri kamyonetinin kasasındaki  it malzemesini işaret etti. Hâlâ bir m   teriyle meşgul olduğunu ve daha sonra eve geleceğini biliyordum.

Annem titredi.  zerinde sadece spor kıyafetleri vardı ve bugün hava sıcaklığı donma noktasına yakındı. Ben sıcakta ko tuğum için soğuk beni pek rahatsız etmiyordu ama benim bile ti  rt m n üzerine bir kat daha giymem gerekiyordu.

Eve girdim ve Bacon ile hepsi pitbull olan diğer dört köpeği selamladıktan sonra üst kata, Primo'nun odasına çıktım ve gardırobundan bir oduncuya aitmi  gibi görünen bir kazak ve ceket aldım. i e koyuldum. Bir kazma ile Primo'nun

Böylece çit direklerini betona yerleştirebilecektik.

Öğleden sonra bana babam "Toprak sondajımız var," diye homurdandı. Annem içerideydi. Endişesinin beni rahatsız ettiğini hemen fark etmiş ve rahatlatıcı, doyurucu bir yemek pişirmek için içeri girmişti. Yemek pişirmeyi sevmezdi ama bizi beslemekten hoşlanırdı, bu yüzden masaya her zaman biraz lezzetli bir şeyler koyardı.

Beş inç derinliğindeki delikten başımı kaldırdım. Üzerinde çalıştığım üçüncü delikti. İlerleme yavaştı ama baltayı her sallayışında kendimi biraz daha kendim gibi hissediyordum.

Babam bakışlarımı karşıladı. Kehribar rengi gözleri yüzümü inceledi, meraklıydı ama aşırı bir endişe ya da acıma duygusuyla dolu değildi. Babam duygusal bir adam değildi, işkence sırasında bile. Şimdi onun soğukkanlı sakinliğinden memnundum.

"O zaman kazmayı kullanacağız. Bana bir tane ver," dedi babam termal ceketinin kollarını sıvayıp birçok dövmesini ortaya çıkarırken. Benim de bir düzineden fazla dövmem vardı ama babam yine de benden önce davrandı.

Birkaç metre yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve yeni bir çukur açmak için çalışmaya başladı. Baltayı yere vurdukça toprak ve küçük taşlar etrafa saçılıyordu. Ben de kendi işime devam ettim, ter ve toprağın tenimde yarattığı hissin tadını çıkarıyordum.

"Hayatımda hiçbir zaman iyi bir şey olmayacağını düşündüğüm bir nokta vardı. Sonra bana annen verildi. Lanet olsun. Onu hak etmemiştim. Muhtemelen hâlâ da hak etmiyorum ama onun mutluluk için tek şansım olduğunu biliyordum. Kolay olmadı. Koşullar baktandı ve annen muhtemelen beni affetmemeliydi, ama affetti ve ben her gün şükrediyorum."

"Durumlarımız farklı."

"Aynen öyle. Olanlar konusunda senin seçme şansın yoktu. Ben kötü bir insan olmayı seçtim."

Baltayı daha da büyük bir güçle yere vurdum. "Annem seni seviyor. Annemi seviyorsun. Sara ve ben birbirimizi tanımıyoruz."

gerçek duygular için yeterli. Tabii bana karşı hissettiğinden emin olduğum küçümsemeyi saymazsanız."

"Aşk annenle benim başımıza öylece gelmedi. Zaman aldı. Zaman ver, Maximus. Sara artık senin karın. Hayatının bir parçası olacak ve onun iyiliği için en iyisini yapmak da senin sorumluluğun."

Babamın bile duygularımı tartışmak istemesine sinirlenerek ayağa kalktım. Hay sikeyim. Bunların hiçbirini duymama gerek yoktu. "Sara ile aramızdaki tek bağ onun rahminde öldü. O yüzden bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme."

Babam yerde kaldı. "Sen bir Trevisan'sın ve şu anda göremesen bile pes etmeyeceğini biliyorum."

Dişlerimi sıktım ve dizlerimin üzerine çöküp baltayı tekrar elime aldım. Ondan sonra sessizlik içinde çalıştık ama babamın güven dolu sözleri kafamda dönüp duruyordu. Sara'nın mutlu bir yaşam sürmesi için mücadele etmek istiyordum. En azından bunu yapabilirdim.

Sara

Geceyi ailemde geçirdim ama aslında orada daha da uzun kalmak istiyordum. Maximus'a dönmek istemedim ve

Dairem. Evim gibi hissetmiyordum ve artık muhtemelen asla öyle hissetmeyeceğim. Ne minik ayaklar sesleriyle dolduracaktı mekânı, ne de şen şakrak bebek kahkahaları. Bastırıcı bir sessizlikten başka bir şey olmayacaktı.

Ama insanlar düğünümüzden sadece bir gün sonra taşındığını öğrenirlerse konuşmaya başlardı. Yatağıma uzandım ve tavana baktım. Annem dün beni eve götürdüğünden beri yataktaydım. Kalkacak enerjim yoktu.

Kapı . "Sara?"

"İçeri gel," dedim. Sesim fısıltılı ve çiğ geliyordu. Ne kadar ağladığımdan emin değildim. Sonunda annemin kucağında uyuyakalmışım.

Annem elinde bir tepsi yemekle içeri girdi, yüzü endişe doluydu. Tepsiyi yanımdaki yatağa koydu. İçinde en sevdiğim aylanlı waffle, taze meyveler ve akçaağaçlı mascarpone sosu vardı.

"Teşekkürler, ama aç değilim."

Annem yanımda hareketsiz duran elime dokundu. "Yemek yemelisin."

"Neden? Artık iki kişilik yemek yemiyorum," bastırdım. Boğazım tılandı ve gözlerim yeni yaşlarla yandı. Bedenimin nasıl olup da hâlâ tek bir damla gözyaşı üretebildiğinden emin değildim. Zaten o kadar çok ağlamıştım ki.

"Ah Sara, aşkım. Keşke bu acıyı senden alabilseydim. Hiç yaşamamanı umduğum bir acı. Ne kadar ezici olduğunu biliyorum."

Annemin yüzünü aradım. "Sen bunu yaşadın mı?"

Annem iç çekti, gözleri yaşlıydı. "İki kez, biri yedi haftalıkken, biri de sekiz haftalıkken."

"Dün hiçbir şey söylemedin."

"Kendi hikayemi sizinle paylaşmak için doğru zaman olduğunu düşünmedim."

Annemin elini kendi elime aldım. "Kendini mi suçluyorsun?"

Annem durakladı. "Bence pek çok kadın yanlış bir şey yaptıklarını ve bu yüzden böyle olduğunu düşünüyor ama çoğu zaman bunun nedeni gebeliğin uygun olmamasıdır. Kendinizi suçluyor musunuz?"

Başka tarafa baktım. Hayatımda hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim. Korkunç bir olaydan dolayı hamile kalmamış olmayı dilediğim tüm zamanları ve bebeğin bana olanları hatırlatacağından ne kadar sık endişe ettiğimi düşündükçe gözlerim daha fazla yaşla doldu. Ya bebek o kadar istenmediğini hissetseydi ve öylece yok olsaydı? Gözlerimi kapattım ve derin bir hıçkırık kopardım, kalbim o kadar şiddetli ağrıyordu ki bir an daha dayanabileceğime emin değildim.

"Oh, Sara, lütfen suçun sende olduğunu düşünme. Düşüncelerimiz canlı bir hamileliği sona erdiremez. Yaptığın hiçbir şey buna yol açmadı. Kesinlikle hiçbir şey." Elimi sıkıca kavradı.

Gözlerimi açamadım çünkü annemin bakışlarının sevgi ve anlayışla dolu olacağını biliyordum ve şu anda kendimi buna layık hissetmiyordum.

"Şimdi her şey bittiğine göre, bu bebeği ne kadar istediğimi ve ona ne kadar değer verdiğimi anlıyorum." Ürperdim, bir hıçkırığımı daha tuttum çünkü beni mahvedecekmiş gibi hissediyordum.

Annem yanıma uzandı ve başımı okşadı. "Bırak içindekileri döksün. Sorun yok. Ben senin yanıdayım."

Duş almaya ve giyinmeye hazır hissetmeden önce annem bir süre bana sarıldı. Soyunmak en zoruydu çünkü hafif şişliğim bu şekilde daha da belirgin oluyordu. Annem bana kıyafetlerinden birkaçını verdi, artık olmayan hamileliğin izlerini gizleyen bol bir elbise.

"Eminim Maximus burada birkaç gün geçirmenize aldırmayacaktır."

"Geri dönmeliyim. Ne de olsa evliyiz." Sesimin boş çınlaması beni korkuttu.

Şüphe annemin yüzüne yansımıştı. Bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüğü belliydi. Ben de öyle. "Bana ihtiyacın olursa, yanıdayım. Beni istediğin zaman arayabilirsin Sara. Bence şu anda yalnız kalmamalısın. Sen uyuyabilirsin."

ve günlerini tavan arasını temizlememe yardım ederek geçir." Başımı salladım, beni meşgul edecek bir şey olduğu için mutluydum.

"Maximus'a sizi işten sonra alabileceğini söyleyeyim mi?"

"Evet, lütfen yap." Bunu kendim yapmalıydım ama şimdi onunla konuşamazdım. Ona ve tepkisizliğine neden kızdığımın bile emin değildim. Bebekle herhangi bir bağı yoktu. Dün ilk kez hamileliğimin gerçekten bir parçası olmalıydı...

Annem ve ben bütün öğleden sonrayı eski giysiler ve oyuncaklarla dolu kutuların yığılı olduğu tavan arasını temizleyerek geçirdik. Birçoğu benim ve kardeşlerimin çocukluk anılarını barındırıyordu. Belki bir gün bebek için eski oyuncaklarımızdan birkaçını seçebilirdim.

"Bu kötü bir fikirdi," dedi annem beni ninni çalan eski bir peluş ayıyı tutarken gördüğünde. Başımı salladım. "Hayır. Bu acıyı hissetmek istiyorum. Artık benim bir parçam olacak. Buna alışsam iyi olur."

Annem tozla kaplı eline baktı ve zorlukla yutkundu.

Maximus akşam yedide beni aldı. Dün bana gönderdiği mesajı görmezden gelmişim ama annemin onu bilgilendirdiğini biliyordum. Arabasına bindiğimde, ona haber bile vermeden evde yattığım için kızmasını bekliyordum. Sadece birkaç kalp atışı boyunca boş bir yüzle bana baktı ve dikkatini tekrar sokağa çevirip arabasını sürdü.

"Annem bize bir kap tavuk orbası hazırladı. İçine her zaman eklediğı tagliatelle sayesinde çok lezzetli ve doyurucu oluyor" dedim. Çorbanın sıcaklığı kucağıma sızdı ve kaba yapıştım.

"ok nazik. Dışarıdan yemek alabilirdim. Önümüzdeki birkaç gün içinde yemek pişirmek istemezsen, şehirde kaldığım zamanlarda yemek yediğim birkaç harika yer var."

"Yemek yaparım. Bu beni meşgul eder."

Maximus birkaç kez bakışlarımı yakalamaya çalışsa da dümdüz önüme baktım. Göz ucuyla direksiyonu sıkıca kavradığını görebiliyordum.

Arabada yaklaşık bir dakika kaldıktan sonra konağın önündeki park yerine yanaştığımızda "Özür dilerim," dedim. Maximus işten sonra beni almasaydı, o kısa mesafeyi yürüyecektim.

Motoru kapattı, sonra şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Ne için özür diliyorsun?"

Omuz silktim. Emin bile değildim. Kendimi o kadar çok açıdan suçlu hissediyordum ki kelimeler ağzımdan kaçırvermişti. Maximus başını salladı. "Üzgün olman için bir neden yok."

Belki de artık hamile olmadığım için rahatlamıştı. Gerçek duygularına dair bir ipucu bulmak için kehribar rengi gözlerini aradım. "Mutlu musun?"

Ağız açıldı ama hiçbir şey söylemedi, yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. "Kahretsin, bebek öldüğü için mutlu musun?" Gözlerini kapadı ve yumruklarını direksiyona vurarak aracın korna almasına neden oldu. Öfkesinin yavaş yavaş yüzünde şekillenmesini ve vücudundaki gerginliğı sessizce izledim.

"Lanet olsun hayır!" Kapıyı iterek açtı, sonra da kamyonun sarsılması için çarparak kapattı. Dışarıda bir kükreme sesi çıkardı, sonra iki yumruğıyla kamyonun yan tarafını yumrukladı. Yoldan geçenler onun öfkesinden korkmuş olacaklar ki kaçışmaya başladılar. Maximus her zaman heybetli bir görüntüye sahipti ama sinirlendiğinde gerçekten korkutucuydu. Komşularımız henüz dehşete kapılmadıysa bile, şimdi kapılacaklardı.

Yutkundum. Sormamalıydim.

Öfkesine izin verdim. Öfkenin benim de hissetmem gereken bir şey olup olmadığını merak ettim. Ama kime öfke? Doğaya mı? Kendime mi? Şu anda sadece boş hissediyordum.

Sonunda yanıma yaklaştı ve benim için kapıyı açtı. Kızarmış yüzüne, boğazında nabız gibi atan damara baktım. Bir nefes verdi. "Kendimi böyle kaybetmemeliydim," diye homurdandı, yüzüme bile bakmadan. "Ama sorduğun soru... Kahretsin Sara." Bakışlarıma karşılık verdi. "Tabii ki mutlu değilim."

Başımı salladım. "Tamam."

Öfke patlamasını gördükten sonra rahatlamıştım. Maximus'un bebeğimizin ölümünden etkilenmediğini bilmek beni daha iyi hissettirdi. Elini uzattı ve kamyonetinden inmemeye yardım etti, sonra da Tupperware'i benden aldı. Yan yana, konağa çıkan merdivenleri yürüdük, sonra da küçük asansöre bindik. Bakışlarım Maximus'un parmak eklemlerinde aracı yumruklamaktan oluşan morluklara kaydı. Tam onların üzerinde, elinin arkasında, derisine işlenmiş *Nemesis* kelimesi vardı. İntikam tanrısı. Maximus'un kendini böyle mi gördüğünü merak ettim.

Bakışlarımı hasarlı eklemlerine doğru takip etti ve omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

Fiziksel acının hissettiğim duygusal ıstıraba iyi gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. "Yardıma oluyor mu?"

Maximus durdu, kara kaşları birbirine çarptı. "Neyin neye faydası var?"

"Acı seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Morluklarına baktı. "Sanırım kısa bir süre için öyle." Gözlerini bana dikti. "Sen benim gibi değilsin Sara. Kendine acı çektirmeni istemiyorum. Öfkeni açığa çıkarman gerekiyorsa, bana çıkar."

Başımı salladım. "Sakıncası yoksa yatağa gitmek istiyorum."

"Peki ya çorba?" Maximus Tupperware kabını havaya kaldırdı.

"Ben aç değilim. Bu senin için."

Nihayet yatağa uzandığımda titrek bir nefes aldım. Hissettiğim derin ağrıya rağmen karnıma hafifçe dokundum ve bymeyeceğini kendime hatırlattım. Bu hamileliğin sona ermesi ne kadar sürecekti? Prosedür istemiyordum ama kaçınılmaz olanı beklemek ruhumu ezecekti.

CHAPTER ELEVEN

Maximus

Düğünümüzden sonraki hafta, gündüz vardiyasında çalıştığımdan emin oldum, böylece Sara gece evdeyken ben de oradaydım. Geceleri çok az uyuyordum, bu yüzden Sara adımı söylediğinde hemen duydum. Adımı duyunca o kadar şaşırmıştım ki, üzerimde sadece boxer varken yatak odasına koştum. Genelde o evdeyken en azından bir tişört ve eşofman giymeye dikkat ederdim.

Sara yatağının kenarına tünemiş, titriyordu. Arkasındaki çarşafta küçük bir kan lekesi görünüyordu ve kan beyaz ipek pijama pantolonunu da ıslatmıştı. Geniş, sarsılmış gözlerle bana baktı. "Anneme ihtiyacım var. Onu arayabilir misin?" Telefonu ayaklarının yanında yerde duruyordu. Ellerinin titremesine bakılırsa muhtemelen düşürmüştü.

"Elbette," dedim odayı iki uzun adımda geçip telefonu açarken. Hemen Liliana'yı aradım.

beş dakika içinde bitecek.

"Ne ?" Telefonu kapattığım an sordum.

Sara bana baktı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sifonu çekip tuvalete atmak istemiyorum. Yapamam."

Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı akmaya başladı. Sonunda kafama dank edene kadar ne demek istediğini anlamakta güçlük çektim.

"Yapma. Onu gömebiliriz."

Başını yavaşça salladı. "Bunu göremiyorum. Sadece göremiyorum." Hıçkırıklar omuzlarını harap etti ve ben sadece yanına gidip onu teselli etmek istedim. Kahretsin, ayaklarının dibinde diz çöküp başımı karnına yaslamak istedim. Nedeninden bile emin değildim.

"Ben hallederim," dedim. Hayatımda çok fazla kan ve daha kötüsüyle uğraşmıştım, bu yüzden bunu Sara için yapacaktım.

Uzun bir süre sadece birbirimize baktık. Belki hüsnü kuruntuydu ama aramızdan sessiz bir anlayış geçti.

Kilit döndü.

"Benim!" Liliana seslendi.

"Yatak odası," diye karşılık verdim.

Aceleyle içeri girdi, Sara'yı yatakta görünce kısa bir süre dondu ve hemen yanına gidip Sara'nın kalkmasına yardım etti. Romero kısa bir süre içeri baktı ama sonra kalbi kırık bir ifadeyle geri çekildi. Ben olduğum yerde kaldım, sadece Liliana'nın Sara'nın banyoya girmesine yardım edişini izledim. Sara'nın bacaklarından aşağı daha fazla kan akıyor, pantolonunu kırmızıya boyuyordu. Sara soyunduğunda arkamı döndüm ve duşun açılma sesini dinledim. Su, Sara'nın hıçkırıklarını ya da Liliana'nın teselli sözlerini bastırmadı.

Yukarı baktım. Sara annesiyle birlikte duşun içine girmiş, su ikisinin de üzerine dökülüyordu. Sara'nın gözleri kapalıydı ve başı geriye yaslanmıştı. Su gözyaşlarını görmeyi zorlaştırıyordu ama yüzündeki acı karnına inen bir yumruk gibiydi. Duşun mermer yüzeyinde kan ve su birbirine karışmıştı.

İki saat boyunca sessizce bekledim, Sara'nın fiziksel ve zihinsel acısına tanıklık ettim ve bunun benim cezam olup olmadığını merak ettim. Ben bunu hak etmişim ama Sara bu sefaletin hiçbirini hak etmemişti. Bu beni inanılmaz derecede sinirlendirdi, dünyaya çok kızdım.

Sonunda yere baktım çünkü evrene duyduğum öfke, her şeyi yakıp yıkmakla tehdit eden kükreyen bir ateş gibi oldu.

Suyun sesi kesildiğinde tekrar yukarı baktım. Liliana Sara'yı bir havluya sarmış ve yatağa doğru gitmesine yardım etmişti. Banyo dolabından gazlı bez aldım ve bebeğimizin kalıntılarını dikkatlice alıp sardım. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım çünkü yanıyorlardı. Sıcak sis muhtemelen gözlerimi tetiklemişti. Ayağa kalktım ve gazlı bezi, annemin bu vesileyle bana verdiği karmaşık çiçek oymaları olan güzel bir antika fildişi mücevher kutusunu sakladığım yatak odama taşıdım. Birkaç gün önce bana verdiğinde anlamamıştım ama şimdi anlamıştım. Açtım ve gazlı bezi içine koydum, sonra kapattım. Güzel kutuya baktım, beyaz olmasına ve tabut gibi tahtadan yapılmamış olmasına sevindim.

"Siktir," diye nefes aldım ve gözlerimi tavana diktim.

Kapı çalındı ve Liliana başını içeri uzattı. "Sara bebeği gömmek istiyor... şimdi gömmek istiyor." Onun da yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. Yüzümden elimdeki kutuya baktı.

"Orada mı?"

Başımı

salladım.

"Bu çok güzel."

"Sara onu nereye gömmek istiyor?"

"Bilmiyor."

"Ailemin evinin arkasındaki ormanda yaşlı bir meşe ağacı var. Yalnız kalmak istediğimde oraya giderdim."

Gülümsedi. "Huzurlu bir yere benziyor. Sara'ya sorarım."

"Yap şunu." Sesim çatallaşmıştı ve boğazım kurumuştu.

Otuz dakika sonra Liliana ve Romero Sara'nın kamyonetime binmesine yardım ettiler. Solgun ve titriyordu ama doktora gitmeyi reddetti. Romero ve ben bakiştık. Cenazeden sonra onu doktorumuza görünmeye ikna etmemiz gerekecekti. çıktığımızda dışarısı hâlâ karanlıktı. Ailemi arayıp eve geleceğimizi ve neden geldiğimizi söyledim, sonra annem beni teselli etmeye çalışmadan telefonu kapattım.

Sara ve Liliana arkada otururken Romero benimle birlikte önde oturuyordu. Mücevher kutusunu kucağında tutuyordu.

Garaj yoluna girdiğimizde, annem ve babam verandada gaz lambalarının ışığında bekliyorlardı, çünkü hava hâlâ karanlıktı.

Hep birlikte meşe ağacına doğru yürüdük. Oraya vardığımızda güneş ağaçların tepesinden yükseliyor ve kutuyu gömmeyi planladığım yeri aydınlatıyordu.

Babamdan küreği aldım ve sert zemini kazmaya başladım. Çok geçmeden ilerlemek için kazmayı kullanmak zorunda kaldım. Ben çukur üzerinde çalışırken kimse bir şey söylemedi. Sonunda, kolayca kazılmayacak kadar derin olduğunu gördüğümde doğruldum. Romero hâlâ kutuyu tutuyordu.

"Alabilir miyim?" Sara kutuyu işaret ederek sordu, çenesi titriyordu. Romero kutuyu ona uzattı. Önce kutuya, sonra da kederli gözlerle bana baktı. Deliğe doğru bir adım attı ve neredeyse yıkılıyordu. Onu sabitlemek için kolundan tuttum ve yolun geri kalanında ona yardım ettim. Deliğin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kutuyu yavaşça deliğin içine indirdi. Parmak uçlarını kapağa dokundurdu ve gözlerini kapattı. Sonra başını sallayarak bana baktı.

Küreği sıkıca kavrayan parmaklarımla ilk kepçe toprağı aldım ve Sara buzlu zeminde diz çökerken çukuru doldurmaya başladım. İşim bittiğinde derin bir nefes aldım. Liliana Sara'nın omzuna dokundu. "Gel. Üşüteceksin."

Sara ona öyle bir baktı ki, mezarın yanına uzanıp bir daha kalkmamayı düşündüğü her halinden belliydi.

Parmaklarımı küreğin sapının etrafında kenetledim.

"Gel aşkım," dedi Liliana tekrar ve bu kez Sara'yı ayağa kaldırmayı başardı. Sara bakışlarını yavaşça mezardan yukarı kaldırdı ve gözlerimiz kilitlendi. Küreği kavrayışım gözlerindeki derin acıyla daha da sıkılaştı.

"Teşekkür ," dedi sessizce.

Ben de başımı salladım.

Liliana, "Sanırım Sara geceyi bizimle geçirecek," dedi.

Bunu bekliyordum, bu yüzden tekrar başımı salladım. Annemin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama bakışlarına karşılık vermedim.

"Yedek arabamızı alabilirsin," dedi annem. "Anahtarlar kontakta. Kırmızı kamyonet."

Onları eve bırakmak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. Sara'nın ailesiyle birlikte olmak istediği belliydi.

Romero, Liliana ve Sara birlikte ayrıldılar ama ben yanında kaldım ve ağırlığımı küreğin sapına verdim. Soğuk vücuduma nüfuz etmişti. Artık el ve ayak parmaklarımı bile hissetmiyordum ama yine de gitmek istemiyordum. Etrafımız tamamen sessizdi; ne kuş cıvıltıları, ne havlamalar, ne de yakındaki yoldan gelen sesler vardı. Sanki hayat o anda durmuş gibiydi ve bu çok uygun görünüyordu.

Annem bana yaklaştı. En kalın kışlık montuna ve UGG botlarına sarınmıştı ve amansız soğuk nedeniyle hâlâ titriyordu. Elime dokundu. "Hadi içeri girelim. Bize bir İrlanda kahvesi yapayım ve biraz tarçınlı kurabiye ısıtayım."

Babam küreği soğuk parmaklarımdan çekip aldı. "Annemi dinle."

"Eve dönmeliyim. İki saat içinde çalışmam gerekiyor. Yolculuk, trafiğin yoğun olduğu saatlerde dayanılmaz derecede uzun olacaktır."

"Bugün işe gitmeyeceksin. Luca anlayacaktır," diye ısrar etti annem.

Acı acı güldüm. "Ben bir infazcıyım anne. Bir parça et ve kanın beni dize getireceğini mi sanıyorsun?" Sözlerim karşısında kalbim sıkışmıştı ama sözlerimin gerçek olmasını dileyerek anneme bakmaya devam ettim.

Annem hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Seni ben doğurdum ve büyüttüm. Küçükken ağladığında sana sarıldım. İçinin parçalandığını görmediğimi sanma. Eğer az önce anlattığın gibi olsaydı, onu bu şekilde gömmezdin. İşine yarayacaksa kendine yalan söyle, ama ben gerçeği görebiliyorum!"

Dişlerimi sıktım ve başka tarafa baktım. Parmaklarımı pantolonumun ceplerine sokarak mezara sırtımı döndüm.

Babam bana sert bir bakış attı. "Ben hala Baş İnfazcıyım ve sana söylüyorum, bugün çalışmıyorsun. O kadar. Luca'yı ben hallederim."

Eve doğru sinsice yürüdüm. Çıtırdayan adım sesleri ailemin hemen arkamda olduğunu söylüyordu. Eve girdiğimde vücudumu bir anda sıcaklık kapladı. Bacon yanıma sokuldu, kuyruğunu hafifçe sallıyordu, her zamanki şamatacı hali yoktu.

Ayakkabılarımı çamurlukta çıkardıktan sonra mutfağa gittim ve bir sandalyeye çöktüm. Bacon kalçama yaslandı ve ben de onun sıcak sırtını ve başını okşadım.

Annem benden kısa bir süre sonra geldi. Hiçbir şey söylemedi ve İrlanda kahvesi ile kurabiyeleri hazırlamaya başladı. Ben sessizce izledim. Annem karşıma oturdu ve elini benimkinin üzerine koydu. "Her şey daha iyi olacak."

"Karma'ya inanıyorsun, anne. Belki de bu Karma'nın bana borcunu ödeme şeklidir. Kimse bunu hak ettiğimi iddia edemez."

Annem bana sert bir bakış attı. Babamın bile duraksamasına neden olan bir bakıştı bu. "Sen mutluluğu hak ediyorsun. Hikayenin sonu."

Sara

Evli bir çift olarak ilk Noel'imizdi. Yakında anne baba ve yakında aile olacak biri olarak ilk Noelimiz . Bunun yerine, bundan daha fazlasıymış gibi davranan iki neredeyse yabancıydık.

Bebeğimi kaybedeli üç hafta olmuştu. Üç hafta bana mümkün olduğunu düşünmediğim bir acı dünyasının kapılarını açmıştı. Kaybettiğim şey için duyduğum üzüntüden daha kötüsü, bunun iyi bir nedeni olup olmadığını, olanları unutmanın hepimiz için daha kolay olup olmayacağını merak ettiğim nadir anlardı. O kısa anlar beni her zaman acımasız bir suçluluk sarmalına sürüklerdi.

"Benim için Brioche çöreklerine bir göz atabilir misin?" Annem beni düşüncelerimden kopararak sordu. Başımı salladım, fırını açtım ve fırın tepsisine uzandım. Bir tıslama sesi çıkardım ve parmaklarımda yakıcı bir acı hissedince geri çekildim.

Annem hemen ellerimi tuttu ve soğuk suyun altına tuttu. "Tencere tutacağı kullanmalısın!"

"Biliyorum," dedim. Kapı açıldı ve babam, Flavio ve Maximus kavgaya hazır bir şekilde mutfığa girdiler.

"Ne oldu?" Babam, sanki saldırganlar bir yerlerde saklanıyormuş gibi mutfağı tarayarak sordu.

Maximus bana doğru geldi, yüzü endişeyle gerilmişti ve çektiğı silahı kınına soktu. Onu beni savunmaya bu kadar hazır görmek güzeldi.

Kabarmaya başlayan kırmızı parmaklarımı taradığında, "Düşüncelerimde kayboldum ve kendimi yaktım," diye açıkladım.

"Yanık merhemin var mı?" diye sordu annesine, o da Inessa'yı getirmesi için gönderdi.

Maximus gözlerimi endişe ve şüpheyile süzdü.

"Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum," diye tekrarladım. Fiziksel acının hissettiğim ıstıraba iyi gelip gelmeyeceğini merak ettiğimi söylediğimden beri sürekli beni izliyordu.

"Tamam," dedi. Bana inandığından emin değildim. Kendime zarar vermememin bir numaralı nedeni, annemle babamın bunu ne kadar zor karşılayacaklarını bilmemdi.

Annem yaramı yanık merhemiyile tedavi ettikten ve gereksiz yere gazlı bezle sardıktan sonra nihayet yemek masasının etrafında toplandık. Noel ağacının ışıkları odayı aydınlatıyordu ve birçok hediyeği görünce Alea ve Inessa sevinç çığlıkları attılar.

Maximus Noel sabahını ailemle birlikte kutlamayı kabul etmişti. Kutlamalar için ayrılacak da umurumda olmazdı ama bu konuyu açmamıştım. Maximus düşük yaptığımdan beri bana yardım etmeye çalışıyordu ve onu kırmak istemedim.

"İlk defa mı Noel sabahını ailenden uzakta kutluyorsun?" Hepimiz yiyeceklerimizi doldururken annem merakla Maximus'a sordu.

Maximus somon füme tabağını Inessa'ya uzattı, o da tiksinti dolu bir bakışla tabağı uzattı. Balıktan nefret ederdi. "Evet, Noel sabahı geldiğinde işten eve dönmüş olmaya her zaman özen göstermişimdir."

Ayrılmayı önermeli miydim diye düşünerek dudağımı ısırđım. Maximus'un okulunu kaçırmasına sebep olmak istemedim.

Noel'de aile. Bana karşı kendini mecbur hissetmesine gerek yoktu. Ailemle birlikte olduğum sürece mutluydum. Bakışlarıma karşılık verdi. "Ama bence evlilik yeni alışkanlıklar edinmek için iyi bir sebep." Ona küçük bir gülümseme verdim, sonra kendi tabağıma odaklandım. Fazla bir şey almamıştım. Hâlâ çoğu gün yemek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Nadiren gerçek bir açlık hissediyordum ama annemin sığır eti yerine geyik filetosundan yaptığı Wellington'un çöpe gitmesine izin vermek istemiyordum. Bunun için fazla lezzetliydi. Annem kahvaltımızı her zaman sonsuza dek süren lüks bir brunch'a dönüştürdü.

Seni kadar doldurdum.

Daha sonra Noel ağacının etrafına yerleştik. Rahat kanepeye uzandım ve Inessa ile Alea'nın hediyelere hücum etmesine izin verdim. Tatilin bu kısmıyla ilgili olarak hâlâ daha az ölçülüydüler.

Yaşlandıkça Noel'in büyüğü kayboluyor ve bu yıl olanlardan sonra ben hiç büyü hissetmedim.

Maximus bir yığın hediyein üzerine tünemiş bir zarfa uzandı ve bana uzattı. Ona şaşkın bir bakış attım. Nedense bana bir hediye almasını beklemiyordum. Son birkaç ay o kadar fırtınalı geçmişti ki ona bir şey almayı düşünmemiştim. Her zaman yaptığım gibi Eylül ayında aileme hediyelerimi almıştım çünkü hazırlıklı olmayı tercih ediyordum. Bunun sadece bir Noel kartı olmasını umuyordum, böylece ona bir şey alamadığım için kendimi kötü hissetmek zorunda kalmayacaktım.

Zarfı aldım ve açtım. Kartta en sevdiğim çömlek sanatçısının vazo ve sofrta takımlarından oluşan bir koleksiyonun fotoğrafı vardı. Parçaları inanılmaz derecede güzel ve dayanılmaz derecede pahalıydı.

Ondan tam olarak bir fincanım vardı ve onu sadece Pazar günleri en sevdiğim Earl Grey çayının tadını çıkarmak için kullanıyordum. Kartı açtım ve ağzım açık kaldı. Onunla özel bir çömlekçilik kursu için bir kupundu. Geçmişte çömlek grup kursları düzenlemişti, ancak o zamanlar bir kursa yazılacak kadar yeteneklerime güvenmiyordum. Ne zaman ki

Sonunda onunla aynı odada çömlek yapmaya layık olabileceğimi hissettim, çömlek vermeyi bırakmıştı. Sanırım çok başarılı olmuştu ve artık zamanı yoktu.

"Birisi bana senin çömlek yaptığını ve en sevdiğin sanatçının bu olduğunu söyledi, ben de ondan seninle bütün bir gün geçirmesini ve sana öğretmesini istedim."

"Kabul mü etti?" Şaşkınlıkla sordum.

"Onu tehdit etmedim, eğer endişelendiğin buysa," dedi kararlı bir şekilde. "Ama para neredeyse her şeyi satın alabilir."

Bebeğimi kaybettiğimden beri hiç çömlek yapmamıştım, hatta ondan önce, yakalandıktan sonra, sadece iki kez denemiş ve ikisinde de pes etmişim, neredeyse çömlek çarkından kaçıyordum. Geçmişte çömlek yaptığımda, parmaklarım yumuşak kile şekil verirken düşüncelerimin serbestçe dolaşmasına izin vermişim. Hayaller kurar ve geleceğime dair hayali senaryolar üzerinde çalışırdım. Şimdi düşüncelerimi serbest bırakmak tehlikeli ve aptalca görünüyordu.

Maximus bana sessizce baktı.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. Bu harika bir hediyeydi, eski Sara olsa çok sevinirdi ve umarım gelecekteki Sara da bir gün sevinirdi ama şimdiki Sara dehşete düşmüştü.

Belki de bu benim eski Sara'yı geri alma yöntemim ?

Maximus ve ben ertesi gün kutlama için ailesine davet edildik. Onları küçük cenazeden beri görmemişim, evlerini ya da yaşlı meşe ağacını da ziyaret etmemişim.

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde yer karla kaplıydı. Köpekler çitlerde toplandıkça havlamalar duyuluyordu,

Bazıları ağa karşı zıplıyordu. Sıcak nefesleri geniş açık ağızlarının etrafında sis bulutları oluşturunuyordu. Kaç tane köpek olduğunu sayamadım. Buraya son geldiğimde onları fark etmemiştim bile. Her şey ölümcül bir sessizlik içindeydi.

Maximus benim için kapıyı açtı ve dışarı çıkmama yardım etti. Bunu hep yapardı ama genellikle yere güvenli bir şekilde indiğimde beni hemen bırakırdı. Bu sefer elimi tuttu ve sıktı.

"Köpeklerden korkuyor musun?"

"Korkmuyorum ama sağlıklı bir saygı duyuyorum, özellikle de bunun gibi köpeklerle." Çoğu, keskin dişleri ve yaralı yüzleri olan iri ve kaslı yaratıklardı. Köpek dövüşlerine katılmışlardı, bu da beni onlara karşı daha da temkinli yapıyordu.

"Çoğunun acımasız bir geçmişi var. Korkularının ve saldırganlıklarının üstesinden gelmelerine yardımcı olmak için çok çalışmak gerekiyor."

"Bunun için sizi takdir ediyorum. Yardım edemediğiniz ve uyutmak zorunda kaldığınız köpekler oldu mu?"

"Ben şahsen henüz bunu yapmak zorunda kalmadım. Ama ben yedi yaşındayken ve Primo beş yaşındayken annem iki köpeği öldürmek zorunda kaldı. İki köpek eski çiti aşmayı başardığında benimle oyun parkımızda oynuyordu. İkisi de onu yere ittiğinde ben maymun demirlerinin üzerindeydim. Annem koşarak evden çıktığında ona yardım etmek için aşağı atladım. Biri beni yere itti ve dişlerini omzuma geçirdi. Primo ve ben yüzümüzü ve boğazımızı korumaya çalıştık çünkü en çok zarar verebilecekleri yer orasıydı. Annemin silahı vardı ama köpekler üstümüzde olduğu için onları vuramadı. Bugüne kadar bu gücü nasıl topladığını bilmiyorum ama Primo'nun üstündeki köpeği yere yatırdı ve boğazını kesti, sonra da sırtındaki köpeği birkaç kez bıçakladı."

Maximus'a dehşet içinde baktım. Omzundaki yara izini fark etmemiştim ama onu hiç çıplak görmemişim.

"Hiç tereddüt etmedi. İki köpek de ona kolayca saldırabilir ve onu öldürebilirdi."

"Seni ve kardeşini kurtarmak için seve seve öldürdüm," dedi Cara. Arkamızdaki verandada durmuş, kollarını soğuğa karşı ovuşturuyordu. Deniz mavisi renginde güzel bir kaşmir takım, uzun dökümlü bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymişti.

"Anneler böyle yapar," dedim küçük bir gülümsemeyle, her ne kadar bu sözler hissettiğim derin acıyı yeniden alevlendirmiş olsa da.

Cara üç basamak aşağı ve kolunu gevşekçe omuzlarıma doladı. "İçeri gel. Hava soğuk. Yemekler hazır." Beni içeri yönlendirdi ve teşvik edici davranıp aramızdaki mesafeyi kapattığı için memnun oldum. Geçmiş yüzünden işlerin garipleşeceğinden endişelenmişim.

Primo masada oturuyordu ama beni kısa bir sarılmayla selamlamak için ayağa kalktı. Etrafımda yumurta kabukları üzerinde yürümediği için ona minnettar bir gülümseme verdim. Masa tortilla dürümleri, soğan turşusu, kavrulmuş mısır, salsalar, guacamole, queso fresco ve daha pek çok şeyle dolu kaseler ve küçük servis tabaklarıyla doluydu.

Cara oturmamızı işaret ederken, "Her zaman ikinci gün taco yaparız," dedi. Growl beni selamlamak için başını salladı. Sonra fırından içinde dumanı tüten et olan bir güveç .

"Babam her zaman Carne Asada hazırlar."

Primo sırtarak, "Taco bifteği söz konusu olduğunda her zaman mükemmeliyetçi olmuştur," dedi.

Maximus kıkırdadı.

"Mükemmel," dedi Growl bifteği masaya koyarken. Nefis kokuyordu.

Maximus, "Bırakın biz verelim," dedi.

Bu evde kutladığımızdan o kadar farklıydı ki evimi özlemedim, bu harikaydı. Taco'mdan bir ısırık aldım ve gülümsedim. "Gerçekten çok güzel."

Çok et yiyen biri değildim ama bu en iyi konfor yemeğiydi.

Cara, "Ryan'ın pişirebildiği tek şey bu, ama tam anlamıyla mükemmel," dedi. Cara Ryan ismini kullandığında hep tökezlerdim. Diğer herkes ona Hırıltı derdi çünkü ses tellerindeki bir yaralanma nedeniyle sesi hırıltıya benziyordu ve boğazındaki yara izi hâlâ duruyordu.

Atmosfer rahat ve kolaydı, bu da beni şaşırttı.

Cara, "Sindirime yardımcı olması için yemekten sonra hep ormanda yürüyüş yaparız," dedi. "Bize katılmak ister misin yoksa Maximus'la içeride mi kalmak istersin?"

"Size katılacağım ama yürüyüş için doğru sahip olduğumdan emin değilim." Üzerimde saten bir elbise ve yün tayt vardı. Yün kabanım güzeldi ama sıfırın altındaki sıcaklıklara uzun süre dayanacak şekilde tasarlanmamıştı.

"Sakıncası yoksa size giymeniz için benimkilerden bir şey verebilirim."

Cara'yı yatak odasına kadar takip ettim. Gardırobunu karıştırırken termal bir gömlek, termal ceket ve termal pantolon çıkarana kadar konuşmadık. "Şu an giydiklerin kadar güzel olmadığını biliyorum ama seni sıcak tutacaktır."

Omuz silktim. Kıyafetlerimi değiştirdim ve Cara'nın beni beklediği koridora çıktım. Koridorun sonundaki iki kapıdan tırmalama sesleri ve yumuşak sızlanmalar geliyordu.

"Maximus'un köpeği Bacon ve bizim dört köpeğimiz orada kilitli çünkü köpeklerle aranızın iyi olup olmadığından emin değildik."

Kızardım. "Maximus'un köpeği mi var?"

Cara dudaklarını büzdü. "Evet. Üç yıldır onda."

"Bilmiyordum. Ve benim yüzümden mi onu burada bıraktı?"

Cara omzuma dokundu. "Onu burada bıraktı çünkü Bacon büyük bir bahçesi olan bir evde yaşamaya alışkın. O bir şehir köpeği değil."

"Maximus'un şehre taşınmasını ben sağladım."

Cara nazik bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu seçimi yaptı çünkü aranızdaki ilişkinin yürümesini istiyor."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

"ne yapıyorsunuz? Burada kıyafetlerimizle kavruluyoruz!" Primo bağırdı.

"Onları bekletmeyelim," dedim evliliğimin durumu hakkında konuşmak zorunda önce. Cara ve ben aşağıya indik. Karanlık ormanda yürürken Growl kolunu Cara'ya doladı. Maximus ve Primo, çevremizi aydınlatan büyük meşaleler taşıyordu. Ateşin yumuşak çıtırtısı bana rahatlık hissi veriyordu.

Köpeği konusunda köprü kurmalı mıyım diye düşündüm. Bana ondan hiç bahsetmemişti. Benim için onu geride bırakıp şehre taşındığı için kendimi kötü hissediyordum.

"Annen Bacon'dan bahsetti," dedim gelişigüzel.

Maximus'un yüzü soğukkanlılığını koruyor, alevin titrek ışıkları güçlü çenesini ve belirgin elmacık kemiklerini vurguluyordu. "O burada mutlu. Onu haftada en az bir kez ziyaret ediyorum. Şehirde mutlu olamazdı. Her ne kadar benim köpeğim olsa da, her zaman ailemizin bir parçası oldu ve her zaman bu evde yaşadı, bu yüzden hala evde değil gibi değil."

Başımı salladım. Maximus'un köpeği yanına almadığına sevinmişim. Köpeklerle karşı temkinliydim, küçük bir çocukken bir tanesi beni kazayla yere fırlattığından beri hep temkinliydim. Yine de ayrılımlarının tek nedeni olma düşüncesinden nefret ediyordum.

Maximus, "Belki bir gün şehir dışında bir evimiz olursa bir köpek alabiliriz," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Ailemden daha uzağa taşınmayı hayal bile edemezdim. Maximus'un ailem olduğunu hissetmeyi hayal bile edemezdim. Hele bebeğimizi kaybettikten sonra.

Kaybımın anısı davetsiz geldiğinde her zaman olduğu gibi kalbim sıkışıyordu.

"Sen gelmiyor musun?" Growl bize dönerek sordu.

Farkında olmadan durmuştum ve Maximus da öyle.

"Sola dönelim," dedi Maximus. Sağa dönmek üzere olan anne ve babası durdu. Bakışlarım yaşlı meşe ağacını aradı.

Meşalenin ışığı zar zor ulaşıyordu. Maximus'un neden sağa gitmek istemediğini şimdi anlıyordum.

"Sağa gitmek istiyorum. Tek başıma."

Maximus bana yaklaştı. Ateşin sıcaklığı, meşe ağacının görüntüsünün içimde yarattığı soğğun bir kısmını yok etti. "Emin misin? Seninle gelmemi istiyor musun?"

Tereddüt ettim. İlk dürtüm hayır demek oldu. "Konuşmak istemiyorum. Ben sadece..." Ne istediğimden pek emin değildim. Bazı insanlar için, henüz "gerçek" bir bebek bile sayılmayan bir fetüsün gömülmesinde neden ısrar ettiğim muhtemelen anlaşılmaz bir şeydi. Sanki üzüntü haftalarla ölçülebilirmiş gibi.

"Duygular hakkında konuşmak isteyecek son kişi benim, inan bana," diye mırıldandı ve birlikte meşe ağacına doğru ilerledik. Alevlerin ağacın önündeki zemini aydınlatmasına yetecek kadar yaklaştığımızda nefesim kesildi. Küçük mezarın üzerinde ahşaptan oyulmuş güzel bir haç duruyordu.

"Sen...?"

Maximus başını salladı. "Gençken birçok akşamımı oyma yaparak geçirirdim. Uzun zaman oldu ama elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Teşekkür ederim," dedim. "Mezar isteğimle alay etmediğiniz için teşekkür ederim."

Maximus kaşlarını çatarak bana baktı. "Her kaybın bir çıkış noktasına ihtiyacı vardır. Umarım bu bizim kaybımızla başa çıkmaya yardımcı olur."

Bizim kaybımız. Bunu nadiren böyle düşünmüştüm. Maximus'un böyle hissetmesi beni daha iyi hissettirdi. Başa çıkmak için ne yaptığını sormadım. Zaten amaçladığımdan daha fazla konuşmuştuk.

Üzerimize sessizlik çöktü ve son üç haftadır her gün mücadele ettiğim üzüntümün tüm yoğunluğunu hissetmeme izin verdim.

CHAPTER TWELVE

Maximus

Bir yıl sonra

Saatime baktım. Flavio her an Sara'yla birlikte gelebilirdi. Sara geçen sömestr sanat tarihi bölümünü bitirmek için niversiteye döndüğünden beri ya Flavio ya da Romero ğleden sonra onu alıp evine götürmüştü. Onu benim almamla ilgili çok fazla kötü anı vardı. Yeniden çok çalışmaya başladığım için genelde o saatlerde evde olmuyordum ama bugün birinci evlilik yıldnmmzd. Karı koca olarak tam bir yıl, en azından kağıt üzerinde, ama biz ev arkadaşıydık, daha fazlası değil. Arkadaş olarak bile nitelendirilebileceğimizden şüpheliydim. Birlikte nadiren vakit geçiriyorduk ve geçirdiğimiz zamanlar da genellikle garipliklerle doluydu. Sara'nın bana yakın olmaktan hoşlanmadığından oldukça emindim ve bu yüzden mümkün olduğunca onun yolundan uzak durmaya çalıştım. En karanlık iki

Hayatının günleri doğrudan benimle bağlantılıydı, bu yüzden biraz mesafe istediği için onu suçlayamazdım.

Haftada sadece iki kez birlikte yemek yiyorduk. Geri kalan zamanlarda anne babası ve kardeşleriyle yemek yedi. Görünüşü korumak için gerekli olanı yaptık ama daha fazlasını değil. Yldnmmz için yemeğe çıkmayı önerdiğimde hemen kabul etmişti. Ama bu bile muhtemelen sadece görünüş içindi.

Düşüncelerimin gidişatından rahatsız olmuş bir şekilde nefesimi dışarı verdim. Saatiye tekrar baktım ve Flavio'yu aramak için pantolon cebimdeki telefonuma uzandım. Asansörün uğultusu beni durdurdu.

Tuş takımına girilen kodun bip sesi duyuldu ve kapı açıldı. Flavio ve Sara daireye girerken telefonum çaldı.

Telefonu açmadan önce Flavio'ya başımla selam verdim ve Sara'ya kısa bir gülümseme gönderdim. Arayan Maddox'tu.

"Nerede olduklarına dair bir ipucumuz var," dedi bir selamlama şekli olarak.

Dondum kaldım. "Jabba?"

"Evet, ve kel olan, Yevgeny ya da adı neydi." "Nerede?"

Flavio yaklaştı, gözleri hevesliydi.

"Newark'ta bir depoda. Henüz tam yerini bilmiyoruz ama yakında yerini tespit edebiliriz."

Sara kir odasında donmuş bir halde paltosunu çıkarma aşamasındaydı.

Bir yıldan uzun bir süre Bratva pisliklerini aradıktan ve sorguladıktan sonra, sonunda Sara'yı ve beni yakalayan adamların izini bulmuştum. Jabba'nın birçok tanıdığını ve aile üyesini ldrmştm ama o her zaman yakalanmaktan kaçmıştı. Herkesi memnuniyetle karşıdan gelen otobüsün yoluna itmişti, pis korkak. Bu sefer kaamayacaktı.

"Detayları bana gönderin. Olabildiğince hızlı geliyorum. Onu bulacağız."

"Destek için beklemelisiniz. Size zamanında katılamayacak kadar uzaktayım. Romero da yolda."

"Ben hallederim," diye kestirip attım. "Detayları bana gönder." Telefonu kapattım. Newark'taki bütün depoları tek başıma aramak zorunda kalsam bile Jabba bugün benim olacaktı.

Sara hâlâ atkısına sarınmış ve bir kolu paltosunun içinde, iri gözlerle beni izliyordu. "Saldırganlarımız mı?"

Başımı salladım. Sertçe yutkundum.

Flavio hemen, "Ben de geliyorum," dedi.

"Hayır. Sara'ya göz kulak olmalısın."

Flavio önüme geçti. "Bırak da bunu başkası yapsın."

"Onu en son senden başka biri izlediğinde kaçırılmıştı, hatırladın mı?"

Flavio başını salladı ama sonunda yolumdan çekildi, böylece silahlarımı ve içinde bıçaklarımla işkence aletlerimin olduğu çantayı alabildim.

Kapının kolunu tuttum ve Sara'ya döndüm.

"Bugün yıldönümümüz olduğunu biliyorum..."

Bana titrek bir gülümseme verdi. "Önemli değil. Git."

"Sana yapılanları onlara ödeteceğim." *Bana için.*

Sara başıyla onayladıktan sonra arkasını döndü ve ceketini çıkardı.

Evden çıktım ve çıkar çıkmaz Amo'ya bir mesaj gönderdim. Onu yanımda istiyordum. Sonra koşmaya başladım, bir an önce Newark Limanı'na varmak istiyordum. Deniz terminali çok büyüktü ve doğru depoyu bulmak biraz zaman alacaktı. Ya başka bir Yapma Adam onları daha önce bulduysa ve hızlı bir son vermeye karar verdiyse. Onları yakalayıp öldüren kişi ben olmak istiyordum ve bunun hızlı bir son olmadığından emin olacaktım.

Yeni kamyonum yerine eski Ford kamyonumu aldım. Islak köpek ve kan kalıntıları kokuyordu. Onu sadece barınak ya da işkence işlerinde kullandım.

Bu gece Jabba ve adamlarını yakalayacağım için kanım damarlarımda dolaşıyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sara'nın intikamını alacaktım. Ona mutfak masasının üzerindeki kutuda duran bir yıldönümü hediyesi almıştım ama bugünün intikamı, onun için çok daha anlamlı olacağından emin olduğum gerçek bir hediye olacaktı.

Olanları hiç konuşmamıştık, bizi yakalayanları arayışımı hiç . Sessizliğin hüküm sürmesine izin verdik.

Maddox'un Ruslardan şüphelendiği Port Newark'a doğru giderken tüm hız kurallarını çiğnedim. Eski Ford kamyonetimi sınırlarına kadar sürdüğümde inliyordu. Listemde dört depo vardı ve ikisini aradıktan ve orada bulduğum insanlara işkence ettikten sonra Jabba'nın üçüncüsünde olduğunu biliyordum. Kamyonetimi deponun ön kapısından görülemeyecek bir alana park ettim. Hiçbir pencere bu tarafa bakmıyordu, bu yüzden içeriden birinin beni gözetleme ihtimali sıfırdı.

O pisliklerin kaçmasına izin veremezdim. Bir daha asla şansım olmayabilirdi.

Tam kamyonetimden indiğimde, babam ve Primo koşarak geldiler. Nereye park ettiklerinden emin değildim. Babam kamyonun yanına inmemizi işaret etti.

"Bunun bir tuzak olmadığından emin olmak için önce bölgeyi keşfetmemiz gerekiyor," dedi.

Başımı salladım. "İçerideler. Kaçmaları için onlara zaman vermek istemiyorum. Ve işkence ettiğim pislikler hiçbir bilgiyi saklamıyorlardı, güven bana."

"Varlığımızdan haberdar değiller -eğer bu bir tuzak değilse, ki bir seçenek olarak ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bunu bir intihar görevine dönüştürmeyeceğiz."

Dişlerimi sıktım. Beni dinlememiş miydi? Babam Baş İnfazcı'ydı, bu yüzden emirleri bana uymasa bile onun emirlerine uymak zorundaydım. Ya da en azından uyuyormuş gibi yapmak zorundaydım...

Babam gözlerini bana dikti ve ben de inledim. ". Sonunda onları öldüreceğim sürece, sanırım bekleyebilirim. Ayrılalım mı?"

Babam başıyla onayladı. "Siz ikiniz birlikte gidin. Ben tek başıma kalacağım." "Bu iyi bir fikir değil," dedim hemen. İstemiyordum

Primo'nun yanımda olmasını istedim. O mantığın sesi rolünü oynayacaktı ama ben sadece içeri girmek istiyordum.

"Saçmalık. Bunu mümkün olduğunca etkili hale getirelim ve her birimiz yalnız gidelim. Bölgeyi araştırmak için gereğinden fazla zaman harcamak istemiyorum."

Babam bir şeylerin peşinde olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bana dikkatle baktı. Sonunda başını salladı. Primo ve bana çağrı cihazlarını uzattı. "Bir şey bulursanız bize haber verin. On beş dakika sonra burada buluşuruz."

Çağrı cihazını aldım, sonra döndüm ve babama fikrini değiştirmesi için zaman tanımadan deponun arkasına doğru aceleyle ilerledim. Çağrı cihazını pantolonumun içine tıktırdım ve binanın küçük yan kapılarından birine yaklaşmadan önce silahımı aldım. Bir tuş takımıyla korunmuyordu ama bu korunmadığı anlamına gelmiyordu. Belki de açılır açılmaz bir sinyal veriyordu. Nefesimi tutarak kolu aşağı ittim ve kapıyı bir santim kadar açtım, kısa bir süre alarmin çalmasını bekledim ama çalmadı.

İçeri girdim ve ses çıkarmadan kapıyı kapattım, sonra herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Erkek seslerinin alçak uğultusu bana doğru geliyordu. Sesi takip ederek birkaç sandığa yöneldim ve arkalarına saklandım. Onların üzerinden bakınca Jabba, Yevgeny ve tanımadığım üçüncü bir adamın bir masada, sanki dünyada hiçbir dertleri yokmuş gibi kâğıt oynadıklarını gördüm. Öfkem göğsümde patladı. Üçünü tek başıma pusuya düşürmeye hazırdım.

Bir el omzumu sıktı. Gerginlik içime işledi ve Romero'yla yüz yüze geldiğimde kırmak için kolunu tutarak döndüm.

"Benim," diye mırıldandı.

Gergin bir nefes verdim ve kolunu bıraktım. "Belki bir dahaki sefere kendini duyurursun. Seni öldürebilirdim."

"Bir saldırgan sizi de öldürebilirdi. Tedbirli değildiniz. İntikam almak istediğimiz için aptallık etmeyelim. Eğer biz

o adamlar tarafından öldürölürse, Sara'nın intikamını kesinlikle almayacağız."

Başımı salladım. O haklıydı. Tek istediğim akılsız, kana susamış bir canavara dönüşüp o adamları yok etmek olsa bile harekete geçmeden önce düşünmeliydim.

Kısa süre sonra kendi uyuşturucularını koklamaya başladılar ve giderek daha da gürültölü bir hal aldılar.

Arkamızdan gelen bir ses Romero ve benim silahlarımızı doğrultarak dönmemize neden oldu. Amo, babam ve Primo arkamızdaydı. Yanımıza geldiler. Babamın yüz ifadesinden benden hoşnut olmadığı anlaşılıyordu ama biri anneme zarar verseydi çok az itidal göstereceğini biliyordum.

Benden gelen bir işaretle, uyuşturulmuş Bratva pisliklerine saldırdık. Hemen kışlarını tekmelememek için büyük bir kontrol gerekiyordu. Acele etmemek ve kokainin etkisinin biraz geçmesini beklemek istiyordum. Jabba yüzümü tanıdığında pis pis sırttı. kendimi kaybediyordum. Onu daha sonra yalvartacaktım.

Üçünü de ailemin köpek barınağına götürdük. Amo ve ben Jabba'yı tesisin sonundaki kulübelerden birine taşıdığımızda, korkmuş bakışları kafeslerinde zıplayan hırıltılı köpeklerle takıldı. Muhtemelen Bratva'nın düşmanlarına sık sık yaptığı gibi köpeklerin ona saldırmasına izin vereceğimi düşünmüştü ama bu köpekler hayatlarında yeterince kan görmüşlerdi. Ayrıca ben onlardan çok daha fazla zarar verirdim. Acele etmezdim ve buna değmesini sağlardım.

Jabba'yı kulübenin kirli zeminine fırlattığımda, arkaya doğru kaçtı ve bana dudak büktü. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum ama şov yapmaya çalışıyordu. Onun gibi insanlar, maskaralıklarının her katmanını soyup gerçekte ne olduklarını ortaya çıkarana kadar sık sık böyle yaparlardı: zayıflar.

"Tatlı Sara ile evlendiğinizi duydum. Evliliğinizi önceden tamamladığınızda yanınızda olduğum için onur duydum. Seks daha iyi hale geldi mi?" Kıkırdadı.

Öfkeyle ileri atıldım ve boğazını sıktım. "Eğer bu beni aceleci davranmaya kışkırtma girişiminizse, işe yaramayacak. Ben

bir yıl boyunca sana işkence etmeyi hayal ettim. Bu gece hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğim." Zorlukla yutkundum çünkü ona bu kadar yakinken boğazını hemen parçalamamak için düşündüğümde daha fazla kendimi tutmam gerekiyordu. "Sara ve ben mutlu bir evlilik sürdürüyoruz, bu yüzden bunu ayarladığın için teşekkür ederim. Senin yardımın olmasaydı onu asla elde edemezdim."

Jabba gözlerimdeki yalanı görmeden önce doğruldum. Neyse ki beni iyi tanı mıyordu. Ama Amo'nun ve bize katılan Romero'nun yüzü yalanı bildiklerini gösteriyordu. Gözlerini kaçırdım. "Romero ve ben bugün işkenceyi yalnız yapacağız."

Amo başıyla onayladı. "Bana ihtiyacın olursa, evde olacağım."

Primo ve babam diğer ikisini komşu kulübelere getirdiler. "Onunla başlayalım," dedim Yevgeny'ye doğru başımı sallayarak. "Jabba'nın onu neyin beklediğini görmesini istiyorum."

Romero ve ben Jabba'nın kulübesinden ayrıldık ve onun yanında Yevgeny'nin kaldığı kulübeye gittik. Babam bana kamyonunda bıraktığım işkence aletlerinin bulunduğu çantamı verdi. Çantayı açtım ve kulübenin tepesindeki kancaya astım. Aletler gaz lambalarının yapay ışığında güzelce parlıyordu. Bıçaklar, neşterler, penseler, tornavidalar, iğneler, çekiç, peynir rendesi ve bir infazcı olarak çalıştığım yıllar boyunca sevmeye başladığım daha birçok şey.

Kısa süre sonra çığlıklar geceyi doldurdu. Yüzümden ve sırtımdan ter damlıyordu. Sara'nın intikamını almak için Romero'yla birlikte çalışırken dışarıdaki soğuk neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Yevgeny'yi biz öldürmedik. İki saatlik işkenceden sonra Jabba'ya geçmeye karar verdik. Yeterince uzun süre izlemişti. Sert bir tavır takınmaya çalıştı ama gözlerine baktığımda bir sonraki adımın dehşetinden mahvolduğunu gördüm.

Kollarından tutup onu kafesin tavanından sarkan bir kancaya doğru çektiğimde Jabba bağlarına karşı mücadele etti. Bileklerindeki bağları kancaya bağladım ve Jabba'yı ayakta durur pozisyona çektim.

Ona çok yaklaştım ve dişlerimi gösterdim. "Bunun her saniyesinden zevk alacağım."

Romero elinde pense ile yanıma geldi. "Bunları kullanmaya hiç fırsatım olmadı."

Ben küçük bir matkap alırken ona önden gitmesini işaret ettim.

Romero ilk ayak tırnağıyla başladığında Jabba çığlık attı.

Kalp atışlarım yavaşladı. Belki bu gece bana huzur ya da bağışlanma getirmeyecekti ama beni olabildiğince yaklaştıracaktı.

Güneş doğana kadar üç Bratva pisliğine işkence ettik. Jabba bir daha güneşin doğuşunun güzelliğini göremeden son nefesini verdi. Eve döndüğümde, üşümüş ve kan içindeydim ama uzun zamandır hissetmediğim bir huzur hissediyordum, annem, babam ve Amo beni bekliyordu.

Annem bana sert bir kahve uzattı, ben de üst kattaki banyoya çıktım. Uzun süre duş aldım ama yaptığım şeyin kanıtlarından arınma ihtiyacı hissettiğim için değil. Bu kez, mümkün olsaydı günlerce kanlarının tadını çıkarmak isterdim ama öfke ve kana susamışlığın kalıntılarını temizlemem gerekiyordu. Sara'yı bir an önce görmek istiyordum. Aşağı indiğimde sadece annem oradaydı. "Romero eve döndü. Amo, baban ve Primo kulübeyi temizliyorlar. Birkaç saat uzanmalısın. Biraz dinlenmelisin.

tükendi."

"Sara'yı görmem gerek."

Annem ayağa kalktı ve yanağıma dokundu. "O ailesiyle birlikte. Onunla yüzleşmeden önce biraz beklemen gerektiğini söylediğimde bana güven. Bir duş, saatlerce yaptıklarını temizleyemez."

Mecazi anlamda söylediğini biliyordum çünkü artık üzerimde en ufak bir kan izi yoktu. "Bunu daha önce de yaptım. Ben iyiyim."

"Hayır, bu sizi kabul etmek istediğinizden daha fazla etkileyen bir şekilde kişiseldi. Dinlenmek için birkaç saat ayır. Sara seni anlayacaktır."

Annemi dinlemeye karar verdim ve iki saat boyunca uzandım. Uyandığımda Romero'ya mesaj atarak Sara'yı bir saat içinde alacağımı söyledim.

Barnard'da olduğunu yazdığında afallamıştım. Nedense, onun adına almaya çalıştığım intikamı duymak için dönmemi bekleyeceğini düşünmüştüm. Sanki diğer günler gibi üniversiteye gitmiş olması içime sinmemiştir.

Dişlerimi sıkarak aşağı indim ve Amo'yu hâlâ yanımda bulduğuma sevindim. Kahvaltıdan sonra birlikte spor salonuna gittik ve Amo'nun gerçekten sevdiği kadınla birlikte olmak için kaltak karısı Cressida'dan boşanma kararını dinledim. Kendi düşüncelerimden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

Öğleden sonra eve döndüğümde, kapımızın önündeki iki koruma bana Sara'nın zaten orada olduğunu söyledi. Onu mutfakta büyük bir tencerede lezzetli lazanya çorbasını karıştırırken buldum. Bilmediğim bir melodi mırıldanıyor ve kendini tamamen işine kaptırmıştı. Boğazımı temizledim ve rahat tavrı buharlaştı.

"Oh, dönmüştün," dedi. Beni gördüğüne sevinmiş miydi?

"Daha erken gelirdim ama baban derste olduğunu söyledi."

"Kurslarım vardı."

"Gitmeyeceğini düşünmüştüm."

Sanki bu hiç mantıklı değilmiş gibi kaşlarını çatı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Bir kâseye dumanı tüten çorba doldurdu ve masanın üzerine koydu. Hediye hâlâ oradaydı, açılmamıştı.

"Hak ettiklerini buldular. Onlara on katını ödettim. Umarım bu sizi mutlu eder."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Mutlu musun? Öldükleri için mi?"

"Öyle değil mi? İstedığının bu olduğunu sanıyordum."

"Gitmelerini istedim, böylece bir daha kimseye zarar veremeyeceklerdi. Ama bu beni mutlu etmiyor."

Aldığım intikamdan memnun olup olmadığını merak ettim çünkü onun gözünde cezalandırılması gereken bir kişi daha vardı: ben.

Bunu kendi özgür irademle yapmamış bile, onu inciten bendim.

bir kase çorbayla karşıma oturdu.

"Gecikmiş yıldönümümüz kutlu olsun," dedim, hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak, ama bu çok zordu. Bunu onun için yaptığımı neden göremiyordu? Hayatına devam edebilsin diye mi?

"Ah, evet." Pakete bir göz attı. "Mutlu yıldönümleri. Kutlama yapacağımızı düşünmemiştim."

Acı acı güldüm. "Buna hiç gerek yok, haklısın ama sana bir şey aldım. İstemiyorsan açmak zorunda değilsin."

Kızardı ve pakete uzandı, sonra da açtı. İçinde sevdiği çömlek sanatçısından bir çay fincanı ve istediği başka bir şeyi satın alabilmesi için bir kupon vardı. "Teşekkür ederim."

"Geçen Noel'de sana verdiğim kuponun yanına koyabilirsin."

Onu da hâlâ kullanmamıştı.

Bakışlarımla buluşmadan önce bir süre fincanı inceledi. "Bunun için ve dün gece için teşekkür ederim."

Başımı salladım. Ondan sonra sessizce yemeğimizi yedik ve ben bundan sonra ne yapacağımızı merak ettim. Belki de aptalca bir şekilde intikam almanın geçmişini temizleyeceğini, evliliğimiz için yeni bir başlangıç anlamına geleceğini ummuştum ama Sara'nın tepkisi bunun olmayacağını açıkça ortaya koydu. Belki de durmalıydım.

ve Sara'dan önceki hayatıma geri döneceğimi sanıyordum.

CHAPTER THIRTEEN

Sara

Kuzenim Amo ile Camorra Capo'sunun kızı Greta'nın düğünü için seçtiğim elbise istediğimden daha boldu. Koyu kırmızı, güzel bir elbiseydi; kolsuz yakalı, kloş etekli ve eteğinde pırıltılı kırmızı çiçekler vardı. Beli inceydi ama yine de benim için çok boldu. Elbiseyi sadece dört hafta önce almıştım ama bu süre zarfında sandığımdan daha fazla kilo vermiş olmalıyım.

Kapı çalındı. "İçeri girebilirsiniz."

Kapı açıldı ve Maximus kafasını içeri uzattı. Güzel, açık gri bir chino pantolon ve beyaz bir elbise gömleği giymişti. Takım elbise giyecek tipte biri değildi, yine de onun içindeyken nasıl görüldüğünü sevmiştim. Gözleri vücudumda gezindi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Gözleri çıkık köprücük kemiklerimden keskin dirseklerime ve ince ellerime kaydı. Yer değiştirdim. Kilo kaybımın bariz olduğunu biliyordum. Annem zaten bana bunu sormuştu. Bugünkü düğün davetlileri de fark edecekti. Dikkatleri üzerime çekmekten nefret ederdim. Eğer bu kadar önemli bir sosyal etkinlik olmasaydı, gitmemek için bir bahane bulurdum. "Keşke daha kapalı bir elbise seçseydim."

Maximus bakışlarını hemen benden ayırdı. "Gitmemiz gerekiyor." Sesindeki gerginlik beklenmedikti. Küçük, koyu kırmızı çantamı aldım ve onu apartmandan çıkarken takip ettim. Kiliseye giderken bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Son birkaç haftadır kendimi sık sık bitkin hissediyordum, Maximus'la birlikte çaba gösteremeyecek kadar bitkin. Besin eksikliğimin de buna neden olduğunu biliyordum.

Kiliseye vardığımızda Maximus ceketini giydi. Amo'nun Made Man'i olarak bunu giymesi bekleniyordu. Tabii bu aynı zamanda benim de ön sırada oturmam gerektiği anlamına geliyordu. Ailem, Amo ile yakın akraba olsalar bile, ilk sıra zaten dolu olduğu için ikinci sıraya oturdu. Kocaman karnına bakmamaya çalışarak Marcella'ya kısaca gülümsedim. Yakında doğum yapacaktı ve hamileliğini görmek her seferinde bir bıçak gibi saplanıyordu. Onun adına mutluydum - gerçekten mutluydum - ama ne zaman hamile ya da bebekli birini görsem hissettiğim acı hâlâ çok yoğundu. Bu yüzden kuzenimden uzak duruyordum ve onun da bunu bildiğinden emindim. Beni sırtıtarak karşılayan Valerio'nun yanına oturmak için yanından geçerken bana nazik bir gülümseme verdi. "Kimin skandala neden olacağına dair bahse var mısınız?"

Kıkırdadım. Tipik bir Valerio'ydu. "Bence bugün burada çok fazla potansiyel toplanmış durumda."

Valerio başını salladı.

Dürüst olmak gerekirse, insanlar dikkatlerini bana vermedikleri sürece her türlü dikkat dağıtıcı şeyden memnundum. Annem Maximus ve benim hakkımdaki konuşmaların sona erdiğini söylemişti ve ben de tekrar başlamasını istemiyordum.

Müzik çalmaya başladı ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Geline doğru döndüm. Greta elbisesinin içinde muhteşemdi,

ve topallaması hiç fark edilmiyordu. Maximus artık New York'ta yaşayacağı için onunla vakit geçirmem konusunda beni teşvik etmişti ve belki de geçirirdim. Onun travması benimkinden farklıydı ama bu, aramızda bağ kuramayacağımız anlamına gelmiyordu.

Greta ön tarafa ulaştığında bakışları Amo'ya kilitlendi ve birbirlerine olan bariz hayranlıklarını ve aşklarını görünce karnım sıkıştı. Bu bir mantık evliliği değildi. Bu saf aşktı. Bir aşk evliliği beklemiyordum ama Maximus ve benim şu anda sürdürdüğümüz evlilik umduğumdan çok daha azdı. Bu çoğunlukla benim hatamdı. Ondan mümkün olduğunca uzak durdum ve hafta sonları barınakta yardım ederken ona hiç katılmadım. Hatta başka şeyler yaparak vakit geçirebileceğimizi bile söylemişti ama ben anneme küçük kız kardeşlerim için yardım etmem ya da üniversite için ders çalışmam gerekiyormuş gibi davranmıştım. İkisi de doğru değildi.

Sonunda sormayı bıraktı. Birlikte geçirdiğimiz tek zaman sabahları ikimiz de kahve içerken ve akşamları Maximus eve döndükten sonraydı. Her gün toplamda belki on beş dakika. Maximus akşam yemeğini işte yiyordu çünkü ona ailem ve kardeşlerimle yediğimi söylemiştim ama durum öyle değildi. Sadece akşamları aç değildim.

Katıldığım son düğün benimkiydi. Onunla ilgili pek mutlu anılarım yoktu.

Kutlamalar boyunca Amo ve Greta'nın etkileşimlerine tanıklık ederken, içimde derin bir özlem hissettim. Kendi aşkıma duyduğum bir özlem. Hayal görmüyordum; Maximus'la birbirimizi sevmemiz pek olası değildi ama hayatımda farklı türde bir aşk istiyordum. Bir çocuğun sevgisini. Bu dileğimi düşünmek bile beni hem suçlu hem de endişeli hissettiriyordu.

Gözlerim Maximus'u aradı. Matteo ile konuşuyordu. Düğünün çoğunu sohbet ederek geçirmiştim.

Isabella ve Aurora ile.

Maximus bebeği kabul eder mi?

Sonra aklıma başka bir soru geldi. Bunu nasıl yapacaktık ki? Maximus ve ben aynı evi bile paylaşmıyorduk.

Yatakta. Evlendiğimizden beri hiç yakınlaşmamıştık ve daha önce paylaştığımız tek yakınlık, onunla fiziksel düzeyde birlikte olmayı düşünmek için endişelenmemin nedeniydi.

Maximus evliliğimiz boyunca bana ondan korkmam için bir neden vermemişti ama onunla yakınlaşırsam geçmişten anıların ortaya çıkacağını biliyordum.

Yine de gerekmedikçe tıbbi yardım almak istemedim. Bu bebeğe doğal yollardan hamile kalmak istiyordum. Bu sefer her şeyi doğru yapmak istiyordum.

Maximus bana doğru baktı. Kızardım çünkü ne kadar zamandır ona baktığımdan emin değildim. Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. Onu iyi olduğuma ikna etmek için küçük bir gülümsemeye zorladım.

Dışarıdan bakan biri için Maximus çekici bir adamdı. Pek çok kadının onunla yatağa atlamakta sorun yaşamayacağından şüphem yoktu. Dürüst olmak gerekirse, kaçırılmadan önce beni üniversiteden aldığında ondan etkilenmiştim. Ama eski yaralarımı deşme korkusuyla onu bir daha o şekilde görmeme izin vermemiştim.

Şimdi anne olmak istiyorsam bu korkularımla yüzleşmek ve Maximus'u geçmiş travmamızın bir hatırası olarak değil, yeniden etkilendiğim adam olarak görmeye çalışmak zorundaydım.

Maximus

Sara haftalık ortak yemeğimiz sırasında bana doğru bakışlar fırlatıp duruyordu. Sorunun ne olduğundan emin değildim. Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadığımda bakışlarıyla karşılaştım. "Neler oluyor?"

Kızardı. "Yok bir şey."

Çatalımı bıraktım ve arkama yaslandım. Bununla isim bitmişti. Evliliğimiz hiçbir zaman iyi olmamıştı ama saldırganları öldürdüğümden beri felakete dönüşmüştü. "Bana bakış şeklin hiçbir şey değil."

Jabba ve adamlarının intikamını alma şeklim yüzünden mi kızgındı? Sadece birkaç hafta önce kaçırma olayına karışan pisliklerden birini daha öldürmüştüm ama Sara'nın bu habere tepkisi yine cansız olmuştu. "İşkence sırasında orada olmak isteyeceğini düşünmemiştim. Hak ettiklerini buldular. Baban ve ben bundan emin olduk."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. İntikam almakla çok meşguldün."

"İntikam istediğini sanıyordum."

Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ayağa kalktı. "İntikamını aldın. Senin için bitti. Ama benim için bitmedi." Konuşmayı bitirmek istediği belliydi ama ben bu söylenmemiş suçlamalara daha fazla dayanamadım. Bu beni yavaş yavaş öldürüyordu.

"Buradayım," diye homurdandım yoluna çıkarken. "Bana ne istersen . Kahretsin, sana bana işkence etmen ve hak ettiğin intikamı alman için kullanabileceğin bir dizi araç verebilirim."

Sara'nın gözleri şaşkınlık ve şokla doldu. Parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu, belli ki sözlerim karşısında sessizliğe gömülmüştü.

"Sadece kelimeleri söyle. Ben seninim. Bana acı çektirmek iyileşmene yardımcı olacaksa, yap. Sadece yap. Hiçbir şey içinde bulunduğumuz bu evlilik maskaralığından daha kötü olamaz."

Sertçe yutkundu ve kara kaşları sert bir çatıklıkla aşağı doğru çekilmiş halde başka tarafa baktı. "Sana asla acı çektirmek istemedim." Tekrar yanımdan geçmeye çalıştı.

"Neden olmasın?" Önüne geçtim, odadaki filin etrafında parmak ucunda dolaşmaktan o kadar yorulmuştum ki. "Ben seni incittim, şimdi sen de beni incitmelisin."

Başını yukarı kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. İlk kez birbirimizin gözlerinin içine kısa bir andan daha uzun süre bakmıştık. Kahverengi gözlerinde yaşlar parlıyordu. Bu manzara karşısında midem bulandı. Hiçbir şey beni karımın gözlerindeki hüzünden daha fazla etkilememişti. Bu dünyanın en kötü işkencesiydi, bu yüzden Sara bana ne kadar acı çektirmek isterse istesin onun bir bakışıyla asla boy ölçüşemezdi. "Sana kızgın değilim."

Öfke seline kapıldım. Bunu nasıl söyleyebilirdi? "Ne saçmalık ama. Kendime çok kızgıyım ve sen de kızgın olmalısın." "Bana ne hissetmem gerektiğini söyleme!" diye tısladı, yüzü öfkeyle parlıyordu. Şaşkınlıkla doğruldum. Sara'yı hiç öfkeli görmemiştim. Her zaman dengeli ve yumuşak başlı biriydi, benim tam tersimdi. "Belki de senin öfken

ama bunu benim gibi gösterme. Sana kızgın değilim."

"Ama benim varlığıma da katlanamıyorsun," diye suçladım. Belki de onun öfkesini tercih ediyordum. Sara'nın her zamanki kayıtsızlığından daha iyiydi.

İçini çekti ama bana karşı çıkmadı. "Eğer gerçekten iyileşmeme yardım etmek istiyorsan, anne olmama yardım et. Bir bebekten başka bir şey istemiyorum."

İsteği beni tamamen şaşırtmıştı. Doğmamış çocuğumuzu kaybettiğimizden ve zar zor karı koca sayılabildiğimizden beri, bir aile olma fikrini aklımdan çıkarmıştım. Hayatımın merkezinde acımasız bir intikam vardı.

"Benden bir bebek mi istiyorsun?" "Sen benim kocamsın."

Ahh, evet. Kocasından bir bebek istedi, aslında benden değil. Çünkü ben onun yanında olmasını istediği adam değildim, sadece tahammül etmesi gereken bir adamdım.

Bir çocuk daha kaybedersek bunun Sara'ya ne yapacağı konusunda endişeliydim. Ya bir düşük daha yaparsa? Ve bu endişelerim buzdağının sadece görünen kısmıydı. "Sara, aramızdaki ilişkiye evlilik denemez. Konuşmuyoruz ve birbirimizi nadiren görüyoruz. Benden olabildiğince kaçırıyorsun. Bunun gerçekten bir çocuk için uygun bir ortam olduğunu düşünüyor musun?" Bir yatağı bile paylaşmadığımızdan bahsetmiyorum bile. Kahretsin, bebek istiyorsa ona dokunmam gerekebileceğinin farkında mıydı?

"Evlendik çünkü hamileydim. O zamanlar da herhangi bir ilişkimiz yoktu. Hiçbir şey değişmedi."

"Çünkü değiştirmeye çalışmadık," diye homurdandım. Başlangıçta denemiştim ama sonunda vazgeçmiştim. Bozuk evliliğimiz beni hayal kırıklığına uğratsa da Sara'yı zorlamak bana düşmezdi.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Tek istediğim bir bebek. Bana yardım edecek misin?"

Nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Eğer gerçekten istediğin buysa, sana her türlü yardımı yaparım."

Yutkundu ve küçük bir nefes verdi, sonra kulağının arkasındaki bir saçı çekiştirdi ve bana gergin bir bakış attı. "İki gün içinde yumurtlayacağım."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Vay canına, konuyu değiştirmek için gerçekten de son ana kadar beklemişti. "Nasıl istiyorsun?" Gayet açık bir şekilde sordum. Duygularımı bu işin dışında tutmaya çalıştım.

Saçma bir soruydu. Ama Sara'nın doğal yollardan gebe kalmak istediğini hayal bile edemiyordum. Kahretsin, denemek istediğimden bile emin değildim. Evliliğimiz için steril bir tüp bebek ya da her ne deniyorsa, en iyisi bu olurdu.

Yutkundu. "Yumurtlama testleri yapıyorum, böylece hormon seviyem yükseldiğinde yakınlaşmamız gerekecek. Belki geçen seferki gibi bir kez işe yarar." Sessizliğe gömüldü.

Geçen seferki gibi. Gelecekteki cinsel karşılaşmalarımızın hiçbirinin o kabus gibi olmasını istemiyordum. İlk seferinde yaşadığı boktan şovu telafi etmek istiyordum. Ama onun için benimle seks yapmak, istediğini elde etmek için katlanması gereken bir kötülüktü: bir bebek.

Onu suçlayamazdım bile. Neden başka bir nedenle benimle yakınlaşmak istesin ki? Sara'yla tekrar böyle birlikte olmayı hayal etmeye cesaret edememiştim ve onu güzel kıyafetler içinde gördüğümde aklım her oraya gittiğinde onu durdurmuştum.

"Gerçekten doğal yolu denemek istiyor musun?" Sıkıca sordum. Yakalandığımızdan beri onu çıplak ya da iç çamaşırıyla bile görmemiştim. Seks yapmak bizim için büyük bir adımdı.

Yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. Gözlerimi kaçırmamasından nefret ederdim. "Eğer yapabilirsen..."

Bununla ne kastettiğinden emin değildim. "Eğer istediğin buysa." Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Ya henüz tam olarak iyileşmemiş eski yaraları deşip açıtsa? Sara

zaten çok kilo kaybetmişti. Bunun ona ne yapacağından endişeleniyordum.

Başıyla kısa bir selam verdi.

"Öyle." "O zaman yaparız."

"Bir isteğim daha var. Çok şey istediğimi biliyorum ama işler planlandığı gibi giderse bu sadece çok kısa bir süre için olabilir."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Samimi olmamız gerektiği sürece lütfen başka kadınlarla birlikte olmaz mısın?"

Çenemi sıktım ve yan dönerek özellikle hiçbir şeye bakmadım.

"Çok şey istediğimi biliyorum-"

"Kahretsin Sara," diye mırıldandım, ona doğru dönerek. Ona inanamıyordum. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Öyle mi? Bunca zamandır başka kızları becerdiğimi mi?"

Gözlerini kırıpıştırarak bana baktı ve zorlukla yutkundu. "Yakın değildik... ve Amo ile eskiden vahşi olduğunuzu biliyorum."

Acımasızca başımı salladım. "Eskiden öyleydi." Alyansımızın olduğu parmağımı kaldırdım. "Bunu takmadan önce. Belki evliliğimiz pek öyle değil. Belki daha çok göstermelik ama ailem bana evliliğe saygı duymayı öğretti, ben de öyle yapıyorum."

"Sadık olmadığını ima ettiğim için özür dilerim," dedi sessizce.

Başımı salladım. Bu konuşmayla işim bitmişti. "Benden istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"O zaman her şey ayarlandı. İki gün içinde yakınlaşacağız. Umarım bebeğini alırsın ve bunu tekrarlamak zorunda kalmayız."

Mutfaktan çıktı ve odasına yöneldi. Kısa süre sonra öğürme ve tuvalet sifonunun sesini duydum. Mutfak tezgahına yaslandım ve gözlerimi kapattım. Benimle seks yapma düşüncesi bile onu hasta ediyorsa, onu hamile bırakmaya çalışmak tam bir kabus olacaktı.

CHAPTER FOURTEEN

Sara

Karnım şiddetle sıkıştı ama ağızımdan sadece safra çıktı. Kalçalarımın üzerine oturdum ve gözlerimi kapattım. Maximus'tan çocuk isteme cesaretini toplamak beni çok yormuştu. Tepkisi korktuğum gibi olmuştu. Bana bir daha dokunmak istemediği çok açıktı. Sonrasında hücrede yüzünde beliren iğrenmiş ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. Bu muydu? Bana tekrar dokunma fikri onu iğrendiriyor muydu?

İçimi çektim. Olayın ardından, özellikle de olaydan sonraki ilk birkaç hafta vücudumdan tiksiniştim. Kendime zar zor dokunabiliyordum, duşta temizlenmek için bile. Şimdi daha iyi hissediyordum, en azından çoğu gün, ama bugün, o günün anıları özellikle yüksek sesle yankılanıyordu ve onları susturamıyordum.

Çocuk istiyordum. Motivasyonum buydu. Onları elde etme süreci zor olsa bile, bunu başaracaktım.

Belki de çocuk sahibi olma konusunu daha önce açmalıydım. Bir yıl boyunca ondan sessizce uzak durduktan sonra, Maximus ani isteğim karşısında kendini ezilmiş hissetmiş olmalı. Özür dilemek için yemeğe geri dönmeyi düşündüm ama Maximus'la konuşacak cesareti toplamak ve ardından kusmak fiziksel ve zihinsel olarak bana zarar vermişti ve enerjimi toplayamadım.

Bütün gün acıkmamıştım ve şimdi ağzıma yemek koyma fikri midemi bulandırıyor, bu yüzden yemeğimi bitirmek için geri dönemedim bile.

Maximus beni görmeye gelmedi. Hiç gelmedi. Nasıl hissettiğimi umursamadığından mı yoksa her şey yolundaymış gibi davranmayı mı tercih ettiğinden emin değildim. Belki de bu onun için işleri kolaylaştırıyordu. Beni teselli etmeye çalışmasını istediğimden bile emin değildim. Hâlâ birbirimize çok yabancıymışız gibi hissediyordum. Ve muhtemelen başka kadınlarla yattığını söylediğim için kızgındı. Ama yatmayabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Evliliğimizden önce cinsel olarak çok aktif bir adamdı ve şimdi hiç seks yapmıyordu. Suçluluk duygum arttı. Belki de Maximus sözlerimle onun duygularını incittiğim için bu kadar kırılmıştı. Her zaman o kadar güçlü ve etkilenmemiş görünürdü ki onun da duyguları olduğunu sık sık unutturdum. Biriyle konuşmam gerekiyordu.

Telefonumu aldım ve Isa'yı aradım. İkinci çalmadan sonra açtı.

Hiçbir zaman çok yakın olmamıştık, iyi arkadaş gibi değil. Birbirimizden çok farklıydık ama yakalandığımdan beri Isa ve ben birbirimizle daha fazla zaman geçirmeye başlamıştık. Yaşadıklarımız tam olarak aynı olmasa da, o da tutsaklık nedeniyle travma yaşamıştı. Bunu her zamanki alaycılığı ve inatçılığıyla ele alış biçimine hayrandım.

"Umarım aramak için iyi bir nedeniniz vardır. Şu anda çok tatmin edici bir cinayet sahnesi yazıyorum," diye mırıldandı tipik Isa tarzıyla.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim. Arayabilirim-"

"Saçmalık," diye sertçe sözümü kesti. Sonra daha yumuşak bir sesle devam etti. "Üzgün olduğumu duyabiliyorum. Yanına gelmemi ister misin?"

Yutkundum, gözlerim yaşlarla doldu. "Seninle telefonda konuşmak güzel." İsa kendi statüsündeki pek çok mafya kızından daha özgürdü ama kaçırıldığından beri babası Matteo korumasını kesinlikle çok artırmıştı. Başına bela açmak istemedim.

"Tamam. Ne oldu?"

Ona Maximus'la yaptığım konuşmayı anlattım. Maximus'tan çocuk isteme kararımdan kimseye bahsetmemiştim. Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Maximus sert bir adamdır ama sert adamların bile başlarından atamayacakları şeyler vardır. O gün muhtemelen hala aklından çıkmıyor, bu yüzden evliliğinizde bir sonraki adımı atma konusunda endişeli olabilir."

Dudağımı ısırdım. İsa'nın Maximus'un duygularını görmezden geldiğimi doğruladığını duymak kendimi korkunç hissetmeme neden oldu.

"Ve belki de yakınlaşmaya çalışmadan önce evliliğiniz üzerinde çalışmanız iyi bir fikir olabilir."

İçten içe İsa'nın haklı olduğunu biliyordum ama bir çocuk için yıllarca bekleme fikri -çünkü evliliğimizin durumu düşünüldüğünde, sorunlarımızı çözmek için bu hiç de uzak bir zaman dilimi değildi- göğsümdeki ağrıyı dayanılmaz boyutlara taşıdı.

İsa bir süre sonra bana "Harika bir anne olacaksın," diye güvence verdi. "Ama gerçekten Maximus'la seks yapabileceğini düşünüyor musun? O günden beri onunla hiç yakınlaşmadın. Belki de en azından seks için hazırlık yapmalısın. Öpüşün ve biraz şakalaşın. Onun dokunuşuyla rahat hissetmeyi öğren ve vücudunun tadını yeniden çıkar."

Benden üç yaş küçük olmasına rağmen nasıl bu kadar dengeli ve yetişkin gibi konuşabiliyordu?

"İşte bu yüzden telefonda konuştuğumuz için mutluyum. Yüzümün ne kadar kırmızı olduğuna gülerdin." İçimi çektim. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bunun Maximus'un istediği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ona sordun mu?" "Hayır,"
diye fısıldadım.

"O zaman bilemezsin. Başka bir soru sorayım... Ne istiyorsun? Bir bebek dışında."

"Bilmiyorum. O gün aklıma gelmeden onunla birlikte olabileceğimden emin değilim."

"Denemezsen olmaz. Harekete geçmelisin. Kötü anıları iyi anılarla değiştirin."

"Kaçırılmanızla böyle mi başa çıktınız?" "Beni kaçıranları her gün görmüyorum."

"Ama artık barış olduğuna ve Amo ile Greta evlendiğine göre, onları daha sık göreceksiniz."

"Biliyorum," dedi sıkıca. "Her şeyin beni çok uzun süre rahatsız etmesine, günlerimi ve gecelerimi karartmasına izin verdim. Artık bitti. Kadere parmağımı veriyorum ve hayatı ellerime alıyorum."

"Belki de çocuk sahibi olmaya karar vererek yaptığım şey budur.

Seks benim için önemli değil."

"Öyle, ama iyi bir şekilde değil," diye karşı çıktı.

Gecenin yarısını Isa'nın sözlerini düşünerek geçirdim. Maximus'a ne istediğini hiç sormamıştım. Belki de çocuk istememesinden korktuğum içindir. Hamilelik kaybının göğsümde bıraktığı boşluğu doldurmadan tekrar mutlu olabileceğimden emin değildim.

Maximus mutfaktaydı, masaya yaslanmıştı, elinde kahvesi ve cep telefonu vardı.

İçeri girdiğimde kaldırdı ve dikkatini ekrana vermeden önce bana gergin bir gülümseme verdi. İyi günlerde bile

Günlerdir sabah kahvelerimiz sırasında neredeyse hiç konuşmuyorduk ve bugün de hiç iyi değildi.

Kendime bir kahve koydum -Maximus her zaman ikimize yetecek kadar pişirirdi- ve masaya doğru ilerledim. Maximus oturabilmem için yer açtı ama ben onun yerine yanındaki masaya yaslandım - daha önce hiç yapmadığım bir şeydi bu. Oturmayı tercih ederdim ama Maximus'un oturmak istemediğini hissediyordum. Kahvemden bir yudum aldım. Kahvenin kokusu Maximus'un tıraş losyonunun keskin kokusuna karıştı.

"Bugün için planların nedir?" Kulağa ne kadar zorlama geldiğini düşünerek sordum.

Maximus telefonunu cebine koydu ve bana odaklandı. "İşe gidiyorum," dedi, ilgim karşısında şaşırdığı belliydi.

Başımı salladım. "Annemlerin evine gidip annemin Inessa'nın duvarlarından birini leylak rengine boyamasına yardım edeceğim."

"Biliyorum. Odasının çok çocuksu olduğunu düşündüğünü söylemiştin."

Gözlerimi kırptım. Bazen kısa akşam sohbetimiz sırasında ya da birlikte arabadayken aklımdan geçenleri anlatırdım ama Maximus'un beni dinlediğini hiç katmamıştım. Ona mahcup bir gülümseme verdim.

"Seni dinlemediğimi sanıyordun." Sesinde suçlama yoktu, sadece teslimiyet vardı.

"Çünkü karşılığında nadiren bir şey söylüyorsun," dedim kendimi savunmak için zayıf bir girişimde bulunarak.

"Ben çok konuşan biri değilim, özellikle de iyi tanımadığım insanlarla."

Ahh. Başımı salladım. "Bana hiçbir şey söylemezsen seni tanıyamam."

Bir kaşını kaldırdı. "Günlerimi öğrenmek istediğine emin misin?"

Babam yemek sırasında iş hakkında hiç konuşmazdı ama günlük iş hayatını annemle paylaştığından emindim. Belki her zaman değil

Korkunç detaylar, ama kesinlikle önemli şeyler. "Evet."

Maximus kahve fincanını masanın üzerine bıraktı. "Bugün, Sadece standart borçlularla uğraşıyorum. İçlerinden biri haftalardır saklanıyor, ama onunla ilgili bir ipucum var."

"Dikkatli ol," dedim.

Maximus alaycı bir gülümsemeyle doğruldu. "Seni hamile bırakmadan önce ölmeyeceğimden emin olacağım."

Kızardım. "Sadece dikkatli ol. Her zaman." Yutkundum. "İsteğimle seni kırdıysam gerçekten özür dilerim."

Maximus elini omzuma koydu. Bu basit dokunuş bir süredir paylaştığımızdan daha samimiydi. Sıcaklığı kıyafetlerimin arasından sızıyordu ve şaşırtıcı derecede doğal hissettiriyordu. "Benden asla özür dilemek zorunda kalmayacaksın Sara."

Yumurtlama dönemime kadar geçen iki gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Yumurtlama sabahı tek bir lokma bile yiyemedim. Yumurtlama testindeki çizgi hâlâ en yüksek renge ulaşmamıştı ama geçen seferki adetim çok hafif ve kısaydı, belki de vücudum bu testler için gerekli miktarda hormon üretmiyordu. Maximus karşıma oturup yüzüme baktığında, "Bu gece mi?" diye sordu.

Sanki idamımızı bekliyormuşuz gibi konuştu.

Kahve fincanımı ölümüne kavrayarak başımı salladım. Protein barı hâlâ ellerimin yanında dokunulmadan duruyordu. Daha fazla protein tüketmeye karar vermiştim ve fazla yemediğim için protein barlar iyi bir çözüm gibi görünüyordu.

"Eve erken gelmeye çalışacağım."

"Olmak zorunda değilsin. Uzun sürmeyecek," dedim hızlıca, sonra dudaklarımı kapattım ve başımın içinde sıcaklığın yükseldiğini hissettim.

Neden bir şey söylemek zorundaydım ki?

Dilimin ucunda bir özür vardı ama sonra Maximus'un sözlerini hatırladım ve ne yapacağımı bilemedim.

Yüzü taş gibiydi, çenesi sıkılmıştı. Sert bir şekilde başını salladı. "Elbette." Ayağa kalktı, sonra daha fazlasını söylemek ister gibi tereddüt etti, ama sonra döndü ve gitti.

Titrek bir nefes aldım. Bu geceye kadar kendimi nasıl meşgul edeceğimden emin değildim. Belki de Maximus'tan bunu şimdi yapmasını istemeliydim, ama kendimi onun peşinden koşmaya ikna edemiyordum.

Hafta sonu olduğu için dersim bile yoktu.

Onları düşünecek bir ruh halinde olduğumdan değil.

İsa'yı arayıp benimle alışverişe gelmesini istemeye karar verdim. "Alışverişe mi?" İsa tekrarladı.

"Bahar süsleri. Oturma odasındaki büfe ve yatak odam için de birkaç sehpa kitabına ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Bugün bir kitapçıya girme şansım olursa, ben de geleceğim. Otuz dakika içinde orada olurum."

İsa kuru, kara mizahı ve umurumda değil tavrıyla dikkatimi dağıtmakta her zaman iyiydi ama bugün onun varlığı bile beynimin bu geceden korkmasını engelleyemedi.

Maximus akşam yemeğinden sonra işten döndü. Bana işte bir şeyler yiyeceğine dair bir mesaj göndermişti. Onun karşısında oturarak garip bir akşam yemeği geçirmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. Sadece bu geceyi atlatmak istiyordum.

Kapıyı çalıp içeri girdiğinde ben zaten yatak odasıdaydım. İşini kolaylaştırmak için bol bir gecelik giymiştim ve iç çamaşırı giymemiştim.

Kapının önünde durdu ve okunması zor bir ifadeyle bana baktı. Siyah eşofman altı, dar beyaz bir tişört ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Her zamanki iş kıyafeti değildi.

"Biraz stres atmak için spor salonuna gittim," dedi.

Neden stres atma ihtiyacı duyduğunu merak ederek yüzünü inceledim. Ama sinirlerim bir başkasının mantığını değerlendirmeye hazır olmamı engelledi.

Ben bir şey söylemeyince spor ayakkabılarını çıkarıp koridora fırlattı. Neredeyse bir şey söyleyecektim ama sonra kapıyı kapatıp yaklaştı. Benden bir kol boyu uzakta durdu ve bana baktı. Nedense uzun boyu ve kasları bugün her zamankinden daha fazla göze çarpıyordu ve bu beni geriyordu, ki bu hiç mantıklı değildi. Beni inciten Maximus'un gücü değildi. Beni alt etmemiştir. Maximus, bunu yapabilecek kapasiteden çok daha fazlası olmasına rağmen benim koyduğum sınırları bir kez bile aşmamıştır.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," diye mırıldandı derin sesiyle.

"Bu gece
yumurtlayacağım."

"Bunu zaten
söylemiştin."

Sesi gerginlikle çınlıyordu ama yüzüne baktığımda dikkatle korunduğunu gördüm. "Artık başlayabilir miyiz? Beklemek durumu daha da kötüleştiriyor."

Maximus ayaklarına baktı, sonra başını salladı. Daha önce olduğu gibi aynı temkinli ifadeyle başını kaldırdı ve bana doğru bir adım attı.

"mı?" Çabucak sordum.

Kaşlarını çattı. "Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse."

Kesinlikle hayır, ama cesaretimi kaybetmeden ve yumurtlamam için bir ay daha beklemek zorunda kalmadan önce işleri hızlandırmam gerekiyordu. Yatağa tırmandım ve sırt üstü uzandım.

Maximus olduğu yerde kaldı, gözleri benim üzerimdeydi.

"Her şey plana uygun giderse bunu bir daha yapmak zorunda kalmayız," dedim ona.

Garip bir şekilde gülümsedi. "Bu iyi haber."

Yanımdaki yatağa uzandı, sonra derin bir nefes verdikten sonra bana döndü ve üzerime eğildi. Beni öpeceğini fark ettim. Eli omzuma hafifçe dokundu.

"Ne yapıyorsun?" Panikleyerek sordum.

Yüzü benimkinin üzerinde donup kaldı. "Seni öpecek ve rahatlama yardımcı olacaktım, böylece senin için iyi bir deneyim olacaktı."

"Olmayacak. Lütfen uzatmayın. Geçen seferki gibi yapamaz mısın?"

Kendini itti ve bana sırtını döndü. Omuz kasları esnedi.

"Geçen seferki gibi mi?" Sesi öfkeyle titriyordu. "Öyle demek istemedim... Demek istediğim... bunu yapabilir misin? çabuk?"

Kıkırdadı. "İçin biraz zamana ihtiyacım olabilir."

"Bekleyeceğim."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, hareket bile etmedi. Ereksiyon olmak için zihinsel bir duruma mı girmeye çalışıyordu? Başka kızları mı düşünüyordu? Artık başka kızlarla yatmadığını bildiğim için ne hissettiğimden emin değildim. Beni şaşırtan bir tür rahatlama, kesinlikle, ama aynı zamanda bir parça suçluluk.

Ayağa kalktı ve eşofmanını ve boxer'ını aşağı itti. Yuvarlak poposunu gördüğümde gözlerim büyüdü. Tekrar oturdu ve kolu hareket etmeye başladı. Ne yaptığını anlamam bir anımı aldı. Çabucak gözlerimi kaçırıp tavana baktım. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama Maximus'un nihayet dört ayak üzerinde yatağa tırmanması sonsuza kadar sürmüş gibiydi.

"Emin misin?" diye sordu alçak bir sesle.

Yüzüne baktım. Terli ve kırmızıydı ve gözlerindeki bakış çelik gibi sertti. Karnım gerildi. "Evet." Yavaşça bacaklarımı ayırdı ve aralarına tırmandı.

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Varlığı üzerimde asılı kalana kadar değiştiğini hissedebiliyordum. Geceliğim hâlâ üzerimi örtüyordu.

"Yardıma olacaksa ışıkları kapatabilirim," diye mırıldandı. Sesi kesinlikle kızgın geliyordu. Bunu ona zorla yaptırdığım için mi kızgındı? Belki de gerçekten çocuk istemiyordu ama benim çocuk isteğim geri çekilemeyecek kadar büyüktü.

"Evet."

Gözlerimi açtım ve neredeyse karanlıkla karşılaştım. Üzerimde sadece Maximus'un dış hatları vardı.

"Şimdi yapabilir misin?"

"Yapabilirim. Ama acıtacak, Sara.

Sanmıyorum-" "Sadece yap."

Geceliğimi yukarı itti, sonra bana doğru bastırıldığını hissettim. Sürmüş olması gereken bir çeşit kayganlaştırıcı ile kayganlaşmıştı. Geçen seferki gibi gerildim.

"Rahatlamalısın," diye yalvardı.

"Yapamam. Sadece yap, lanet olsun. Bunu bana borçlusun!" Umutsuzluk ve korku beni yutmakla tehdit ediyordu.

"Sana bundan daha fazlasını borçluyum," dedi sessizce, sonra yer değiştirdi ve içime doğru itti. Yavaş ve dikkatliydi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Acı şiddetliydi, neredeyse geçen seferki kadar kötüydü. Görüntüler öne çıkmakla tehdit ediyordu - Jabba'nın alaycı yüzü, her şeyi çeken kamera, Maximus'un beni aldığını görmek onu tahrik ettiği için kendine dokunan üçüncü adam.

Ağlamaklı bir ses çıktı.

"Siktir !" diye hırladı. "Bunu yapmayacağım."

Pazusunu kavradım, tırnaklarımı tenine batırdım. "Hayır. Sessiz olacağım. Sadece beni bir bebek yap."

Hiçbir şey söylemedi, sadece sertçe nefes aldı, ama sonra hareket etmeye başladı, öncekinden daha sert ve daha hızlı.

Gözlerimi kapattım. Umduğumdan daha uzun sürdü, bu yüzden Maximus gerildiğinde ve serbest kaldığını hissettiğimde rahatlayarak ağlayabilirdim. Sarktı ve yüzünü başımın yanındaki yastığa gömdü.

Onu hemen kovalamak istemediğim için bir süre altında hareketsiz kaldım ama sonunda çok ağırlaştı. "Hareket edebilir misin?"

Beni itti ve hemen ayağa kalktı. Karanlıkta bile kapıya doğru ilerlemeden önce yerdeki kıyafetlerini topladığını görebiliyordum.

Neredeyse kalması için seslenecektim ama seslenmedim. Artık onun yakınlığına katlanabileceğimden emin değildim. Bazen kâğıt üzerinde evli olmaktan daha fazlasını diliyordum. Bazen onun yanında uykuya dalmanın, kollarında olmanın, öpülmenin nasıl olacağını merak ediyordum.

Karnıma dokundum ve kalçalarımı kaldırdım. İkincisinin hamile kalma şansını artıracığını okumuştum. Belki batıl inançtı ama bunun işe yaradığından emin olmam gerekiyordu. Maximus koridora çıktı ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bunun için bana teşekkür etme." Sert sesi irkilmeme neden oldu. "Umalım da bunu bir daha yapmak zorunda kalmayalım."

Kapıyı kapattı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ağlamaya başladım. O kadar çok duygu içime doldu ki gözyaşlarıma neyin sebep olduğunu söylemek zordu. Rahatlama, üzüntü, acı, umut. Belki de bu benim ve küçük bebeğim için yeni bir başlangıçtı.

Maximus

Kapıya yaslandım ve Sara'nın ağlamasını dinledim. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve midem bulanıyordu. En son ne zaman kustuğumu hatırlayamıyordum. Muhtemelen gençken çok fazla alkolün bir sonucuydu.

Onun yıkım sesine daha fazla dayanamayınca banyoya gidip duş aldım. Az önce olanların izlerini temizlemem gerekiyordu. Anıları yıkamak daha zordu.

Kurulandım ve yeni kıyafetler giydim. Tenim vücuduma çok dar geliyordu ve kalbim durmaksızın çarpıyordu. Damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Buradan çıkmam ya da aklımı kaçırmam gerekiyordu.

Telefonumu elime aldım ve Primo'yu aradım. "Bir partideyim."

"Sara'ya benim için göz kulak olmanı istiyorum."

Arka planda kızların kahkaha sesleri çınılıyordu. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapattım ve kanepeye oturdum, dümdüz önüme bakarak yok etme ihtiyacımı bastırmaya çalıştım. Damarlarımdaki ateşi söndürmem gerekiyordu. Delirmek üzereydim.

Anahtarlar ön kapıda döndü. Ayağa kalktım, arabamın anahtarlarını aldım ve tek kelime etmeden Primo'nun yanından geçip gittim. Kendimi gerçekten kötü bir şeyin eşiğinde hissediyordum.

"Amo'yu arayacağım. Böyle tek başına dışarı çıkma, Max."

Hiçbir şey söylemedim; sadece yürüdüm. Rekor bir sürede Famiglia spor salonuna vardım. Oraya nasıl gittiğimi bile hatırlamıyordum. Kamyonetim iki park yerine eğri büğrü park edilmişti. Hışımla binaya girdim ve koşu bandına bindim, hızı 12 mil/saate çıkardım. Hiçbir zaman koşucu olmamıştım, ne gerçek anlamda ne de mecazi anlamda. Sorunlarımla .

Ama bu sorun...

Kahretsin, ne

yapıyordum ben?

Sırtımdan ve yüzümden ter boşanıyordu ama koşmak işe yaramıyordu. Anılarımla beni kovalıyordu. Sara'nın yumuşak hıçkırıkları, ışıkları kapatmadan önce gözlerindeki bakış.

Seksi her zaman sevmişimdir - kokusunu, tadını, seslerini, hislerini, orgazmlarını. Bu gece bir kabustu, neredeyse geçen seferki kadar kötüydü.

Belki harika bir sevişme için bir kız bulmuş olsaydım yardımı olurdu ama bunu Sara'ya yapamazdım. Muhtemelen umurunda olmasa bile. O benim karımdı ve yeminlerimizin neredeyse hiçbir değeri olmasa da onları bu şekilde çiğneyemezdim. Gözlerimi kapattım ve körlemesine koştum.

"Maximus!" diye bağırdı biri.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. Hızımı 7 mil/saate düşürdüm ve sonunda sağımda beni endişeyle izleyen Amo'yu fark ettim. "Sen tepki vermeden önce iki kez adını söyledim. Hayatta kalma becerilerin eksik."

Gülümsemedim, arkamı döndüm ve koşmaya devam ettim. Koşmak biraz yardımcı oldu ama yeterli değildi. Gerçekten ihtiyacım olan şey kan ve şiddetti. Amo benimkinin yanındaki koşu bandına bindi ve yavaş bir tempoda koşmaya başladı. Gözleri bana odaklanmıştı. "Primo beni aradı ama senin sorununun ne olduğunu bilmiyordu."

"Bir sorun olduğunu kim söyledi?"

Amo gözlerini devirdi. "Yüzüne bir bakışım bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Şimdi dökül bakalım."

Ona bir bakış attım. Amo, ölen karısı Cressida ve Greta Falcone'ye olan umutsuz aşkıyla çok şey yaşamıştı ama Greta'yla evlendikten sonra işler tersine dönmüştü. Ona ne kadar güvenmek istediğimden emin değildim ama bu Amo'ya güvenmediğim için değildi. Daha önce ona hayatım pahasına güvenmiştim. Yine de anlamsız bir nedenden ötürü bu, birine hayatımı emanet etmekten bile daha zor görünüyordu. Tenimi ürperten bir şekilde samimi ve zayıf hissettiriyordu. Parmağımı ekrana sıkıştırdım ve hızımı daha da düşürdüm.

"Sara bebek istiyor," dedim ve sonra durdurma düğmesine bastım çünkü sadece bu kelimeler bile kalbimin hızlanmasına ve nefesimin kısa aralıklarla kesilmesine neden oluyordu. Koşu bandı yavaşlayarak durdu ve aniden desteğe ihtiyaç duyarak korkuluklara tutundum. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Amo da durdu ve yüzünü bana dönerek korkuluklara yaslandı. Kaşlarını çatı. "Bu hiç beklenmedik bir şey değil, değil mi? O her zaman anne olarak gördüğüm biriydi."

"Sorun şu ki, doğurganlık kliniği kullanmak istemiyor. Bunu eski yöntemlerle yapmak istiyor."

Amo'nun şaşkınlığı daha da arttı. "Tamam. Siz karı kocasınız." Amo'nun yüz ifadesinde bir rahatsızlık belirtisi belirdi. "Ve eğer geçmişte yaşadığın boktan olaylardan sonra kendini toparlamakta zorlanıyorsan, kimse seni suçlayamaz. Bir ya da iki hap al. Daha iyi olacaksın. Sara çekici bir kadın."

Gözlerimi ona diktim. Ellerini kaldırdı. "Ve kuzenim."

"Sara muhteşem; sorun bu değil."

"O zaman ne? Sara eski yöntemlerle bebek yapmak istiyorsa, bu iyi bir şey, değil mi? Henüz seks hayatınız olmadı, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır. Siktir." Yere baktım ve derin bir nefes aldım, sonra ona bu gece neler olduğunu çok basit bir şekilde anlattım.

Amo nefesini dışarı üfledi. "Lanet olsun. Bu çok boktan bir durum."

Boktan kelimesi bile bunu anlatmaya yetmez. Sadece bunu düşünmek bile etrafımda tam bir yıkım yaratma isteği uyandırdı.

"Belki de ona boşanmayı teklif etmeliyim. Böylece ona hayatının en kötü günlerinden birini hatırlatmayan bir adamla yeni bir başlangıç yapabilir. Ama yapamam. Yapamam işte. Evliliğimiz iyi olmaktan uzak olsa da, işler zor olsa da, ondan vazgeçmek istemiyorum." Acı acı kıkırdadım. Sara'nın parmağında yüzüğümü her gördüğümde ya da soyadımı onun soyadı olarak söylediğini her duyduğumda, sahiplendiğimi hissediyor, hatta onun gibi bir kadına diyebildiğim için gurur duyuyordum. durumdaydım. "Ne kadar sikik olduğumu görüyor musun?" "O senin karın. Tabii ki başka birini istemiyorsun.

Onunla birlikte olmak için. Sen bir aziz değilsin. Hiçbirimiz değiliz."

"Bu sefer onu hamile bırakmazsam bunu tekrar yapabileceğimden emin değilim. Masamda yatan herkese işkence edebilirim ama bunu yapamam."

"Sen insansın."

Güldüm. "Kahretsin, keşke olmasaydım. Keşke iş başındayken de bu kadar duygusuz olabilseydim. Ama Sara..."

"Konuş onunla."

"Bu benim uzmanlık alanım değil."

"Benim de öyle," dedi Amo bastırılmış bir kahkahayla. "Ama bu durum seni mahvediyor. Bir şeyleri değiştirmen gerekiyor."

"Umarım bu gece onu hamile bırakmışımdır."

Amo kuşkulu görünüyordu. "Durum böyle olsa bile, evlisiniz ve bir gün anne baba olacaksınız. Sizce de gerçekten bir çift olmayı denesenez iyi olmaz mı?"

"Hadi gidip birini öldürelim. Havalandırmaya ihtiyacım var. Kana ihtiyacım var." "Eminim birini bulabiliriz."

CHAPTER FIFTEEN

Sara

Güneş henüz doğmamıştı ve ben neredeyse hiç uyanmamıştım ama adet görmediğim sabah kalktım ve hamilelik testi yaptım. Sonuçları beklerken banyoda volta atıyordum. Maximus'un kalkıp koridorun sonunda duş aldığını duyabiliyordum. Yakınlaşmamızdan bu yana etkileşimlerimiz seyrekleşmişti... Çocuk istediğim için bana içerlediğini hissediyordum. Son cinsel karşılaşmamızı hatırlamaktan hoşlanmıyordum. Belki o da bu yüzden bu kadar kızgındı. Onunla konuşmam ve evliliğimizi bir şekilde kurtarmam gerektiğini biliyordum ama şu anda bu savaşa girecek gücüm olduğundan emin değildim.

On dakika geçtikten sonra testi elime aldım. Nefesimi tutarak bir göz atma riskini aldım. Hava ciğerlerimi sıkı bir vınlamayla terk etti. Sadece bir satır.

Buna inanamıyordum. Son birkaç gündür farklı hissediyordum ve regl olmamıştım, o zaman neden ikinci bir çizgi yoktu?

Biri dijital diğeri de daha önce yaptırdığım teste benzer iki test daha yaptırdım. On dakika sonra, her iki test de ilk testin sonucunu doğruladığında gözlerim yaşlarla doldu.

Hamile değilim.

Sözde yüzde 99 oranında doğruydular.

Doktorumu aradım ve bugün gelmek istediğimi söyledim. Her zamanki gibi beni hemen kabul etti. Hazırlanmak için bir saatim vardı. Hızlı bir duş aldım, sonra kahve almak için aceleyle mutfaka girdim. Maximus elinde bir fincan kahveyle mutfak tezgahına yaslanmıştı. Doğrudan buzdolabına bakmasına rağmen bakışları çok uzaktaydı. Her zamanki iş kıyafeti olan kot pantolon ve dar bir tişört giymişti. kaptırdığı anıdan sıyrıldı ve yüzümü taradı, ifadesi endişeyle gerildi. "Neyin var?" Mutfak sandalyesinin arkasında asılı duran uzun kollu siyah gömleği aldı ve kafasına geçirmeye başladı. Gömleği yukarı sıyrıldı, karın kaslarının bir kısmı ve bir dövmenin ipucu ortaya çıktı - çayır ve ağaç gövdeleri.

"Yok bir şey. Sadece on beş dakika içinde bir doktor randevusuna gitmem gerekiyor."

Bir kolunu gömlek kolunun içine sokarak durakladı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Bana bir doktora görünmen gerektiğini söylemedin. Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, bir şey yok."

Adam olduğu yerde dondu kaldı. "Hamile misin?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden gidiyorum," diye yalan söyledim. İçten içe doktorun sadece kötü haberi doğrulayacağını biliyordum ama bunu Maximus'a itiraf edemezdim.

Başını salladı ve gömleği giymeyi bitirdi. "Beni orada istemediğine emin misin?" Aradığı şeyi bulana kadar bakışları mutfak tezgâhını inceledi: telefonunu. Ekran koruyucusu Bacon'ın köpek yavrusu halini gösteren bir görüntüydü.

karın içinde oturuyordu. Sadece siyah burnu ve koyu renk gözleri göze çarpıyordu. Sürekli mesajlar geliyordu.

"Sen işe gitmelisin. İsa'yı ben alırım." İsa'dan benimle gelmesini istememiştim. İsteseydim bana katılacağını biliyordum ama yalnız olmayı tercih ettim.

Maximus telefonunu eline aldı, mesajları taradı ve kot pantolonunun cebine koydu. "Elbette. Daha sonra beni arar mısın?"

"Elbette," dedim dalgınca, çantamı hazırlarken ve yün paltomu alıp ayakkabılarımı giymek için mutfaktan çıkarken.

Danışma odasına girdiğimde iki korumam bekleme odasında bekliyordu. Kişisel korumalarım olmadığı için memnundum ama kimin müsait olduğuna bağlı olarak adam değiştiriyordum. Beni bir süredir tanıyan biri olsaydı, sağlığım hakkında bilgi almak zorunda hissedebilirlerdi.

Hızlı bir muayeneden sonra hamile olmadığımı anlaşıldı.

Doktorum yüzümü görünce, "Hamile kalmanın altı ila on iki ay sürmesi oldukça normal, bu yüzden bu tamamen normal" dedi.

"Geçen sefer hamile kaldım," dedim usulca, kendimi tutmaya çalışarak. Maximus'la bir kez yakınlaştığımızda o kadar çok umutlanmışım ki. Daha iyisini bilsem bile bunun yeterli olmayacağını düşünmeye cesaret edememiştim.

Başını salladı, yüzü nazik ama profesyoneldi. Pratik, kısa pixie kesimi ve makyajsız halinden de anlaşılacağı üzere, saçma sapan, doğrudan konuya giren bir insandı. "Düzenli olarak adet görüyor musunuz?"

"Eskiden öyleydi ama son bir yıldır daha az istikrarlı olmaya başladı." "Bir düşük ve hormonal değişiklikler hala ama biraz kilo verdiğinizi fark ettim. Bu, vücudunuzun gebe kalmaya hazır olmamasının bir nedeni olabilir. Ama yine de bu son derece normal."

"Yani daha fazla yiyip biraz kilo alırsam hamile kalmama yardımcı olabilir mi?"

"Fiziksel ve zihinsel olarak mümkün olduğunca sağlıklı olmak, hamilelik için her zaman iyi bir başlangıçtır."

Fiziksel kısımla ilgili bir şeyler yapabilirim. Diğer o kadar kolay olmazdı.

Doktorumun cesaretlendirici sözlerine ve hamile kalma şansımı nasıl artıracığıma dair çözüm önerisine rağmen kendimi ezilmiş hissettim. Korumalarımın beni ailemin evine götürmelerini istedim.

Geldiğimde sadece annem oradaydı. Yüzüme bir kez baktı ve beni kanepeye doğru götürüp yanıma çöktü. Şefkatli bakışları üzerime çığ gibi düştü ve ağlamaya başladım. Sakinleştiğimde anneme her şeyi anlattım, sadece cinsel ilişkimizin ayrıntılarını atladım. Annem yanağıma dokundu. "Sara, çocuk özlemini anlıyorum ve senin mutlu olmandan başka bir şey istemiyorum ama senin ve Maximus'un hayatında hâlâ çok fazla travma var. Belki de önce bunun üzerinde çalışsan iyi olur. Bir çocuk her şeyi daha iyi yapmaz. Çocuk yetiştirmek güç gerektirir. Sen ve Maximus sorunlarınız üzerinde çalışmazsanız, ebeveyn olarak nasıl birlikte çalışacaksınız?"

Sözleri anlamlıydı. Çok mantıklı. Geçen yılı travmamı görmezden gelmeye çalışarak geçirmiştım.

Maximus'la mümkün olduğunca az zaman geçirdiğim sürece daha kolaydı. Ama annem haklıydı. Bir çocuk yabancı olmaktan öte, geçmişlerinin peşini bırakmadığı ebeveynleri hak ederdi.

Eve döndüğümde uzun bir duş aldım ve odamdaki rahat koltuğa uzanıp Isa'nın yeni kitabına sarıldım. Beni kitabın kasvetli doğası konusunda uyarmıştı ama ben neşelenecek ya da moral bulacak havada değildim. Mümkün olduğunca mutsuz olmak istiyordum.

Maximus'un saat altıdan kısa bir süre sonra eve döndüğünü duyduğumda, kendimi odamdan çıkmaya zorladım.

"Erkencisin," dedim, onu çamurlukta botlarını çıkarırken gördüğümde şaşırdım. Botlarından biri yere düşmüştü ama onu geri almadı. Bu beni her zamanki gibi rahatsız etmedi. Ayakkabıların düzgünce yan yana konmamış olmasının ne önemi vardı ki?

"Randevunuzdan sonra bana mesaj atmadınız, ben de iyi olduğunuzdan emin olmak istedim" dedi, doğruldu ve yüzümü inceledi. Bakışları gözlerimde oyalandı. Muhtemelen hâlâ az önceki ağlamamın izlerini taşıyorlardı. Makyajımı silmiş ve yüzümü temizlemiştim ama şişlik hissi devam ediyordu.

Göz temasından kaçınmak için döndüm ve ne söylemem gerektiğini düşündüm.

"Sara?" Maximus bir adım daha yaklaştı. Belki evliliğimiz gerçek olsaydı ona yaslanır, yakınlığını ve tesellisini isterdim ama bu haliyle sadece bunu diliyordum. Neden ilk adımı ben atamadım? Neden ona yaslanamadım? "İşe yaramadı," dedim küçük, titrek bir gülümseme ve omuz silkme ile. "Belki bir dahaki sefere."

Maximus'un ifadesi son derece kontrollüydü, onaylama ya da onaylamama belirtisi yoktu. Bir adım daha yaklaştı ve omzuma hafifçe dokundu. Dokunuşu sıcak ve nazikti. Elindeki lor sabununun ve belli belirsiz dezenfektanın kokusunu alabiliyordum. Evlendiğimizden beri hiç kan içinde dönmemişti ve genellikle siyah giysiler giyerdi.

Kanı tespit etmek imkansıza yakındı. Eve gelmeden önce temizlendiğinden emin olmasını takdir ediyordum. Babam da aynı şekildeydi. Yaptığı işin izlerini asla eve getirmezdi.

Başparmağı hafifçe omzuma sürtünerek dikkatimi tekrar ona verdi. Bu dokunuş güzeldi ve neden böyle küçük anları daha fazla yaşamaya çalışmadığımızı merak ettim. "Bir şey yedin mi?"

Sabahki protein barından beri kilo almadığımı fark ettim - biraz kilo alma niyetime rağmen. "Hayır, unutmuşum."

"Unutup duruyorsun," diye mırıldandı, sesi zamankinden daha da alçaktı. Vücudum bu sesle ısındı. "Bir şeyler almamı ister misin?"

Hemen başımı salladım. Maximus'un gitmesini istemiyordum. Olanlara rağmen, onun yanında kendimi değişen korumalarımından daha güvende hissediyordum. "Bizim için hızlı bir carbonara hazırlayacağım. İhtiyacımız olan her şey var."

Maximus kolunu indirdi. Bana dokunduğu yer hâlâ tenimi karıncalandırıyordu. Maximus'un peşinden mutfığa gittim ve yumurta, parmesan, linguine ve pancetta aldım.

"Artık guanciale yok," dedim üzüntüyle, et parçasını doğrama tahtasına koyup çekmecedan bir bıçak alırken. "Ama pancetta olur."

Maximus'un anlamayan ifadesi, bunun neden önemli olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını gösteriyordu. "İkisi de lezzetli."

"Annem bana carbonara'yı guanciale ile hazırlamayı öğretti, ben de bu şekilde tercih ediyorum." Pişirmeye başladım ve yemek on beş dakika içinde yenmeye hazırды. Kolay doğasını sevmiştim. Her şeyin karmaşık ve süslü olması gerekmiyordu. Bazen güzellik basitliktedir.

Karşılıklı otururken Maximus ve ben yemeğe daldık. Şaşırtıcı bir şekilde, artık bir amaca hizmet ediyor gibi görüldüğü için daha fazla yemeyi başardım. Beni hayatta tutmak dışında başka bir amaca...

Maximus tabağına bir porsiyon daha doldururken, "Kesinlikle çok lezzetli," dedi. İki kişilik yediğini kısa sürede öğrenmişim, korumak zorunda olduğu kas kütlesi düşünülduğünde bu şaşırtıcı değildi.

Başımı salladım. "Hemen yürümediği için kızgın mısın?" Konuya neden döndüğümde emin değildim. Belki de iki kişilik yemek düşüncesi şu anki durumumun gerçekliğini hatırlattığı içindi.

Maximus çatalını bıraktı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sana kızgın değilim. Duruma kızgıyım."

Gerçekten bir fark olup olmadığını merak ederek dudaklarımı büzdüm. "Çünkü bu tekrar yakınlaşmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Çünkü geçen seferki performansın tekrarlanmasını istemiyorum." Kızardım. Benim için kötü olmuştu, ama geçen sefer

Maximus bundan o kadar nefret ediyordu ki.

Tıpkı daha sonra hücrede Maximus'un iğrenmiş yüz ifadesini gördüğümde hissettiğim gibi utandım. O an kendim için beslediğim duyguları yansıtıyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak parmağımı tabağın kenarında gezdirdim.

Maximus

Sara'nın bu konuyu tekrar açmamasını diledim. Keşke hamile olsaydı ve hayatımıza devam edebilseydik.

"Hamile kaldığımda, bana bir daha dokunmak zorunda kalmayacaksın."

Çoğu zaman Sara'nın sözleri bana bir anlam ifade etmiyordu. Yine de üzgün olduğunu söyleyebilirdim. Bana bakamıyordu bile. Onun yerine, sanki tüm sorunlarımızın cevabı ondaymış gibi önündeki tabağı inceliyordu. "Sanki sana dokunmakla ilgili bir sorunum varmış gibi konuşuyorsun. İşlerin gidişatıyla ilgili bir sorunum var, seninle değil."

"Sonrasında bana bakamadın bile," diye fısıldadı sertçe, gözlerini yukarı dikerek. Keşke bakmasaydı diye içimden geçirdim çünkü gözlerindeki acı boğazıma bir yumruk gibi inmişti.

Neyi anlamam bir anımı aldı ve anladığımda midem taş kesildi. Ondan iğrendiğimi mi düşünmüştü? Onun kırık dökük haline bakarken suçluluk duygusundan başka ne hissedebilirdim ki?

"Sana bakamadım çünkü kendimi suçlu hissettim. Çünkü kendimi lanet bir tecavüzcü gibi hissettim. Kahretsin, çünkü öyleydim."

Dondu kaldı, parmağı hâlâ tabağın üzerinde duruyordu. "Bunu yapmak istemedin."

"Ne fark eder ki?" Kükreyerek ayağa kalktım çünkü kendimi yanmaya hazır hissediyordum. İşten erken çıkmış ve borçluyu daha fazla ilgilenmesi için babama teslim etmişim. Şimdi keşke o zavallı kıcını tekmelemeye devam etseydim diyorum. "Yaptıklarım ortada, değil mi?"

"Çok şey fark eder, Maximus!" Sara nedense birden sinirlenerek masaya vurdu. "İkimiz de kurbandık."

Sandalyenin arkalığını kavradım. Onu odanın öbür ucuna fırlatmaktan başka bir şey istemiyordum. "Aynı olaydan bahsettiğimizi sanmıyorum. Kendimi sana zorla kabul ettirmek zorunda kaldım."

"Yapmak zorundaydın. Ben de sana onay verdim çünkü başka seçeneğin olmadığını biliyordum, tıpkı benim olmadığım gibi."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona baktım. Söylediği her şeye inanıyor gibiydi. Nasıl olur da onun anlattıkları benimkilerden bu kadar farklı olabilirdi? "Ama evlendiğimizden beri beni yakınında istemiyormuş gibi ."

"Çünkü bana neler olduğunu ve çaresizliğimi hatırlattınız. Travmayı atlatmak için bir şeyler yapabilirdin. O adamları avladın ve öldürdün. Harekete geçtin. Ben hiçbir şey yapmadığımı ya da en iyi ihtimalle tepki verdiğimi hissettim."

Gerçekten o günün travmasını atlattığımı mı düşünüyordu? "Korkunç bir şey atlattın. Bu hiçbir şey değil Sara. Ve sonrasında bile hazmetmeniz gereken çok şey vardı. Hamilelik..." Hâlâ bebeğimizi kaybetmesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum çünkü bu da benim hatammış gibi geliyordu. Çocuğu istememiştim, bir hatırlatma istememiştim ve doğmamış çocuğumuz ölmüştü, sanki düşüncelerim onu öldürecek kadar güçlüymüş gibi. Tam da bu nedenle, anılarla yüzleşmekten kaçınmak için meşe ağacından uzak durmuştum. Bir korkak gibi. Korkak olmaktan nefret ediyordum, bu yüzden ağacın dövmesini sırtıma yaptırma işlemine başlamıştım. Bu şekilde, bir daha asla kaçamayacaktım.

"Bazen bebeğimizin ölmesinin benim hatam olduğunu düşünüyorum..." Kalın kalın yutkundu. "Yaşadığım travmaya kendimi çok kaptırdığım için onu hala istediğimi gösteremedim. Olanlar yüzünden onu yeterince sevmediğimi ve onun da bu yüzden beni terk ettiğini."

Kafamı salladım, ne yapacağımı bilemez haldeydim. Koltuk arkılığına daha fazla yaslandım. Onun da benimle aynı suçluluk duygularını taşıdığına inanamıyordum. Bu düşünceleri onun dudaklarından yüksek sesle duymak kafamdakinden çok daha az anlamlıydı. "Bu hamileliği sürdürmeyi seçmeseydin kimse seni suçlamazdı." Bana bunun doğru olmadığını belli eden bir bakış attı ve muhtemelen haklıydı. "Ama hamileliği sürdürmeyi seçtin, yani olanlarla mücadele ediyor olsan bile bebek onu istediğini biliyordu. Ve hamilelik kayıpları yaygındır. Nadiren kimsenin suçu değildir Sara. Doktorların ne dediğini duydun."

"Biliyorum ama söz konusu olan bebeğinizse gerçekleri görmek zor olabilir. Eğer bir daha hamile kalırsam, her şeyi doğru yapacağım."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve omzuna dokundum. Kahretsin, onu kollarıma almak istedim. O duygulu, her zaman melankolik gözleriyle bana baktı. "Geçen sefer de yanlış bir şey yapmadın. Belki de duyguların hakkında profesyonel biriyle konuşmayı düşünmelisin."

Hayatımda tanık olduğum ve yaptığım travmatik şeylerle başa çıkmak için bir psikiyatriste gidecek son kişi bendim, ama belki Sara'ya yardım edebilirlerdi. Onun bu tür bir suçluluk duygusu taşımasını istemedim.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum" dedi. Sanki bunu gerçekleştirebilecekmişim, mutluluğunun anahtarını elimde tutuyormuşum gibi bana baktı.

"Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım."

Hâlâ omzunda duran elime kısa bir süre dokundu. Onun pürüzsüz, küçük eli kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Her şeyden çok ne istediğimi biliyorsun."

Bir sonraki cinsel karşılaşmamızdan çok korkuyordum ama işler sarpa sardığında kaçan bir korkak değildim. Akıl sağlığımın son kırıntılarına mal olsa bile Sara'ya bir bebek yapacaktım. Karımı mutlu edecektim ve bunu yapmanın tek yolu bir bebekse, o zaman bebeğini alacaktı.

İki hafta sonra, Sara ve ben daha iyi sayılamayacak bir cinsel ilişki daha yaşadık. Hââ mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordu, tek endişesi teknik detaylardı - spermlerimi içine almam. Sara'nın hamilelik ihtimalini azaltacağından emin olmasına rağmen kullanmamızda ısrar ettiğim bir ton kayganlaştırıcıyla bile, bu ile onun için acı vericiydi. Bununla işim bitmişti. Bu sefer de hamile kalmazsa ne yapacağımdan emin değildim. Belki de Sara batıl bir nedenden dolayı her şeyin doğal yollardan olmasını istese de tıbbi yardım almamız gerekiyordu. Sanki seks hayatımızla ilgili herhangi bir şey doğalmış gibi.

Sara yine hamile kalmadı.

Bunun ne anlama geldiğini konuşmadık. Doğurganlık merkezini ziyaret etmek için ısrar etmek istiyordum. Tekrarlanmasını istemiyordum. O ilk korkunç seferdeki gibi hissetmeye devam etmek istemiyordum. Benden bu kadar.

Ama aynı zamanda evliliğimizi kurtarmak istiyordum. Olduğumuzdan daha fazlası olmamızı istiyordum. İşler bu şekilde ilerlerken, bu asla olmayacaktı.

CHAPTER SIXTEEN

Maximus

"Bu şekilde devam edemeyiz," dedim Sara'ya hamilelik testinin ertesi sabahı mutfağa girdiğimde. Bir sonraki doğurganlık dönemi gelene kadar ayrı bir hayat yaşamaya devam edeceğini ve sonra damızlık bir boğa gibi üzerine binmemi isteyeceğini biliyordum ama bu saçmalıkla işim bitmişti. Müstakil seksle hiç sorunum olmamıştı. Bir kadınla duygusal bir bağ kurmayı hiç istememiştim. Seks yeterliydi. Ama o zamanlar seks harikaydı. Sara bir kaçamak değildi, o benim karımdı ve ben şu anda sürdürdüğümüz sefil evlilikten, garip ve acı verici seksten daha fazlasını istiyordum. Ve bunun gerçekleşmesi için dizginleri ele alacak kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum. Sara için seksin iyi bir çağrışımı yoktu. Bunu değiştirmek benim görevimdi, her ne kadar en başta kötü olmasının nedeni ben olsam da.

Sara, kahve fincanına sarıldığı mutfak masasındaki yerinden başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

İşaret parmağımı aramızda gezdirdim. "Şunu demek istiyorum. Biz evliyiz. Korkunç bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama her şeyin korkunç olmaya devam etmesini istemiyorum. Gerçek bir evlilik istiyorum. Kendini bir yabancı gibi değil, karım gibi hissetmeni istiyorum."

Gözlerindeki soruları görebiliyordum.

Onun karşısına oturdum. "Ve seksten bahsetmiyorum, tamam mı? Birlikte hiç vakit geçirmememizden bahsediyorum."

Sara'nın benimle seks yaparken rahat olabilmesi için, benim varlığında rahat olması gerekiyordu. Yabancılardan daha fazlası olmalıydık.

"Bu akşam işten eve döndüğünde birlikte film izleyebiliriz," diye önerdi Sara usulca. Bu fikre açık olmasına sevinmişim.

"Ne tür filmler izlemeyi seviyorsun?" diye sordum. Romantik bir film maratonundan korkuyordum. Ekranda mutlu çiftler görmeye hazır olduğumuzdan şüpheliydim.

"Tarihi filmleri severim."

Kıkırdadım çünkü bunun tahmin etmeliydim. Sanat tarihi okuyordu ve odasındaki kitapların çoğu tarihi eserlerdi. "Tamam," dedim yavaşça.

"Nelerden hoşlanırsın?"

"Aksiyon filmleri, bilim kurgu, fantezi."

Düşünceli görünüyordu, sonra omuz silkti. "Pek çok tarihi filmde bolca aksiyon var ve pek çok dizide fantastik olan tarihi bir ortam var. Belki *Er Ryan'ı Kurtarmak* ile başlayabiliriz? Uzun zaman önce izlemiş ve çok sevmişim. Tekrar izlemeyi çok isterim."

"Neden olmasın? Ben hiç izlemedim."

Eve bir kova tavuk kanadıyla geldim ve Sara da yanında yemek için peynirli makarna hazırlamıştı. Televizyonun karşısındaki kanepeye yerleştik. Neredeyse bir kol boyu uzakta olmamıza rağmen, bunu bir kazanç olarak saydım. Yine de uzanıp Sara'yı kendime doğru çekmekten başka bir şey istemiyordum. Bu gece kısa, çok yumuşak beyaz bir kazak ve mor kadife bir etekle özellikle güzel görünüyordu. Dar bacaklarını kendi altına çekti ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Bizi sohbete boğacak bir akşam yemeği yerine sinemayı tercih ettiğimiz için mutluydum. İlk randevularımızın sorunsuz geçmesini ve tamamen gariplikle sonuçlanmamasını istiyordum.

Filmi açtım.

Yarısına geldiğimde Sara'ya kaşlarımı kaldırdım. "Senden beklediğim bu değildi."

Başını öne eğdi. "Acımasızlığı yüzünden mi?"

Başımı salladım. Kopan uzuvlarla ilgili bir sorunum yoktu ama Sara'nın bunun için fazla hassas olduğunu düşünebilirdim.

"Tarihin pek çok dehşet verici anı vardır. Zamanın en barbarca anlarına dikkat etmeden herhangi bir tarih çalışamazsınız. Bundan nefret mi ediyorsunuz?"

"Hayır, aslında oldukça eğlenceli."

Sara kaşlarını kaldırarak, "Tarihi bir film için," dedi.

Kıkırdarak omuz silktim. "Hayır, gerçekten çok iyi. Ama bir tarih meraklısına dönüşmeyeceğim, üzgünüm. Ben o tür bir adam değilim."

"Biliyorum."

Farklılıklarımızın Sara'yı rahatsız edip etmediğini merak ederek kaşlarımı çattım. "Paolo tarihle ilgilenir miydi?"

Bu konuyu neden açtığımdan bile emin değildim. Evliliğimizde hiç konu olmamıştı. Duyduğuma göre, Baltimore'dan genç bir kadınla evlenmişti.

Sara vücudunu bana doğru eğdi ve kolunu koltuğun arkasına koydu. "Paolo?" Dürüst bir kafa karışıklığı ifadesiyle başını salladı. "Bilmiyorum. Onunla hiç vakit geçirmedim. Sizden de benim sevdiğim şeyleri sevmenizi beklemiyorum. Ya da benim silahlardan, bıçaklardan ve..."

Sözünü kesti, muhtemelen şiddet ya da benzeri bir şeyden bahsediyordu. Belki de bu, birbirimiz hakkında ne kadar az şey bildiğimizin en iyi kanıtıydı. "Bu benim işimin bir parçası. Benim için önemli olan tek şey bu değil."

Kızardı. "Yani mi?"

"Hayır, çoğu zaman öyle. Ama benim için gerçekten önemli olan bu değil."

"O zaman ne?"

"Ailem, köpeklerimiz, orman. Açık havayı ve bana verdiği özgürlük hissini seviyorum. Doğanın kuralları basittir; insanlar karmaşıktır."

Sara küçük bir kahkaha attı. "Bu doğru."

"Eskiden çömlek yapmayı severdin ama evlendiğimizden beri yapmıyorsun."

Yüzünü utanç kapladı. "Ben de senin yeteneklerini henüz kullanmadım. Biliyorum."

"Seni suçlu hissettirmek için söylemedim. Sadece nedenini bilmek istiyorum."

Beyaz yün taytının üzerindeki gevşek bir iplikle oynayan parmaklarına baktı. "Çömlek yaparken yaşadığım dalgınlık anlarını seviyordum. Artık kafamın içinde olmaktan o kadar hoşlanmıyorum."

Nedenini anlayınca yüzümü buruşturdum. "Çömlekçiliği daha dikkat dağıtıcı bir ortamda yapabilirsin. Böylece kafanın içinde olmak zorunda kalmazsın."

"Ama burada nerede çömlek yapabilirim ki?" diye sordu etrafımızı göstererek.

"Spor salonumda biraz yer açabilirim."

Utangaç bir gülümsemeyle dudağını ısırды. "Bir çömlekçi çarkının ne kadar büyük olduğunu hiç gördün mü? Ve çömleklerimi pişirmek için bir fırına ihtiyacım var."

"Dürüst olmak gerekirse, sizden önce çömlekçiliğin rahibelerin ya da büyükannelerin yaptığı bir şey olduğunu sanırdım."

Sara'nın gözleri öfkeyle parladı. "Bu hiç doğru değil. Çömlekçilik sanat ortamı çok canlı ve yaratıcı. Söylediğiniz gibi sıkıcı ya da eski moda değil."

"Bana göstermen gerekecek. Odaya bir çömlekçi çarkı getireceğim ve sen de onu kullanacaksın."

"Tamam. Daha önce kullandığım çarkı sattım, bu yüzden yeni bir tane sipariş etmemiz gerekecek, bu da birkaç hafta sürecek. Benim hiç fırınım olmadı. Isı nedeniyle iyi bir yere ihtiyacınız var."

"Annemlerin ahırına bir fırın kurabiliriz."

"Yangın tehlikelerini ortadan kaldırabilirsek, bu harika bir fikir olacaktır."

Dürüst gülümsemesini ve bunun gözlerini nasıl aydınlattığını görünce, onu öpmekten başka bir şey istemedim.

Ertesi gün eve geldiğimde mutfak ev yapımı biber kokuyordu ama Sara . Silahımı çıkarıp onu aramaya koyuldum ve onu çatı katındaki bahçemizde, gaz ocağının önündeki salıncakta birkaç battaniyeye sarılmış halde buldum.

"Alabilir miyim?" Ben sordum.

Sıçradı, sonra bana bakarken küçük bir kahkaha attı. "Beni korkuttun."

"Geç kaldım. Özür dilerim. Akşam yemeği mi?"

"Hayır, seni bekledim."

"Bizim için iki kase getireyim," dedim.

Soğuğa geri adım atıp Sara'nın yanına gittiğimde sıcak biberden buhar yükseldi. Benden bir kâse aldı ve kucağına koydu. Ben de onun yanına çöküp aynısını yaptım.

Mümkün olduğunca mükemmele yakın pişirilmiş harika bir acıydı. "Hiç açık ateşte acı biber pişirdiniz mi? Dumanı inanılmazdır."

Sara başını salladı. "Kulağa çok lezzetli geliyor." Ocaktaki gaz alevine doğru başını salladı. "Sanırım gazla çalışmayacak."

"Hayır," dedim hemen. Gaz alevini sevmiyordum. Elbette daha az iş ve daha az temizlik gerektiriyordu ama hiçbir şey gerçek bir ateşin yerini tutamazdı. "Keşke burada ateş yakabilseydik, o zaman sana gösterirdim."

"Yemek yapabilir misin?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kıkırdadım. "Hayır, hiç de değil. Ben ateşi yakarım, sen de acıyı yaparsın. Ya da ailemi ziyarete gideriz ve orada acı biber yeriz. Annem açık ateşte harika chili yapar."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Sara kesinlikle parlıyordu. İnanılmaz derecede muhteşemdi. Sanki ne düşündüğümü anlıyormuş gibi dudağını ısırды. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki bunu yapmamak fiziksel olarak acı veriyordu.

"Maximus..." Sara başladı, sonra sustu. Kasesini yere koydu, sonra biraz daha yaklaştı. Ben de kasemi yere koydum. Sara son derece konsantre bir şekilde gözlerini kısarak alevlere baktı. Arkasını döndü, ilk bungee jumpingini yapmak üzere olan biri gibi görünüyordu.

Öne doğru eğildi ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurduktan sonra hızla geri çekildi. Şaşırmıştım.

"O da neydi?" Mırıldandım.

Bir an için gözlerini kapadı, sonra sanki o da emin değilmiş gibi bir ifadeyle bana baktı. "Sadece bir şeyi test etmek istedim."

"Bir şeyi test etmek mi?" Tekrarladım. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyor olmasaydı, öpüşmenin gerçekleşmediğine kendimi ikna edebilirdim.

"Ben-" Kaşlarımı kaldırdım ve Sara utanç içinde gülümseyerek durdu.

"Bunun için asla," diye gürledim. Başını salladı, sonra esnedi.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Yorgunsun. Seni çok geç saate kadar ayakta tuttum."

Elimi tuttu ve onu ayağa kaldırmama izin verdi.

"Bir şeyi istediğiniz zaman test edebilirsiniz, biliyor musunuz?"

Tekrar başını salladı ama kendi cesareti karşısında belliydi.

Belki de harekete geçmesi gereken kişi ben olmalıydım ama geçmişimiz düşünüldüğünde bu istediğim kadar kolay değildi.

Tekrar içeri girdik ve Sara yatak odasına doğru yöneldi. Kapıyı kapatmadan önce, "İyi geceler Maximus," dedi.

"İyi geceler." Kapıyı kapattı ve ben de yatak odama yöneldim. Hay sikeyim. Bu gece gerçekten ayrı odalarda uyumuyor olmayı diledim.

Telefonum, sipariş ettiğim çömlekçi çarkının yarın elime ulaşacağını bildiren bir e-postayla aydınlandı. Nihayet. Bu kadar revaçta olduğunu kim bilebilirdi ki?

Elimde bir fincan kahveyle kahvaltı masasına oturduğumda Sara, "Üç ya da dört gün içinde yumurtlayacağım," dedi. Bir cümlenin beni bu kadar dehşete düşürebileceğini hiç düşünmezdim.

Demek dün gece bu yüzden bu kadar gergindi. Geçen hafta neredeyse her akşamı televizyon karşısında birlikte yemek yiyerek geçirmiştik. Aramızdaki mesafeyi aşmak hâlâ imkânsız gibi görünse de bu geçici bir başlangıçtı. Sara'nın cesaret anı pek bir şey değiştirmemişti. Bir daha öpüşmemiştik. Sara'nın harekete geçmesini beklemekten vazgeçmem gerektiğini biliyordum.

Boğazını temizledi ama meyve kâsesinden başını kaldırmadı. Badem ezmesi ve chia tohumlarıyla doluydu. Doktoru ettiğinden beri daha fazla yiyordu ve yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. Kıvrımları

Kendime nadiren hayranlık duyma izni versem bile, yeniden daha belirgin hale geldiler. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca her gece denemeliyiz."

Sara için fiziksel, benim içinse zihinsel olarak üç ya da dört kez acı verici bir seks. Hay sikeyim. Korkak biri değildim ama ben bir an önce boşalmaya çalışırken onun yine karanlıkta, kaskatı kesilmiş bir halde altımda yatıyor olması düşüncesi bir kâbustu. Yeniden yaşamaya hiç niyetim yoktu. Son iki haftada ilerleme kaydetmiştik ama bu her şeyi mahvedecekti.

"Bir şartla," dedim.

Kaşlarını çatarak yukarı baktı. Şimdiye kadar hep benden yapmamı istediği şeyi yapmıştım. Vicdan azabım başka türlü davranmama izin vermiyordu ama bunu tekrar yapamazdım. O istemiş olsa bile, her seferinde kendimi ona zorluyormuşum gibi hissediyordum.

"Tamam," dedi yavaşça.

"Bu gece çatı katındaki bahçemizde sakın bir akşam geçireceğiz, sohbet edeceğiz, normal bir çift olmaya çalışacağız ve öpüşeceğiz. Yarın da seks yapacağız ama kayganlaştırıcı kullanmayacağız. Hazırlık yapmadan sikimi sokmayacağım. Bunu doğru şekilde, olması gerektiği gibi yapacağız."

Gözleri endişeyle doldu ama başını salladı. "Ama yine de kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olabilir."

Belki de yapardık. Sikmek. Bir kadını ıslatma yeteneğime her zaman güvenmiştim ama Sara'nın durumu farklıydı ve bu beni değiştirmişti. Ama Sara'yı rahatlatmak ve ıslatmak için elimden geleni yapacaktım, birlikte olmak isteyeceği son kişi ben olsam bile.

"Bu akşam ne pişirmemi istersin?" Sara bir süre sonra, bir dakika öncesine göre daha sakın bir ses tonuyla sordu.

Siktir et. Önümüzdeki birkaç günü bebek yapmaya çalışarak geçirecektik. Artık yumurta kabuklarının üzerinde yürüyemezdim. "Ben olsam

Seni yemeyi tercih ederim ama bu akşam menüde bu olmadığı için doyurucu bir çorba istiyorum."

Sara bana ağzı açık bir şekilde baktıktan sonra dudaklarını kapattı. "Pekâlâ."

Kahretsin, önümüzdeki birkaç gün için bir bakire gibi gergin olmasaydım, onun şaşkın ifadesine gülerdim.

Sara dışarıdaydı, gaz ocağının önünde daha da fazla battaniyenin altına sarılmıştı. Ellerimde Sara'nın hazırladığı fasulye ve makarna yahnisinin bulunduğu kâseler vardı. Sessizce yedik, çorbanın içimizi ısıtmasına izin verdik. Yemeğimiz bittiğinde kaselerimizi yere koydum çünkü Sara bütün akşam kendi kasesine yapışmaya hazır görünüyordu.

"Bunu daha önce de yapmıştık, böyle yan yana oturmuştuk, hatta beni öpmüştün," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum. Ama bu sadece bir öpücüktü ve bütün gün ne olacağını bilmek biraz garip. Kaygımı arttırıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Seks hayatımızı yumurtlama dönemine göre planlıyordu.

Sara yüzünü buruşturdu ve mahcup bir kahkaha attı. "İkiyüzlülük ettim, değil mi?"

"Sen benim karımsın ve seni asla kötülemeyeceğim, ama sana ikiyüzlü diyen sen olduğun için..."

"Bunu hak ediyorum, biliyorum."

"Şu anda sahip olduğumuzdan çok daha fazlasını hak ediyorsun Sara."

Bana kocaman, duygusal gözlerle baktı. Kelimelerle işim bitmişti. Yanağına dokundum ve öne doğru eğildim. "Sadece bir öpücük, tamam mı?"

"Tamam," diye nefes aldı.

Sara

Maximus'un yüzü yaklaştı ve diğeri eli yanağıma dokunmak için kalktı, ama dudakları dudaklarıma değmeden önce durakladı, bana geri çekilmem ya da onu durdurmam için zaman verdi. Durmadım. Maximus bana baktı, gözleri yüzümün her santimini görüyor gibiydi ve dudakları dudaklarıma değene kadar aramızdaki son santimi de kapattı. Sürtünme tüm vücuduma kıvılcımlar gönderdi. Yanaklarım ısındı ve kısa süre sonra tüm vücudum sıcak hissetmeye başladı. Maximus pcğ hafif tuttu, geri çekilmeden önce dudaklarını bir kez daha benimkilerin üzerinde kaydırđı, ama sadece birkaç santim. Durmamasını diledim. Beni öpmeye devam etmesini diledim. "Bu senin için iyi miydi?"

"Evet," diye ıktım.

Bir pck, daha önce yaptıklarımız ve önümüzdeki birkaç gün içinde yapacaklarımızla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, ama Maximus ve benim daha önce ulaşmadığımız bir seviyede samimi hissettirdi. Ve bundan zevk almıştım. Geçmişten gelen travma şaşırtıcı derecede sessizdi, belki de olay sırasında hiç pşmediğimiz için.

Maximus ellerini yavaşça yanağımdan indirdi ve ben onun sıcaklığını ve yakınlığını kaybetmenin yasını tuttum. Bir kolunu bana doladı ve ben de ona yaslanıp yüzüne baktım. Bakışlarımı karşıladı ve dikkatini alevlere vermeden önce bana küçük bir gülümseme verdi. Ateş gözlerine yansıdıkça gözleri parlıyordu. O anda Maximus'u görmeme izin verdim, onu olduğu gibi gördüm, birlikte bir geleceğe adım atmak için üstesinden gelmemiz gereken bir anının parçası olarak değil. Ve gözlerim onu içine çekerken, tıpkı o gün beni arabasına aldığı anda onu içine çektiği gibi, ondan hâlâ etkilendiğimi fark ettim. Geçmişte hayran olduğum erkeklere hiç benzemiyordu ama güçlü vücudunu ve çarpıcı gözlerini gördüğümde bedenim hâlâ ısınıyordu. Eğer buna, önümüzdeki birkaç gün içinde karşımdaki adama ve umarım ondan sonrasına da odaklanabilirsem, belki o zaman geçmişle sürekli lekelenmeyen bir bağ kurabilirdik.

"Sanırım senden etkileniyorum," dedim. Geçmişte olsa, böyle düşüncesizce bir şeyi asla dile getirmezdin. Belki de İsa'nın üzerimdeki etkisiydi.

Maximus'un kaşları alnına tırmanırken bana eğlenen bir bakış attı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Güldüm. "Karışık bir durum."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Karmaşık olmayan ne biliyor musun?"

Bakışları daha önce hiç yapmadığı bir şekilde içimi yaktı. "Hayır," diye fısıldadım.

"Sana karşı hissettiklerimin karmaşık bir yanı yok Sara. Kesinlikle yüzde yüz, hiç şüphe yok ki seni çekici buluyorum."

"Oh."

"Evet."

Utanç dolu bir kahkaha attım ama itirafından gizliden gizliye memnun olduğumu hissettim. Maximus'un beni çekici bulduğu hiç aklıma gelmemişti.

Anı yaşamak bizim için işe yarıyor gibiydi. Bu gecenin rahatlığını korumak istedim.

CHAPTER SEVENTEEN

Maximus

Ertesi gün akşam yemeği için döndüğümde Sara, Ragu'yla birlikte tencereyi karıştırıyordu. Ben içeri girdiğimde kaskatı kesildi ve yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. Dün gecenin ve akşamları kanepede oturup dizi ya da film izlememizin bu geceyi kolaylaştıracağını ummuştum. Ama planlanmış yakınlık her zaman zihni karıştırır.

Eğer ikimiz de akşam yemeğini bu atmosferde , sonrasında olacaklar için asla rahat olamayacaktık. "Aç mısın?" Oturmadan sordum.

Sara sosuna baktı. "Pek sayılmaz ama yalnız yemene izin vermeyeceğim."

Ona doğru yürüdüm, kaşığı elinden aldım ve kesme tahtasının üzerine koydum, sonra da ocağı kapattım.

"Daha sonra yiyebiliriz."

Ne demek istediğimi anlayınca yutkundu.

"Yolu göster," dedim, kendi şartlarıyla gitmesini istiyordum. Başını salladı ve yürümeye başladı, eli benimkinde gevşekti. Keşke kafasının içinde neler olup bittiğini bilseydim. Öte yandan, bilmemem muhtemelen onu kaldırma şansım için daha iyiydi.

Kalbim sanki bu ilk seferimmiş gibi göğsümde çarpıyordu. Kahretsin, daha önce on dört yaşında bir çocukken bile kendime daha çok güveniyordum. Yatak odasına girdik ve kapıyı kapatıp Sara'yı serbest bıraktım.

"Ben duş alacağım," dedi.

Kolundan tuttum. "Yapma."

"Ama-" Bakışları banyo kapısında neredeyse özlemle oyalandı. Gergindi. Kahretsin, ben de öyleydim. Çok şey tehlikede idi.

"Öğleden sonra yoga yaptın. Sonrasında duş aldığını biliyorum. O zamandan beri çamur içinde yuvarlandığından şüpheliyim. Bir şey olmaz," dedim kararlılıkla. Mümkün olduğunca sağlıklı olma yolundaki yeni arayışında, İsa ile birlikte haftada bir ya da iki kez yoga yapmaya başlamıştı.

Ağzımda sabun tadı kalsın istemiyordum. Bu yeterince zor olacaktı; bunu steril bir deneyim haline getirecek ek faktörlere ihtiyacım yoktu.

Küçük bir nefes verdi ve gözlerini bir kararlılık parıltısı doldurdu. Aklında bir hedef vardı, anne olmak. O bu işi bitirmek istiyordu, ben de bu evliliği bir şekilde kurtarmak istiyordum, her ne kadar başından beri mahkum olsa da.

Elbisesinin yaka düğmelerini açmaya başladı ve beyaz dantel sütyeni ortaya çıktı. Onu yavaşça soymayı tercih ederdim ama rahat hissetmek için açıkça yapması gerekeni yapmasına izin verdim. İç çamaşırlarıyla önümde durana kadar elbisesini hızla başının üzerinden kaydırды. Sara muhteşem bir ve hamile kalmak için daha fazla yemeye başladığından beri, hayatı mahvolmadan önceki kıvrımlarına yeniden kavuşmuştu. Onun nasıl

onun çekiciliğinden hiç şüphe duymamıştım, ama dün kabul ettiğimde ne kadar şaşırdığını görmüştüm.

Sözlerini hatırlayarak tişörtümü başımın üzerinden çektim ve ona doğru ilerledim. Gerildi ama uzaklaşmadı. "Işıkları kapatabilir miyiz?" diye sordu. Ses tonundaki yalvarma ifadesi kararlılığımla kırdı. "Elbette."

Düğmeyi çevirdim ve bizi karanlığa gömdüm. Sadece kapının aralığından gelen koridor ışığı içeri süzülüyordu. Yatağa doğru yönelip uzanırken sadece dış hatlarını seçebiliyordum. Odadaki tek ses çarşafların hışırtısıydı. Sara'nın nefesini tutup tutmadığını bile merak ettim. Yanına uzandım. "Bir şey istemiyorsan ve dokunuşumdan hoşlanıyorsan bana söylemelisin."

"Tamam."

Sonra sessizlik.

Derin bir nefes aldım. Bir planım vardı ve işe yaramalıydı.

Onun yanına uzandım, yan tarafıma yaslandım. Tutkulu seksi severdim ama Sara'yla ikimizin de bu gece ağırdan almamız gerekiyordu. Omzuna dokundum.

"Maximus-"

Durakladım, parmaklarım kolunun üst kısmının ipeksi teninde duruyordu.

"Korkuyorum."

"Bunu senin için iyi hale getirmek istediğimi söylemiştim. Son seferlerde canını yaktığımı biliyorum ama bugün canının yanmaması için gelen her şeyi yapacağım ve canın yanarsa da kısa süre sonra iyi olacağından emin olacağım."

"Acıdan korkmuyorum. Aslında hiç korkmadım," diye fısıldadı. "Korkuyorum çünkü ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ya olanlar yüzünden kendimi iyi hissedemezsem? Ya anılar beni geride tutarsa?"

Ona doğru eğildim. "Dünkü öpüşmemiz hoşuna gitti mi?" "Evet."

"O zaman bundan zevk almak için vücuduna da güven." Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Lanet olsun. Gergindim. Ama ben

Sara'ya bunu itiraf edersem lanetlenirim. Onun taşıyacak yeterince yükü vardı. Benimkini de taşımasına gerek yoktu. "Keşke anılarını senden alabilseydim. Ama alamam. Onların yerine sadece daha iyi anılar koyabilirim." Yutkundum. "Bu konuda iyiyimdir. Düşünme, sadece düşmene izin ver."

Çok şey istediğimi biliyordum.

Başını salladı. Ama yüz ifadesi loş ışığın altında kaldı.

"Seni öpeceğim," diye uyardım. Dudaklarımız dün geceki gibi hafifçe birbirine değdi ve o zaman hissettiğim kıvılcımların aynısı vücuduma yayıldı. Böylesine basit bir öpücük, hem de bu koşullar altında, bana bu tür hisler ve geleceğimiz için umut veriyordu. Ağzının köşesini ve çenesini öptüm, sonra tekrar ağzının köşesine doğru ilerledim. Kokusunu içime çekerek, alt dudağını ısırmadan önce dudaklarımı üzerinde gezdirdim ve suları test ettim. Dudaklarını ayırırken gözleri dalgalanarak kapandı. Öpüşmemizi derinleştirmeden önce dilimi dudağının üzerinde gezdirdim. İlk defa karımın tadını gerçekten alabiliyordum. Ve lanet olsun, o mükemmeldi. Öpüşmemizin, dilinin her vuruşunun, dudaklarıma verdiği her nefesin tadını çıkardım. Onu daha önce böyle öpmeliydim.

Yavaşça boğazından aşağıya ve köprücük kemiğine doğru ilerledim, dudaklarım teninde gezindi. Bu yavaş yaklaşım benim için de yeniydi ama Sara'nın ipeksi tenini ve tatlı gül kokusunu hissetmek buna değdi.

Diğer göğsüne geçip aynı hareketleri tekrarlamadan önce göğsünün kabarıklığını, ardından kumaşın üzerinden meme ucunu öptüm. Hızlanan nefes alışları sessizliği doldurdu. Meme uçları öpücüklerimin altında büzüştü. Sütyenini çekiştirdim ve fazla göremesem de dudaklarımın meme ucunu keşfetmesine izin verdim. Dudaklarımı kapattım ve nazikçe emdim. Sara nefesini çekti ama gözlerim karanlığa alıştığında parmaklarının hâlâ çarşafın üzerine bastırılmış olduğunu görebiliyordum. sırtımda gezinmesini ve ellerimin çarşafları yırtmasını istedim.

Geri çekildim ve başparmağımı sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezdirdim, ne kadar sıkı hissettirdiğini sevdim, sonra ona doğru üfledim. Kıpırdandı, eli sanki tutunacak sağlam bir şeye ihtiyacı varmış gibi pazumu kavradı ama hâlâ gergindi. Aşağı doğru inerken teninin her santimine öpücükler bıraktım. Önce göbeğinin altındaki deriyi, sonra kalça kemiğini öptüğümde nefesi kesildi. Şimdilik külotundan kaçındım ve uyluğundan baldırına doğru bir iz bıraktım, sadece dizine kadar geri döndüm. Mükemmel teni parmak uçlarımla ve dudaklarımla altında pürüzsüz ve sıcak hissediliyordu. Kalçasına dokundum ve bacaklarını ayırdım. Dudaklarım uyluğunun iç kısmını sıyırarak yavaşça yukarı doğru hareket etti. Parmak uçlarımla külotunun üzerinden hafifçe geçtim. Kumaş henüz ıslanmamıştı, bu da beni ona zevk vermeye daha kararlı hale getirdi. Gecenin sonunda Sara'nın terlemiş ve birkaç orgazmdan sonra bitkin düşmüş olmasını istiyordum.

Külotunun kenarını öptüm. İlk başta nefes almaya bile cesaret edemiyordu ama şimdi nefes nefese kalışı beni teşvik eden bir orman davulu görevi görüyordu. Aminin kokusunu alabiliyordum, içimdeki ilkel bir parçaya seslenen hafif bir misk kokusu. Dantelin arasından kasık kemiğini, ardından amını öptüm, am dudaklarının baskı altında nasıl boyun eğdiğini sevdim. Sadece kokusuna ve verdiği hisse odaklanarak, daha fazla dayanamayana kadar külotunun üzerinden amını öpmeye devam ettim. Dilimi yarığının üzerinde kaydardım ve külotunu dudaklarının arasına sıkıştırdım. Nefes alış veriş kesildi ve parmakları pazılarımda sıkılaştı. Elimdeki tek yol gösterici işaretler bunlardı.

Bunun dışında sessiz ve hareketsizdi ama başka bir şey de beklemiyordum. Bu konuda içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vermek zorundaydım ve burnumun algıladığı şey: misk kokusunun artmış olduğuydu. Başımı kaldırarak parmaklarımı külotunun içine soktum ve vücudundan aşağı kaydardım. Sonra dudaklarımı ipeksi am dudaklarına götürdüm ve öpmeye devam ettim. Dilimin ucu onları ayırdı ve içinde saklanan pürüzsüz deriyi hissettim ve onun ince tuzluluğunu tattım. Yavaşça yarığı boyunca okşadım, am dudaklarının hissini sevdim

dilimin etrafında. Sara'nın nefesi daha da derinleşti, sonra ucumu klitorisinin üzerine sürdüğümde göğsünde durdu. Ne kadar hoşuna gittiğini görmek için biraz daireler çizdim ve nefes nefese kalışına bakılırsa çok hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Sonra dilimin düz kısmıyla fıraladım. Bacaklarını biraz daha ayırdım ve klitorisini yalamaya başladım. Bir süre pantolonunu indirdikten ve aroması güçlendikten sonra daha derine daldım, dilim girişini arıyordu. Sırılıklımdı, şehveti hemen dilimi kapladı. Tadı çok tatlıydı. Bunu ben yapmıştım. Kalbim bir ritim atlıyor gibiydi ama sonra daha da hızlı atmaya başladı.

Ona karşı nefes verdim ve sikim canlandı, kan sonunda hızla doldu. Sara'nın şehveti beni tahrik ediyordu ve kalkması için ihtiyacım olan tek şey buydu. Daha önce çok gergindim ve Sara'nın da öyle olduğunu bilmeden önce bunun herhangi bir kısmından zevk almama izin vermemiştim. Sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti - herhangi bir zihinsel numara olmadan.

Hâlâ ışıkların snmesini istemesi önemli değildi. Bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi. Bir gün, seks yaparken gözlerimin içine bakabilecek ve geçmişimizi görmeyecekti.

Sara

Hissettiklerim karşısında şaşkına dönmüştüm. Hâlâ gergindim ama Maximus'un dokunuşu içimde o kadar çok beklenmedik duygu yaratmıştı ki sinirlerime odaklanacak ne zamanım ne de kapasitem vardı.

Maximus'un onu izlediğimi anlamasını istemediğim için dikkatlice aşağı baktım. Karanlıktı ama onun gibi bir adamın izlendiğini fark edemeyeceği kadar değil. Başı bacaklarımın arasında geziniyor, dili hassas etimi okşarken hafifçe ileri geri sallanıyordu. Ucu iç dudaklarımda ve açıklığımda geziniyor, her okşayışında beni nazikçe ayırıyordu.

Kendimi ateşli, duygusal, muhtaç ve daha fazlası için çaresiz hissediyordum. Hiç olma şansı bulamadığım Sara gibi hissettim.

Maximus klitorisimi avuçladı ve hafifçe emdi.

Bacaklarımdaki kaslar kasıldı, göbeğim sıkıştı ve bir ıslaklık seli birikti. Maximus bir ayı gibi gürledi ve uyarılmışlığımla yalamak için aşağıya daldı. Şok içinde başının üst kısmını tuttum. Bu bana çok kirli ve hayvani geliyordu, hiç seksi bulmadığım bir şeydi. Vücut sıvıları hiçbir zaman çekici gelmemişti ama Maximus'un beni yeme şekli

Değerlendirmemi tekrar gözden geçirdim. Maximus beni ağzına doğru daha sert çekti. Son çekincelerinin parçalandığını, daha az dikkatli olmaya başladığını hissedebiliyordum ve bu çok iyi hissettiriyordu. Dilini içime sokup iç duvarlarımı okşamaya başladığında dudaklarımda bir "oh" oluştu. Duygularım arttıkça kalçalarım kıpırdadı. Maximus'un başparmağı klitorisimin üzerindeki ıslaklığı ovarken, dili içime girmeye devam etti. Kaslarım titredi ve içimdeki sıcaklık dayanılmaz hale geldi. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık yuvarlandı, bacaklarım Maximus'un başının etrafında kenetlendi, saf bir zevk dalgası amımdan tüm vücuduma patladı ve sinirlerimi bir havai fişek gibi aydınlattı. Duygularımın tadını çıkarırken Maximus'un koluna yapıştım. Çok erken bitmişti ama aynı zamanda sanki daha fazla dayanamayacakmışım gibi hissediyordum.

Az önce olanları aklımda toparlamaya çalışırken göğsüm kabardı. Maximus doğrulup oturdu. Karanlıkta bile aç ve sahiplenici gözlerle beni izlediğini görebiliyordum. Eğer başım zaten sıcak olmasaydı, şimdi kızarmıştım. Yanımda uzandı, nefes alış verişini öncekinden daha hızlı ve derindi. Bir süre öyle yattık, sonra bana döndü. Şimdi benimle uyuyacağını düşünmüştüm ama sonra elini kalçamda hissettim, bacaklarımın arasına geçip bir parmağını yavaşça içime sokmadan önce oradaki hassas deriyi hafifçe okşadı. Bu hissin tadını çıkarırken dişlerim alt dudağıma gömüldü.

"Bu senin için iyi mi?"

İyiden çok daha iyiydim. Sanki sürtünme tüm vücudumu aydınlatıyormuş gibi hissediyordum.

Hızlıca başımı salladım, kelimeleri oluşturabileceğimden emin değildim. Parmağını tekrar dışarı kaydırды, sonra tekrar içeri soktu. Tekrar tekrar, kısa sürede daha hızlı ve daha sert hareket ediyordu. Bedenim daha fazlasını istiyordu. Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi ikinci bir parmak daha ekledi. Penetrasyon önceki cinsel karşılaşmalarımızdan tamamen farklı hissettirdi. Vücudum her itiş için istekliydi, sürtünmeyi ve getirdiği lezzetli hisleri arıyordu.

Kısa süre sonra tekrar kontrolsüzce nefes alıp vermeye başladım. Maximus'un beni izlediğini biliyordum. Sıcak nefesini omzumda hissedebiliyordum. Dokunuşu kendimden şüphe etmeme yer bırakmıyordu. Duygular çok güçlüydü, çok baskındı ve bir dalga gibi üzerime çöktüklerinde, kendimi asla yapabileceğimi düşünmediğim yüksek bir inilti çıkardım.

Maximus içimde tamamen durulana kadar itişlerini yavaşlatırken nefes verdi. Parmaklarını içimden çekti ve elini karnımın üzerine koydu. Vücudum ağırlaşmıştı ve bacaklarımın arası sıcak ve ıslaktı.

"Seks için hazır mısınız?" Maximus sordu.

Kendimi şu anda olduğumdan daha hazır hissedebileceğimden şüpheliydim. En azından fiziksel olarak. Hâlâ zihnimden korkuyordum. İstemediğim anılarla bana işkence mi edecekti? Yoksa sadece şimdiki zamanın tadını çıkarmamı mı sağlayacaktı? "Evet."

Maximus yanıma uzandı. "Belki de bana binmen iyi olur."

"Yatar pozisyonda gebe kalma şansı daha yüksektir." Misyoner pozisyonunu tercih etmemin tek nedeni bu değildi. Maximus'un üstünde oturmak fazla teşhirci hissettiriyordu ve bu kadar cesur hissedecek kadar deneyimli değildim.

Sessizliği bana istediği cevabın bu olmadığını söyledi. Ama denkleme beklenmedik bir zevk bonusu eklenmiş olsa bile, bu bir bebek yapmakla ilgiliydi. "Ve kesinlikle bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyoruz, değil mi?"

Alaycılığı beni hazırlıksız yakaladı. Yutkundum. Öfkesinin geldiğinden emin değildim. Seks yapmak zorunda kaldığımız için mi öfkeliydi? Bana bir bebek yapmasını istediğim için mi kızgındı?

"Bunu söylememeliydim," diye mırıldandı. Ama gerçek duygularını dile getirdiğini söyleyebilirdim. "Sen ne istersen onu yaparız Sara. Eğer benim üstte olmamı istiyorsan, o zaman öyle yaparız."

"Teşekkür ederim," dedim, aniden eskisi kadar tahrik olmamıştım. Oturduktan sonra bacaklarımın arasına geçti ve üzerime uzandı ama ağırlığının çoğunu üzerimden kaldırmadı.

Dudaklarıma bir öpücük kondurarak beni yine hazırlıksız yakaladı ama bu sefer çok daha hoş bir şekilde. Öpüşmeyi her zaman harika ve bağlayıcı bir şey olarak hayal etmiştim ve bunu hiç bu şekilde deneyimleyemediğim için üzgündüm. "tekrar kapatmamız gerekiyor," diye mırıldanarak elini bedenlerimizin arasında gezdirdi. Parmakları klitorisimi buldu ve ovuşturdu, kendi uyarılmamı üzerine yaydı.

Kısa süre sonra tekrar nefes nefese kalmıştım, vücudum başka bir serbest bırakma için hazırlanıyordu, ama sonra Maximus elini çekti ve ucunu açıklığıma bastırdı.

Burnumdan derin bir nefes çektim ve bundan sonra olacaklara hazırlandım. Bu kısım her zaman çok rahatsız edici olmuştu ve bu sefer daha iyi olacağına dair umutlanmak istemiyordum. Karanlıkta bile Maximus'un kalçalarını oynatırken yüzüme derin bir dikkatle baktığını söyleyebilirdim. Duvarlarım baskıya boyun eğdi ve ucu içeri kaydı.

"Oh." Öncekinden çok farklı bir niteliğe sahip olan dolgunlukta nefes verdim. Daha derine kaydıkça, hassas duvarlarımı okşayan her santimini hissedebiliyordum. Kirpiklerim dalgalandı, lezzetli şehvet doldurdu. Hâlâ gergin hissediyordum ve biraz da acı vardı ama zevk her şeyi gölgede bırakıyordu. Şimdiye kadar olanların hiçbiri bana geçmişî hatırlatmıyordu.

Maximus içime tamamen girdiğinde sakinleşti, yüz ifadesi gergin ve kontrollüydü. "İyi misin?"

Derin gümbürtüsü içimin sıkışmasına neden oldu. Tısladı ve üstümde gerildi. Kaydığını hissettim ve ışıklar loş bir şekilde yandı. "Sara?"

"İyi hissettiriyor," diye itiraf ettim, komodinin üzerindeki lambanın yumuşak ışığına karşı gözlerimi kırıştıtararak. "Hareket etmene ihtiyacım var."

Yüzünü bir aydınlanma kapladı, sonra gülümsedi. "Dileğin benim için emirdir." Birkaç santim geri çekildi, sonra öncekinden daha büyük bir güçle tekrar içeri itti. Ellerimi yatağa bastırdım, onlarla ne yapacağımdan emin değildim. Huzursuz hissediyordum.

"Kıçımı tut. Bu şekilde, daha fazlasını istersen bana gösterebilirsin."

Bir anlık tereddütten sonra avuçlarımı Maximus'un sert kıçına koydum. Her itişte esniyordu. Olanlara başka bir boyut kazandırıyor ve beni daha da tahrik etti. Kısa süre sonra kıçının yanaklarına yapıştım ve onu daha derin ve daha hızlı hareket etmeye teşvik ettim.

Düzgün düşünmek bir yana, zar zor nefes alabiliyordum. Vücudum o kadar büyük bir zevkle dolmuştu ki, bunu sıkılmış ayak parmaklarımdan büzülmüş meme uçlarıma kadar hissedebiliyordum.

Maximus'un dudakları dağınık bir öpücükle benimkileri buldu. "Benim için gel."

"Sen de," nefes verdim.

"Orgazmın sikimi sağlayacak, tatlım, endişelenme."

Sözleri beni uçurumun kenarına gönderdi. Zevk vücuduma yayılırken göbeğim sıkıştı. Tırnaklarım Maximus'un kıçına battı, gözlerim güçlü şehvetin teslimiyetiyle kapandı. Maximus bir inilti çıkardı, kıç yanakları avuçlarımin altında sıkıştı, ardından siki içimde daha da sertleşti ve sonra içimin derinliklerinde serbest kaldığını, beni doldurduğunu hissedebiliyordum.

Maximus'un şehvet dolu yüz ifadesi karşısında bitkin ve büyülenmiş bir halde nefes nefese kalırken dudaklarım aralandı. Önceki karşılaşmalarımızda yüz ifadesi konsantrasyonla gerilmişti. Onu bu şekilde sınırsız görmek ve benimle böyle olabileceğini bilmek göğsümdeki bir düğümü gevşetti.

Kalkmak ister gibi kollarını yukarı kaldırdı. Kıçını sıktım. "Yapma."

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Birkaç dakika daha içimde kalırsan şansımız artar." Yanaklarım sadece söylediğim sözler yüzünden değil, aynı zamanda henüz çekilmesini istemememin tek nedeni bu olmadığı için de ısındı. Bedenim ona yapışmıştı ve aramızdaki samimi bağın hissini kaybetmek istemiyordum. Bunun tadını biraz daha çıkarmak istiyordum. Bunu bir daha hissedip hissedemeyeceğimi kim bilebilirdi ki?

Tek kelime etmeden kendini dirseklerinin üzerine bıraktı. Yüzündeki gerginlik geri gelmişti. Önceki rahatlığından eser yoktu artık. "Elbette. Bunun işe yaradığından emin olmalıyız."

Sözlerin ardındaki duyguyu anlamaya çalışarak yüzüne baktım ama Maximus beni yine kendine kapatmıştı. Samimi anımız kısa sürede garipleşti ve ben kıpırdanmaya başladım. "Sanırım şimdi iyiyiz."

Maximus ayağa kalktı ve yataktan çıktı. "Ben bir duş alacağım. Herhalde bana katılamazsın?" Omzunun üzerinden bana baktı, çoktan banyoya doğru yola çıkmıştı.

Başımı salladım. Kalçalarımı yataktan kaldırdım çünkü bir yerde bunun yardımcı olacağını okumuştum. Maximus başka bir şey söylemeden gitmeden önce birkaç kalp atışı daha bana baktı.

Gözlerimi kapattım ve karnımın alt kısmına dokundum. Hâlâ orgazmımın artçı şoklarını ve Maximus'un içimde serbest kalmasının sıcak hissini hissedebiliyordum. Kapalı banyo kapısına bir bakış attıktan sonra elimi aşağı kaydırarak amımı yokladım. Hiç düşünmediğim bir şekilde şişmiş hissediyordum ve hafif dokunuşum beni şaşırtan yeni bir arzuyu ateşledi. Küçük bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım ve bu hissin tadını çıkardım.

Sonunda kalçalarımı tekrar yatağa doğru indirdim. Banyo kapısı açıldı ve Maximus dışarı çıktı, dar kalçalarının etrafına bir havlu sarmıştı. Ne yaptığımı fark edip bakışlarıyla karşılaşmadan önce kaslı göğsünü ve tenini süsleyen dövmeleleri incelememe izin verdim. İfadesi temkinliydi ve hissettiğim memnuniyet buharlaştı. Banyodan gelen ışıktaki birden kendimi savunmasız hissettim ve

maruz kaldım. Çarşafı kaptım ve vücudumu örtecek şekilde oturdum.

Maximus, "Ben şimdi yatmaya gidiyorum," dedi ve sonra durakladı.

Kalmasını istesem mi diye düşünerek dudağımı yaladım. Bunun hoşuma gideceğini fark ettim. Daha önce bana garip gelen yakınlığı şimdi neredeyse tanıdık geliyordu. Film akşamlarımız ve şimdi ilk keyifli seksimiz ona daha da yakın olmak istememe neden oldu.

"Banyoyu kullanmak istersen diye ışığı açık bırakacağım. İyi uykular," dedi yatak odasının kapısına doğru giderken. Kalmasını istemek için doğru zamanı kaçırdığımı fark ettim. İçim burkularak gidişini ve kapıyı kapatışını izledim.

CHAPTER EIGHTEEN

Sara

Ertesi sabah uyandığımda bir süre tavana baktım, sadece anın tadını çıkarıyordum. Bugün Cumartesi'ydi ve Maximus'un yine barınaktaki ailesine yardım etme planları vardı. Ona katılıp katılamayacağımı sormaya karar verdim. Sadece Maximus'la değil, ailesiyle de daha fazla çaba sarf etmek istiyordum. Evlendiğimizden beri onları nadiren görüyordum ve bunun için kendimi suçlu hissediyordum. Muhtemelen onları sevmediğimi düşünüyorlardı ki bu doğru değildi. Bana karşı naziktiler ve onları daha iyi tanımak istiyordum.

Duvarımdaki saate baktım. Saat daha yediydi, ama geçmişte Maximus onları ziyaret etmek için hep dokuz gibi yola çıkar ve beni de yolda aileme bırakırdı.

Yataktan çıktım. Sinirlerime rağmen Maximus'u aramaya çıktım. Bugün hâlâ gebe kalma ihtimali en yüksek gündü.

D n geceyi tekrar lama d   n ncesiyle bedenim ısındı ve i im sıkı tı. Maximus'un dokunu unu dört gözle bekliyordum.

 lk kez Maximus'un yakınlığını istememin nedeni bebek sahibi olmak değildi. Vücudum onun dokunu unu, dudaklarını ve dilini arzuluyordu. Garip bir şekilde, dün gece bir kurtuluş gibi hissettirmişti. Geçmişin beni ba layan prangalarından birini kesip atmıştı. Maximus'un dokunu undan zevk almanın geçmişle baş etmeme yardımcı olacağını hiç d   nmemiştim ama olmuştu. Kabuslar bile pe imi bırakmamıştı. Beni hamile bırakmak için seks yaptığımız önceki iki sefer beni şimdiye kadarki en kötü k buslarıma sürüklemişti ama dün gece kesinlikle hiçbir şey yoktu. Hiç rüya görmemiştim. İçimi bir başarı hissi doldurdu. Geçmişe ve o olaydan beri kafamın bana inandırmak istediklerine karşı küçük bir zafer kazanmış gibi hissettim.

Hâlâ kötü geceler ve günler olacağını biliyordum. Geçmişten kolayca sıyrılamazdım ama gelece ime yeni ve olumlu bir y n verebilece ime dair yeni bir umut hissettim.

Maximus'un yatak odasına gittim. Kapı aralıktı. Kapıyı  aldım ve içeri girdim, sonra Maximus'u görünce donakaldım. Sadece kalçalarına sarılı bir havlu vardı ve onun dışında çıplaktı. Islak saçlarını kuruluyordu. Vücuduna hayranlıkla bakmama izin verdim. Neredeyse her gün spor yapıyordu ve bu,  işkin pazularından geniş g  s ne, karın kaslarına ve yuvarlak poposuna kadar vücudunun her santiminde kendini gösteriyordu. D vmeleri bile beni rahatsız etmiyordu. Ustalıkla yapılmışlardı, özellikle de sa  göğüs kafesi ve omzundaki orman manzarası: karmaşık k knarlar ve geniş yapraklı ağaçlar, küçük bir  ayır ve bir dere. Bana ailesinin evindeki ormanı hatırlattı.

Maximus şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ko u bandına erken çıktım, bu yüzden tekrar du  almam gerekti. Ne var ne yok?"

Yüzüm kızardı. Gözleri allı ıma takıldı, sonra kısa bir süre vücudumda gezindi. Hâlâ ipek geceli imi giyiyordum,

Muhtemelen sertleşmiş meme uçlarımı saklamıyordu. Bedenim yeni keşfettiği şehvetin içinde yabancı hissediyordu.

"Hala doğurganım... yani..." Maximus'un ifadesi sertleşince sözümü yarıda kestim. Doğurganlık hakkında konuşmak her zaman onun damarına basardı. Bunun onu neden bu kadar tetiklediğinden emin değildim. Ne de olsa en başından beri hamile kalmak için seks yapmak istediğimi açıkça belirtmiştim - dün gecedен çok zevk almış olsam bile.

"Şimdi mi?" diye sordu, saçlarını kurulamak için kullandığı havluyu savurarak. Yere inişini takip ettim. Maximus tam bir pasaklıydı.

Başımı salladım. "Senin için de uygunsa?"

"Sana söyledim, ne yapmamı istersen yaparım."

Kollarını iki yanına indirdi ve bir şey söylememi bekledi. Onun da bundan zevk almasını istiyordum. Bunu sadece benim için yapmasını istemiyordum. Bu beklemediğim yeni bir gelişmeydi.

"O zaman bunu şimdi yapmamızı istiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Maximus pencereye doğru baktı. Tül perdeler bizi dışarıdan koruyordu ama güneş ışığını içeri alıyordu. "Karanlık istiyorsan perdeleri kapatabilirim."

Hemen başımı salladım. "Hayır, böylesi daha iyi."

Maximus'un gözlerinin üzerimde olması yeni bir şeydi ve beni utandırır da, aynı zamanda heyecanımı da arttırıyordu.

"Yatağında mı?" Maximus yatağını işaret etti. Yatak yapılmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Aklımızdaki şey için yapılmasına gerek yoktu.

Gülümsedim, nasıl devam edeceğimden emin değildim. Maximus harekete geçmemi mi istiyordu?

Kararı benden aldı ve bana doğru geldi. Dudaklarını dudaklarıma değdirirken hafifçe belime dokundu. İşini kolaylaştırmak için hemen parmak uçlarıma bastım. Dili giriş aradı ve ben gözlerimi kapadım. Kısa süre sonra elleriyle belime masaj yaparken öpücüğünü derinleştirdi. Onları daha yukarıda ve daha aşağıda istedim. Onları her yerde istedim. Sanki zihnimi ya da belki de bedenimi okuyabiliyormuş gibi, ellerinden biri

Elleri aşıya ve geceliğimin altına indi. K lotum sırlıklamdı ve parmaklarını külotumun altından geçirip sıcak tenimi okşadı ında içimden yeni bir ıslaklık dalgası fı kırdı. "Sara."

Ne kadar tahrik olduğumu hissetti inde adımı alçak sesle söylemesi beni daha fazlası için daha da çaresiz hale getirdi. Maximus elimi tuttu ve beni yatağına doğru götürdü. Kenara oturdum, bana katılmasını bekliyordum ama onun yerine yere diz çöktü ve geceliğimi yukarı itti. "Arkana yaslan ve kalçalarını kaldır."

 kisini de yaptım ve k lotumu indirdi inde, vücudum zaten neşeli bir beklentiyle dolup taşıyordu.

D n geceki gibi, Maximus önce benimle ilgilendi. Ve acele de etmedi. Başını bacaklarımın arasına g md   nde dudakları, dili ve parmakları bana etrafımdaki her şeyi unutturdu. Vücudum terlemişti ve bacaklarımın arasındaki nokta, o tekrar ayağa kalkmadan önce    orgazmdan dolayı şi miş ve sulanmıştı. Havlusunu bıraktı ve ereksiyonunu görünce dudaklarım  a kınlıkla aralandı. Gözlerim omuzlarındaki ve g  s ndeki dövmelere kaydđ ve daha önce dövmelere neden bu kadar karşı olduğumu merak ettim.

Elindeki "Nemesis" dövmesi dışında vücudundaki tek kelime Famiglia d vmesiydi:

*Kanla Do du, Kanla
Yemin Etti,
Canlı giriyorum
ve ölü olarak gideceğim.*

Sol göğüs kafesinde el yazısı ile yazılmıştı ve sol pazusunu bir pitbull kafası süslüyordu. Sa  kolunu, omzunu ve göğüs kaslarını kaplayan orman manzarası benim favorimdi. Yine de hepsi birbirinden güzel d vmelerdi ve Maximus'u muhteşem gösteriyorlardı. Onu onlarsız hayal edemezdim.

Ne kadar uzun süre baktı ımı fark edince hızla do rudum ve o da bacaklarımın arasına tırmandı. İçime kayarken h   dikkatliydi ama kısa süre sonra hareketleri hızlandı ve sertle ti.

Sonrasında hemen ayağa kalkmadı. Yanımda sırt üstü yattđ ve gözlerini tavana dikti, g   

sallanıyor.

Bir süre sonra kalçalarımı indirdim, bu bereketli pencerenin bana istediğimi vereceğini umuyordum. Maximus'a bir bakış attım. Yüz ifadesi okunamıyordu ama mutlu olmadığından oldukça emindim.

"Bugün seninle birlikte ailene gelmemin bir sakıncası var mı? Belki köpeklerle uğraşmak zorunda kalmadan bir şekilde yardımcı olabilirim?"

Maximus başını bana çevirdi, yüzünü şaşkınlık kaplamıştı. Kehribar rengi gözleri karanlıkla dolup taşmadığında daha da nefes kesici oluyordu. "Emin misin? Ailenle plan yaptığını sanıyordum?" Daha önce hiç fark etmemiştim ama "ailen" dediğinde ses tonu kesinlikle değişmişti. Onun ailemle olan ilişkisinin de benimkinin onunkiyile olduğu kadar uzak olduğunu biliyordum. Yine benim hatamdı. Flavio da olanlar yüzünden Maximus'tan hoşlanmıyordu ve ben onunla bu konuyu konuşacak kadar cesur olamamıştım.

"Belki yarın akşam yemeği için onlara gidebiliriz?"

Maximus başını salladı. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Ona küçük bir gülümseme verdim. Dün gece bir şeyler değişmişti ve Maximus'a karşı gerçekten çaba göstermek istiyordum. Eğer hamile kalırsam, çocuğumuzun sadece yabancı olmayan ebeveynlere sahip olmasını istiyordum. Annemle babamınki gibi bir evlilik kurabileceğimiz konusunda umutlanmak istemiyordum.

Maximus'un gözleri duvardaki saati aradı ve yüzünü buruşturdu. "Acele etmezsek geç kalacağız."

İkimiz de kendi banyolarımıza doğru aceleyle ilerledik ve ilk kez, seksten sonra birlikte duş almanın güzel olup olmayacağını merak ettim.

Sağlam bir kot pantolon, bir kazak ve bir çift eski deri bot giydim. Bugün Maximus ve ailesine barınakta gerçekten yardım etmek istiyordum ve güzel kıyafetler pratik olmayacaktı. Yağmurluğumu aldığımda Maximus beni giriş kapısının önünde bekliyordu. Hava hâlâ

ve üşütme riskini almak istemedim. Bu muhtemelen olası bir hamileliğe yardımcı olmazdı.

Maximus da ağır bir iş günü için giyinmişti. Mavi kot pantolon, rahat, dar beyaz bir tişört, yarım düğmeli kareli bir flanel gömlek ve yıpranmış kahverengi astarlı deri bir ceket giymişti. Elinde bir kasket vardı ama ben ona ulaştığımda kasketini taktı. "Hazır mısın?"

Bunu neden yaptığımdan emin değildim ama çenesine uzandım ve uzayan sakalını okşadım. "Bu artık üç günlük kirli sakal olarak nitelendirilemez. Sakal mı bırakıyorsun?"

Elimi indirdim, ona bu şekilde dokunduğum için utandım, birbirimizle daha yeni yattığımızı düşünürsek bu pek de mantıklı değildi. Ama bu bazı açılardan daha samimi hissettirdi.

"Henüz emin değilim. Biraz hoşuma gitti. Sakallı bir tip olduğumdan emin değilim."

"Sana yakışıyor," dedim küçük bir gülümsemeyle, sonra hızla saatime baktım. "Kesinlikle geç kalacağız."

Barınağa giderken, ki sokaklar sıkışık olmadığı için yaklaşık otuz dakika sürdü, gergindim. Maximus'ta olduğu gibi, onun ailesi ve erkek kardeşiyle olan ilişkim de mesafeliydi. Onları sosyal etkinlikler ya da Noel, Paskalya ve doğum günlerindeki zorunlu görev ziyaretleri dışında görmeye çalışmamıştım. Bugün beni görseler şaşırırlardı. Yeni ilişkiler kurmak beni hâlâ güvensiz hissettiriyordu, özellikle de yanlış bir başlangıç yaptığımızdan beri.

Growl ve Primo çoktan dışarı çıkmış, küçük bir ahırın içinde kapıları açık bir köpek kulübesi inşa ediyorlardı. Dışarı çıktığımızda bizi kısa bir el sallayışla karşıladılar.

Primo, "Annem içeride, ilkinde geç kaldığınız için ikinci bir kahvaltı hazırlıyor," dedi.

Kızardım. Bakışları benden Maximus'a kaydı ve bir kaşını kaldırdı. Umarım mahrem detayları paylaşmamışlardır.

Maximus ona el salladı. "Kısa süre içinde ikinci bir kahvaltı için acıkmayacakmışın gibi davranma."

Growl, Primo'nun omzuna dokundu. "Buna odaklanalım. Kardeşine sataşmayı bırak."

Maximus belime dokundu ve beni eve doğru yönlendirdi. Cara mutfakta koşuşturuyor, sandviçler hazırlıyor ve kekler pişiriyordu.

"Çok iyi bir fırıncı değilim ama çikolatalı keklerle pek yanlış yapamam sanırım, değil mi?" Sıcak bir gülümsemeyle bana doğru geldi ve beni kucakladı. "Bugün bize katılabildiğin için çok mutluyuz."

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye fısıldadım.

Başını salladı ve daha da sıcak bir gülümsemeyle omzumu sıktıktan sonra Maximus'a doğru ilerledi ve anaç bir bakışla yüzünü kavradı. "Sakal mı?"

Cara'nın Maximus'a bir anne şefkatiyle yaklaşmasını izlemek bana Isa'nın söylediklerini hatırlattı: Maximus da bir travma yaşıyor olabilirdi. Karşılığında pek bir şey vermeden ondan çok şey istediğimi biliyordum ve kendime onun küçük işaretlerine daha fazla dikkat edeceğime söz verdim.

Ellerini okşadı ve nazikçe kaldırdı. "Sanırım keklerin pişti."

Fırına döndü ve muffin kalıbını çıkardı. Minik keklerin hiçbiri kalıplarından çıkmamıştı. Onlara bir bakış bana çok yoğun olduklarını söyledi.

Cara iç çekti. "Bu hiç iyi görünmüyor."

"Güzel görünmelerine gerek yok. Sadece tatları güzel olmalı," dedi Maximus ve annesinin sıcak olduğu uyarısına rağmen bir muffin çıkardı. Bir ısırık aldı ve annesine yüzünü buruşturmadan önce ağır ağır çiğnedi.

"İyi değil mi?" diye sordu. Başını salladı ve hamurun çöl kumu kadar kuru olduğunu gösteren bir şekilde yutkundu.

"Çikolatalı kurabiye yapmamı ister misiniz? Deniz tuzu ve macadamia fıstığı içeren kusursuz bir tarifim var."

"Dışarıda babama ve kardeşime yardım ," dedi Maximus, sanki gitmeden önce söylemek istediği başka bir şey varmış gibi duraklayarak.

Cara tüm malzemeleri toplamama yardım etti ve hamuru on dakika içinde hazırladım.

"Çay?" diye sordu.

Birlikte mutfak masasına yerleşip iki bardak çay içerek kurabiyelerin pişmesini bekledik. Dışarıda bir motorlu testere kükredi ve ardından odunları ısıtırken çıkardığı gıcirtı duyuldu.

Üst kattan gelen köpek havlamaları bana Maximus ve ailesinin ben ziyarete geldiğimde köpeklerini her zaman kilit altında tuttuklarını hatırlattı. Artık Trevisan ailesinin daha aktif bir parçası olmaya karar verdiğime göre, köpeklerine alışmam gerekiyordu.

"Onları hapishanelerinden çıkarabilirsin," dedim mahcup bir kahkaha atarak.

Cara bu öneri karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

"Korkularımla yüzleşmezsem, yok olmayacaklar." Dün gece bana bunu göstermişti. Bunun o kadar kolay olmadığını ve kesinlikle bir günden diğerine olan bir şey olmadığını biliyordum, ama bir yerden başlamam gerekiyordu.

Fırından bip sesi geldi. Kalktım ve mükemmel çikolatalı kurabiyeleri fırından çıkarıp ocağın üzerine koydum.

"Emin misin?" Cara kapı aralığında gezinirken sordu.

"Evet."

Kadın gözden kayboldu ve ardından üst kattaki ahşap döşeme tahtalarının yumuşak gıcirtısı duyuldu. Heyecanlı bir havlama sesi duyuldu ve ardından merdivenlerden aşağı koşuşturan patilerin sesi geldi. Kalp atışlarım hızlandı ve kendimi hareketsiz durmaya ve paniğin beni ele geçirmesine izin vermemeye zorladım.

İçim rahatladı, köpekler bana bir bakış bile atmadılar. Bunun yerine, hepsi köpek kapısından dışarı fırladı. Maximus'u heyecanla karşılamalarını izlemek için mutfak penceresinden dışarı baktım.

Özellikle de devasa beyaz köpek Bacon, heyecanından neredeyse onu eziyordu ki bu hiç de kolay bir şey değildi. Maximus güldü, yüzü memnuniyete dönüştü. Sonra sanki burada onunla birlikte olduğumu hatırlamış gibi kaşlarını çattı ve bana doğru baktı. Babasına ve kardeşine bir şeyler söylerken eve doğru başını salladı, sonra ön kapıya yaklaştı.

Kısa bir süre sonra hala ayakkabıları ayağında mutfığa girdi. Bu beni hep rahatsız ederdi. Cara ve Grawl'un aldırmadığını biliyordum. Köpeklerin içeride ve dışarıda aynı patileri kullandığını, bu yüzden kirin yine de içeri girdiğini söylediler, ama ben ayakkabıların evin içine ait olmadığı konusunda yetiştirilmiştim.

"Sen iyi misin?" Maximus sordu. Adamların kurabiye ve kahve molası için kahve hazırlamakla meşgul olan Cara ona sinirli bir bakış gönderdi. "Sara köpekleri serbest bırakmamı istedi. Onları tanımak istiyor."

Onları tanımak. Yoluma bir köpek çıktığında vücudum otomatik olarak uçuş moduna geçmeseydi mutlu olurdu.

Ona gülümsedim. "Bu doğru. Onlara alışmak zorundayım."

Maximus'un gözlerindeki sıcak ifadeden istekliliğimi ne kadar takdir ettiğini anlayabiliyordum. Bacon Maximus'la birlikte olmak için içeri geldi ve merakla bana yaklaştı. Kuyruğunu hafifçe salladı ve bacaklarımı dikkatle kokladı.

"İstersen elini ona doğru uzatabilirsin. Bu bir köpeğe merhaba demenin dostça bir yoludur."

Hafifçe titreyen elimi uzattım. Maximus yanıma geldi. Parmaklarımı hafif bir ilgiyle koklamadan önce Bacon tekrar heyecanla ona yaklaştı. Diğer köpeklerin henüz ona katılmamış olmasına şaşırılmışım ama Maximus'un kardeşinden ve babasından onları dışarıda tutmalarını istediğini varsaymışım.

"Eskiden Ryan'ın köpeklerinden çok korkardım. Bana geçmişteki halimi hatırlatıyorsun," dedi Cara.

"Senin köpeklerden korktuğunu gerçekten hayal bile edemiyorum," dedim. Grawl'un Cara'yı nasıl bir tür köpek olarak kabul ettiğinin hikâyesini biliyordum.

Camorra'nın çılgın eski Capo'sunun hediyesi. Bunu nasıl başardıklarından emin değildim. Üstesinden gelinmesi zor bir şey gibi görünüyordu.

Maximus kurabiye almak için yanımdan uzandı ve kolu benimkine değerek vücudumda hoş bir ürperti yarattı. Bakışlarımız kilitlendi, sonra doğruldu ve kurabiyeden bir ısırık aldı.

"Oh, çömlekçi çarkları ve fırın da geldi," dedi Cara.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Maximus'un onları almak istediğini tamamen unutmuştum. "Potter'ın *tekerlekleri mi?*"

"İki tane sipariş ettim," dedi Maximus omuz silkerek. "Biri dairemiz için, diğeri de ziyarete geldiğimizde canın çömlek yapmak isterse diye burası için."

Parmak uçlarımda durdum ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Cara hızla geri çekildi ve kilerdeki bir şeyle meşgulmüş gibi davrandı. Maximus bir kolunu sırtıma doladı ve sanki evliliğimizdeki en doğal şeymiş gibi dudaklarımı öptü ve şaşırtıcı bir şekilde hiç de garip hissettirmedi. "Bir şey değil."

Beni serbest bıraktı ve dudaklarıma dokunma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

"Onlara bakmamızı ister misin?"

On beş dakika sonra Primo ve Maximus ağır çömlek çarkını ahıra yerleştirmeye çalışırken küfür ediyorlardı. İkinci tekerleği Maximus'un kamyonetinin kasasına koymaya çalıştıklarında yeni bir küfür turunun geleceğini biliyordum.

Elime ıslak bir şey dokundu. Şaşkınlıkla sıçradım. Bacon yanımda duruyordu ve burnunu avucuma değdirmişti. Yutkundum, sonra elimi ona uzattım. Önce kokladı sonra yaladı. Kıkırdadım. Daha sonra elimi yıkamayı unutmamalıydım. Ama bu köpeğin tatlı bir jestiydi, sanki benimle arkadaş olmaya çalışıyordu. Maximus'un bana gösterdiği şekilde sırtını hafifçe sıvazladım ve Bacon oturdu.

uzandı. Poposunu botumun tam üstüne yerleştirdi ve yan tarafını bacağıma bastırdı.

"Eğer çok ağırlaşırsa, onu uzaklaştırın. Sanırım seni parlatıyor," dedi Maximus, kardeşinin ardından mutfağı girerken.

Primo gülerek, "Onu tercih edene ve senin onunla yatmana izin vermeyene kadar bekle," dedi.

Maximus ve benim aramda bir bakış geçti. Hâlâ aynı yatağı paylaşmıyorduk ama belki de bunu değıştirmenin zamanı gelmişti.

CHAPTER NINETEEN

Maximus

Sara hâlâ geceliğiyle mutfağa geldi. İki hafta önceki doğurgan günlerinden beri bir daha seks yapmamıştık ama bunu sık sık düşünmüştüm. Sara'nın tutkulu yanını görmek ve bunu ortaya çıkarabileceğimi bilmek onu görme şeklimi kesinlikle değiştirmişti - onu görmek için kendime nasıl izin verdiğimi. Ama Sara'ya doğru bir hamle yapmamıştım ve o da bana yaklaşmamıştı. Belki de onun için seks gerçekten sadece bebekle ilgiliydi, zevk almış olsa bile. Zevk alıyormuş gibi yapmamıştı. Bunun için çok ıslaktı.

Yüzüne bakınca iyi haberlerinin olmadığını anladım. "Hamile değilim. Bugün regl oldum."

"Belki bir dahaki sefere," dedim. Bir yanım üzgün değildi. Kesinlikle Sara ile tekrar seks yapmak istiyordum ve bu bana bir fırsat verdi, karımın beni sadece üremek için yakınında istemesi ne kadar üzücü bir gerçek olsa da.

Sara küçük bir iç geçirdi ve karşımda yere çöktü. "Belki de iki kez yeterli değildi. Doğurganlık dönemi dört güne kadar uzayabilir. Bir dahaki sefere daha fazla denemeliyiz."

"Elbette," dedim. Onunla daha sık yatmam için beni ikna etmesi gerekemeyecekti. Artık o da zevk aldığına göre, her gün seks yapmanın bir sakıncası yoktu. Kahretsin, şimdi onu becermek istiyordum. Yatak saçları ve ince ipek geceliğiyle kesinlikle muhteşem görünüyordu.

Ama çok büyük bir değişiklik olmazsa, Sara iki hafta sonra tekrar izin verene kadar bu işi benim elim yapmak zorunda kalacaktı.

"Bugün çalışmam gerekmiyor," dedim. "Günü birlikte geçirmek ister misin?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Elbette." Sonra yüzünü buruşturdu. "Öğle yemeği için Greta ile buluşmam gerekiyor."

Greta ve Sara birlikte bir şeyler yapmaya başlamışlardı ve oldukça iyi anlaşıyor gibiydiler.

"Amo'dan bize katılmasını isteyebilirim, o zaman çifte randevu yapabiliriz."

Sara bana göz kırptı. "Bu bizim ilk halka açık randevumuz olacak."

Başımı salladım. Katılmak zorunda kaldığımız sosyal etkinlikler dışında henüz bir çift olarak dışarı çıkmamıştık. Henüz güzel bir akşam yemeğini bile paylaşmamıştık. Sinema gecesi bizim buluşma gecemizdi. Konuşmamızı ve herhangi bir gariplikle karşılaşmamızı gerektirmiyordu. Belki de çifte randevu olarak başlamak iyi bir şeydi, böylece işler garipleşmezdi.

Amo'yu aradım ve Amo'nun ailesinin Hamptons'daki tatil evinde çiftler olarak bir hafta sonu geçirmeye karar verdik. Amo benim de patronum olduğu için bana bir gün daha izin almamı söyleyebilirdi. Tüm hafta sonunu Sara'ya ayırmak benim için sorun değildi.

Sara ve ben yola çıkmadan önce hızlıca çantalarımızı hazırladık. Arabada, en sevdiğim Metallica albümü *Kill 'Em All'un* müziğini açtım. "Hit the Lights "ın ilk akorları duyulduğunda Sara bana bir bakış attı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kaşlarım alnıma tırmandı. "Metallica."

"Ben onlardan sadece 'Nothing else matters'ı biliyorum. Bu parça benim için yeni."

Başımı salladım. "O zaman onların en iyi çalışmalarını bilmiyorsun. Çalışırken ve arabada sık sık onları dinliyorum. Başka müzikleri de seviyorum ama onlar benim vazgeçilmezim." Sustum.

Sara küçük bir gülümsemeye beni izledi.

"Eğer beğenmezsen, hoşuna gidecek bir şeye geçebiliriz," dedim omuz silkerek.

"Hayır, bence senin bu yanını tanımak güzel." "En sevdiğin müzik hangisi?"

Sara kızardı. "Güleceksin."

"Gülmeyeceğim."

"Taylor Swift. Onun müziğini seviyorum."

"Sana uyuyor. Heavy Metal ya da Grunge dinlemeni beklemiyordum."

Sara küçük bir kahkaha attı. Sesi çok güzeldi ve yüzü böyle aydınlandığında daha da öpülesi görünüyordu. Her yeri öpülebilirdi. Bunu daha sık yapmak istiyordum. Kahretsin, şu anda eğilip onu anlamsızca öpmek istiyordum. Ama bir anlık tereddütüm, beynimin kafama beni durduran her türlü endişeyi aşılmasına izin verdi.

Geçmişimizin artık başımızın üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanmayacağını merak ediyordum.

Sara koltukta rahatladı ve pencereden dışarı baktı. Sonra bana döndü. "Umarım camdan dışarı bakmamın bir sakıncası yoktur? Arabadayken manzarayı seviyorum."

"Hiç de değil," dedim.

Ortaya çıkan sessizlik geçmişteki pek çok sessizliğimiz gibi rahatsız edici değildi. Kasıtlıydı, beceriksizlikten ya da tartışacak konu bulamamaktan kaynaklanmıyordu.

Evin önüne geldiğimizde Amo'nun arabası çoktan park etmişti. Ailesinin Hamptons'daki malikanesini sadece birkaç kez ziyaret etmiştim. Genellikle bir yerdi

O ve ailesinin gevşemek için gittiği yer. Gerçi bir keresinde orada bir parti düzenlemiştik ve babası bunu öğrendiğinde çok sinirlenmişti.

"Buraya geldiğimde her zaman hayranlık duyuyorum. Burası çok güzel bir yer," diyor Sara.

Kamyonetimden atladım ve Sara için kapıyı açtım. "Bu senin isteyeceğin bir şey mi?" Neden sorduğumdan emin değildim. Hamptons'da bir ev, hatta bundan çok daha küçük bir ev bile, şu anda bütçemde yoktu. Kendimi Hamptons'a ait hissetmediğimden bahsetmiyorum bile. Ailemin yaşadığı daha az lüks ormanlık bölgeyi seviyordum. Ormanda tişörtsüz dolaştığımda, köpeğim keyifsizce havladığında kimsenin şikayet etmemesini ve kimsenin bize kendi evimizde ne yapacağımızı söylememesini seviyordum. Gerçi Luca ev sahibinin ne dediğini hiç umursamıyordu ama mahallede böyle bir derneğin olması bile orada bir ev almayı düşünmemem için yeterli bir nedendi.

"Hamptons'da bir yer mi?" diye sordu geniş gözlerle. Umarım bunun gerçekten menüde olduğunu düşünmemiştir.

Başını iki yana salladı. "Buraya yılda bir ya da iki kez gelmeyi seviyorum çünkü burası çocukken birçok yaz günümü geçirdiğim bir yer ama burası istediğim ya da ihtiyaç duyduğum bir yer değil."

Sara'nın cevabından duyduğum rahatlamayı belli etmemeye çalışarak bagajdan bavullarımızı aldım. Ön kapıya gittik ve zili çaldık. Kimse cevap vermedi.

"Belki de bahçededirler?"

"Belki," dedim. Amo'nun telefonunda ziyaretçileri haber veren bir alarm olduğundan emindim.

Şifreyi tuş takımına girdim ve kilit açılmadan önce yeşil renkte yandı. Sara kapıyı açmak için bir hamle yaptı ama ben koluna dokundum.

"Arkamda kal. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Endişesi yüzünden okunuyordu. "Sence bir şey mi oldu?" yutkundu sertçe. "Birinin içinde

Orada mı?"

"Bundan şüpheliyim ama hiçbir şeyi riske atmayacağım." Bakışlarımız kilitlendi ve Sara başıyla küçük bir selam verdi, ardından arkama geçmeden önce koluma hafifçe dokundu. Bu küçük dokunuş kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Neredeyse bir bağışlanma hissi uyandırmıştı.

Kapıyı açmadan önce silahımı çektim ve geniş merdivenli geniş giriş holüne adım attım. İçerisi tamamen sessizdi. Sara ve ben yavaşça malikâneye doğru ilerledik.

Binaya ve okyanusa bakan panorama pencerelerine ulaştığımızda ve hala Amo ya da Greta'yı bulamadığımızda, çok farklı bir nedenden dolayı şüphelenmeye başladım. Bunun bir saldırıyla ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Amo'nun Greta'dan başka bir şey düşünemediğini ve ellerini ondan uzak tutmakta zorlandığını biliyordum.

Bu yüzden birkaç dakika sonra Amo ve Greta'yı iskeledeki küçük kayıkhaneden çıkarken gördüğümde hiç şaşırmadım. Amo hâlâ kemerini bağlıyor, Greta ise saçlarını düzeltiyordu.

Sara ne olduğunu anladığında "Ah," dedi. Yüzü kızardı ve bana garip bir gülümseme verdi. "Belki de burada yalnız kalmayı tercih ederlerdi."

"Onları alıkoymayacağız, güven bana." Sara sıkı bir kahkaha attı.

Greta ve Amo Fransız pencerelerinden oturma odasına girdiler. Kısa bir kucaklaşmadan sonra Greta, "Yatak odanı seçtin mi?" diye sordu.

Sara'nın gözleri hafifçe açıldı. Hay sikeyim. Karımla hâlâ aynı yatağı paylaşmadığımızı itiraf etmekten nefret ediyordum. Amo'ya güveniyordum ama bu noktada evliliğimin durumundan ben bile utanıyordum.

"Şimdi birini seçiyoruz," dedim kararlılıkla. Sara'ya bolca zaman vermiştim ama onu zorlamazsam bir sonraki adımı atmayacağını hissediyordum. Seksimizde de aynı şey olmuştu.

hayat. İşlerin ilerlemesini istedim. Karımın geceleri yanımda olmasını istiyordum. Hikayenin sonu.

Sara

"Hadi," diye elini uzattı Maximus ve ben de tuttum. Maximus'un benimle aynı yatak odasını paylaşmak istemesine şaşırmıştım. Belki de sadece görünüş içindi?

Eli benimkinin etrafında sıcacıktı. Sıkı tutuyordu ama çok da sıkı değildi. Beni üst kata çıkardı, sonra koridorda durdu ve yüzüme baktı. "Bir yatağı paylaşmak istiyorum. Ben senin kocanım ve oda arkadaşı gibi yaşamaktan bıktım. Benimle seks yapmanı beklemiyorum ama bir yatağı paylaşmamızı istiyorum."

Son kısmı eklememiş olmasını dilerdim çünkü doğurgan olmasam bile tekrar seks yapmayı gerçekten çok isterdim.

"Sorun değil," dedim basitçe. "Soldaki ikinci yatak odası benim favorim."

Aydınlık bir odaya girdik. Tesisin ve okyanusun muhteşem bir manzarası vardı. Büyük boy yatak ve süslemeler denizcilik tarzında tutulmuştu; bolca beyaz ve maviler, deniz kabukları ve martılar süs olarak kullanılmıştı. Burayı çok sevdim.

Maximus beni izledi. "Madem yatağı paylaşmak senin için sorun değildi, neden daha önce hiç önermedin?"

Tamamen arkamı döndüm. "Bilmiyorum. Garip hissettim. İstedığinin bu olduğundan emin değildim. Neden yapmadın?"

"Sara, sen benim karımsın. Ve kocan gibi davranmak istiyorum, sadece kağıt üzerinde kocan olmak değil. Ve bu konularda karar veremememin nedeni geçmişimiz. Elbette sana benimle aynı yatağı paylaşmanı söyleyebilirim, ama bu konuda bir sorunun olmadığını bilmem gerekiyor."

Şimdi, niyetlendiğim gibi konuyu birkaç hafta önce açmadığım için pişmanlık duyuyordum. "Öyleyim."

Derin bir nefes verdi. "Başka şeyler için de sorun olup olmadığını bana söylemeni istiyorum. Seni zorlamak istemiyorum."

"Biliyorum ve daha proaktif olmaya çalışacağım. O gün ailenin yanında beni öpmen hoşuma gitti. Bunu daha sık yaparsan hiç sorun olmaz."

"Pekâlâ," dedi ve bana doğru yaklaştı. Yanaklarımı avuçladı, başımı yukarı kaldırdı, başını yavaşça indirdi ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Gülümsedim, bu küçük jestin ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırmıştım.

Boğazını temizledi, kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlendi ve yavaşça geri çekildi. Sonra aramızdaki mesafe çok fazla açılmadan durdu ve küçük bir kıkırdamayla eğilip beni tekrar öptü. "Bir taneye daha ihtiyacım vardı. Şimdi bavullarımızı alacağım."

Başımı salladım. Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda küçük bir nefes aldım ve dudaklarıma dokundum. Gözlerimi kapatarak, bu mutlak memnuniyet anının tadını çıkardım.

"Sara?" Greta seslendi.

Greta merdivenlerden çıktığında koridora adımımı attım. Kısa siyah saçlarını düzeltmişti. Birkaç ay önce saldırıya uğradığında bir kısmı yanmıştı. Mafya dünyası acımasızdı, özellikle de kadınlar için. Yine de kısa saçla iyi görünüyordu. Güzel bebek yüzü her zaman iyi görünürdü.

"Bir şenlik ateşi yakmak, marshmallow ve sosisli sandviç kızartmak istiyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kulağa vegan gibi gelmiyor." Vegan yemekler konusunda uzman değildim ama Greta ile arkadaş olmaya başladığımdan beri biraz araştırma yapmıştım.

"Değiller. Ama kendim için vegan marshmallow ve vegan mini sosis aldım, sen de vegan olmayan versiyonunu alacaksın."

Birlikte aşağıya indik. Maximus ve Amo dışarıda, iskelenin yanındaki büyük ateş çukuruna odun yığıyorlardı.

Greta ve ben sosisli sandviçleri ve şekerlemelerle dolu bir tepsiyi hazırlamaya başladık. Dolaptan bir şişe kırmızı şarap çıkardı. "Sıcak şarap havamdayım. Sen ne dersin?"

Tereddüt ettim. Hamile kalmak istiyorsam alkolün pek bir faydası yoktu ama yine de regl olmuştum, yani bir sonraki doğurganlık dönemime daha zaman vardı.

Greta kaşlarını çattı. "Hamile misin?" Sesi meraklı ve tarafsızdı ama başına gelenleri düşününce bunun onun için zor bir konu olup olmadığını merak ettim. Asla bir bebek taşıyamayacaktı ve bu fikir neredeyse gözlerimi yaşartacaktı ama aşırı duygusallaşarak gecemizi mahvetmek istemedim, özellikle de Greta duygusal patlamalara yatkın olmadığı için.

Sıkı bir gülümsemeyle başımı salladım. "Hayır, ."

"Sormam kabalık mıydı?"

"Biz arkadaşız, sorun yok." Ama bunun çok yakında çok yüklü bir soruya dönüşeceğini biliyordum.

Greta bana baktı, şarap şişesi hâlâ elindeydi. "Bir daha sormayacağım."

"Hadi sıcak şarap içelim." Şarabı biraz baharatla ısıtıttıktan sonra dört bardağa doldurduk ve dışarı çıktık. Adamlar bir ateş yakmış ve ateş çukurunun etrafındaki tahta sandalyelere uzanmışlardı.

Maximus'a bir kupa uzattım ve birlikte yanındaki sandalyeye çöktüm. Amo Greta'yı kucağına çekti ve

bir kolunu beline doladı.

"Şerefe," dedi Maximus kupasını kaldırarak. Hepimiz aynısını yaptık, sonra birer yudum aldık. Sıcak şarabın sıcaklığı ve ekşiliği, bu ikilinin paylaştığı rahat sevgi karşısında hissettiğim kıskançlık nöbetine yardımcı oldu. Maximus gözlerimi yakaladı ve alevlerin kehribar rengi gözlerine yansıma şekliyle gözleri yanıyor gibiydi. Ona güven verici bir gülümseme verdim.

"Aç mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. Güneş ufukta batıyordu. Yakında, ateşe rağmen hava soğuyacaktı.

Maximus ayağa kalktı ve konağa geri döndü, ancak kısa bir süre sonra üç battaniye ile geri döndü. Birini bacaklarımın üzerine örttü.

"Teşekkür ederim."

Sonra bir tanesini Greta'ya uzattı ve sandalyesine çöküp bacaklarını son battaniyeyle örttü.

"Hey, peki ya ben?" Amo kaşlarını kaldırarak sordu.

"Greta'nın bir battaniyesi var ve senin de Greta'n var," dedi Maximus dikkatlice.

Kahkahamı bastırdım.

Amo meydan okuyan bir bakışla arkasına yaslandı. "Karını da bir sıcaklık kaynağı olarak kullanabilirsin."

Kızardım. Greta Amo'ya döndü ve ona sorgulayıcı bir bakış attı. Cesaretimi toplayarak ayağa kalktım. Maximus'un telaşlı ifadesi gitmek üzere olduğumu düşündüğünü gösteriyordu. Hassas biriydim ama o kadar da kötü değildim. "Biraz daha sıcaklığa hayır demem."

Maximus'un yüz ifadesi önce şaşkınlığa, sonra da hayrete dönüştü. Battaniyeyi kaldırdı ve ben de onun kucağına uzandım. Hafifçe sırtına yaslandım ve bacaklarımı yukarı çektim. İyi hissettiriyordu ama daha çok tuhaf ve garipti, özellikle de Greta ve Amo bizi izledikleri için. Fiziksel olarak düşündüğüm kadar rahatsız edici değildi. Maximus geniş ve uzun boyluydu, bu yüzden beni kolayca içine alabiliyordu, ama sert kasları gerçekten sarılmaya davet etmiyordu. Maximus üzerimizi örttü

battaniyesiyle birlikte. Daha fazla şarap içip şekerleme ve sosis yerken üzerimize sessizlik çöktü.

Sonunda yoruldum. Regl olduğumda hep daha fazla uykuya ihtiyaç duyuyordum.

"Sakıncası yoksa ben yatmaya gidiyorum," dedim sessizce ve kucağından indim. Maximus da ayağa kalktı.

"Gelmek zorunda değilsin."

"Tek başına gitmene izin vermeyeceğim," dedi Maximus.

"Tesisler çok iyi korunuyor. Bizim haberimiz olmadan kimse içeri giremez," dedi Amo.

Maximus kaşlarını çatarak ona baktı. Greta kucağında uyuyakalmış ve ona doğru bir kedi gibi kıvrılmıştı. "Hiçbir şeyi riske atmayacağım. Evde yalnız kalmayacak. Yoksa Greta'yı bir daha korumasız bırakır mısın?"

Amo'nun yüzünden karanlık geçti. Başını salladı ve Maximus'la aralarında anlayış dolu bir bakış geçti. İkisi de kendi gözlerinde birini korumakta başarısız olmuştu. Durumlarımız farklıydı ama sanırım suçlulukları aynıydı.

Suçluluk duygusunu ve bunun ne kadar mantıksız olabileceğini anladım.

Maximus bana dönerken, "Gidelim," diye gürledi. Eve doğru yürürken sırtıma hafifçe dokundu. Merdivenlerden yukarı çıktığımızda, her zaman yaptığımız gibi ayrılmayacağımızı hatırladım. Bu gece ilk kez aynı yatağı paylaşacaktık.

Sinirden karnıma kramplar girdi. Daha önce seks yapmışken aynı yatakta uyumak gibi sıradan bir şey için gergin olmam komikti.

Üzerimi değiştirmek için hemen en-suite banyoya yöneldim, bu şekilde kendimi sakinleştirmeyi umuyordum. İlişkimiz uzun zamandır durma noktasındaydı ama birdenbire hızla ilerliyordu ve bazen beynimin buna yetişmesi zor oluyordu.

Çantamı hazırlarken birinin beni pijamalarımınla görebileceğini düşünmemiştim. Amo ve Greta gibi henüz çok iyi tanımadığım insanlarla aynı evi paylaştığımda evde pijamalarıyla dolaşan biri değildim.

Etkileşimlerimiz daha sık ve daha sıcak hale gelse bile muhtemelen Maximus'u da dahil edebilirdim. Yatak odamdan çıkmadan önce mutlaka giyinirdim. İki seçeneğim vardı: rahat, kırmızı-beyaz kareli pazen pijamalar ya da ince bir gecelik. Bazen regl olduğumda ateş basması yaşıyordum, bu yüzden ikincisini seçmiştim ama çok açık görünüyordu. Regl olmasaydım belki onu seçerdim ama o zaman bile muhtemelen daha güvenli olan seçeneği tercih ederdim.

Banyodan çıktığımda Maximus'un üzerinde sadece kot pantolonu vardı. Vücudunun üst kısmını gördüğümde yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Gözlerim sırtındaki yeni dövmenin dış hatlarını fark etti. Şimdiye kadar sadece bir omzunda bir pençe ve diğer omzunda orman sahnesinin devamı olan bir dövme vardı. Şimdi, bir meşe ağacının, *bizim meşe* ağacımızın ve ağacın köklerine sarılmış, başı tepesine kadar yükselen bir yılanın ana hatları vardı.

Henüz doldurulmamıştı ama tamamlandığında etkileyici bir dövme olacaktı.

"Neden yılan?" Ben sordum.

Maximus bana döndü. "Yılan günahlarımı, ağaç da günahlarımın sonuçlarını simgeliyor. Bu bir uyarı ve anma."

Dudağımı ısırdım ve yavaşça başımı salladım. "Seni suçlamadığımı söylemiştim."

Maximus bana sıkı bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Yine de hayatımın geri kalanını yaptığım şeyi telafi etmek için harcayacağım."

Banyoya girdi ve kapıyı kapattı. İçimi çektim.

Onu suçluluk duygusundan nasıl kurtarabileceğimi merak ediyordum. Bizi, dünyamızı, Bratva'yı ele geçiren adamları suçladım ama Maximus'u değil. Onun suçluluk duygusu hayatımıza devam etmemizi engelleyecekti. Ama ben bebeğimizi kaybettiğim için hâlâ kendimi suçlarken, ona suçluluk duygusundan kurtulmasını kim söyleyebilirdi ki? Suçluluk duygusu zehirliydi; ısrarcıydı ve kurtulması zordu.

Yorganın altına girdim ama yatmadan önce okumak için yanıma aldığım kitabı almadım. İsa bana tavsiye etmişti ve gerçekten hoşuma gitmişti ama Maximus'la ilk kez aynı yatağı paylaşırken okumak kabalık olurdu. Değil mi?

Bir nefes verdim ve parmaklarımı beyaz örtülerin üzerinde gezdirdim. Yeni bir manikür yaptırmam gerekiyordu. Çömlekçiliğe başladığımda akril jele dönmüştüm çünkü çömlekçilik bile ondan kurtulamıyordu. Ojelerim genellikle çömlekçi çarkının başına geçtikten sonraki bir saat içinde dökülüyordu. "Parmaklarında bir sorun mu var?" diye konuşana kadar Maximus'un yatağın yanında olduğunu fark etmemiştim.

"Tekrar Fransız tırnakları yaptırmam lazım," dedim, sonra kızardım çünkü bu çok aptalca, kibirli ve Maximus'la tamamen alakasız bir şeydi.

Derin bir kaş çatmayla yanımdaki yatağa uzandı. "Buralarda hiç iyi manikürcü yok mu?"

Gözlerimi kırıştırdım, sonra bir kahkaha patlattım. "Onlar Fransa'dan değil. Sadece tarzları böyle."

Kıkırdadı. "Ahh. Makyaj ve benzeri şeylerden pek anlamam."

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin." Sinirlerim tekrar yükseldiğinde gülümsemem biraz daha sıkılaştı. Maximus etkileyici kaslarını ortaya çıkaran siyah bir boxer giymişti. Yorganın altına girdi ama aramızda bir boşluk bıraktı. Söyleyecek yarı akıllıca bir şey bulmaya çalıştım. Bir yılı aşkın süredir evliydik ama tam da bu an, gerçek bir evli çift olmak için daha yapacak çok işimiz olduğunu gösteriyordu.

Maximus başıyla komodininin üzerindeki kitabı işaret etti. "Okuyabilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Peki ya sen?"

Maximus yatak başlığına yaslandı. "Genelde yatağa sadece uyumak için giderim ya da..." Yüzündeki ifadeden neyi kastettiğini anlamıştım.

"Aslında çok yorgunum, bu yüzden artık okumak bile istemiyorum."

Yüzüm her an yanacakmış gibi hissediyordum.

"Evet," diye mırıldandı. "Biraz uyu."

Sırt üstü uzandı ve ellerini karnına dayadı. Bu şekilde uyuyabileceğinden şüpheliydim. İnanılmaz derecede rahatsız görünüyordu.

Yana doğru kaydım ve yüzümü ona döndüm çünkü sırtımı dönmek kabalık olurdu. Bana bir bakış fırlattı. "Bu garip mi?" diye sordu.

Alt dudağımı ısırdım. "Bu yeni bir şey. Ve tuhaf." Bir kahkaha attım, bundan bahsettiği için rahatlamıştım.

"Daha iyi olacak." Kaşları sanki bunun doğru olduğundan emin değilmiş gibi birbirine yaklaştı.

"Üzerinde çalışırsak ve bizim dairemizde de bir yatağı paylaşırsak," dedim usulca.

Maximus yan döndü. "Evde yatağını paylaşmak ister misin?" Evde... Hiç öyle dememiştim. Belki de hiç emek vermediğim için öyle hissetmediğimdendir. Ama orada bir çocuğun yaşamasını istiyordum, bu yüzden orası bir yuva olmalıydı.

"Bu gece iyi geçerse ve battaniyemi çalmaz ya da beni tekmelemezsene deneyebiliriz?" Ona tereddütlü bir gülümseme verdim.

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. İhtiyatlı bir umut gözlerini aydınlattı. "Elimden geleni yapacağım," dedi beni her geçen gün daha da büyüleyen o alçak, derin sesiyle.

Regl olmasaydım ne yapardım emin değildim ama ne kadar cesur olduğumu öğrenmek zorunda kalmadığım için mutluydum.

Gecenin bir yarısı Maximus'un yatakta dönüp durmasıyla uyandım. Uykusunda bir şeyler mırıldanıyordu, anlaşılabilir kelimelerdi ama sıkıntıyla çınılıyorlardı. Maximus'un kâbus gördüğünü anlamam uykulu zihnimin birkaç dakikasını aldı.

Maximus'un omzuna dokundum ve beklendiği gibi hemen uyandı. Aniden doğrulunca elim omzundan kaydı. Lambayı açtım. Ani aydınlığa karşı gözlerimi kısarak Maximus'un yüzünü izledim. Terlemişti ve kaşları derin bir şekilde çatılmıştı.

"Bir kabus gördün."

"Gördüm."

Dudaklarımı yaladım, gergindim. "Her zaman kâbuslardan muzdarip miydin?"

Maximus karanlık bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Köpekler kardeşime ve bana saldırdıktan sonra birkaç kabus gördüm ve sonra çok uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Ta ki Jabba'yla olan şey gerçekleşene kadar. Ondan sonra kabuslar gecelerimin bir parçası oldu."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Özür dilerim. Her zaman çok sert görünüyorsun, bu yüzden o gün yaşadığın travmayla başa çıkman gerektiğini unutuyorum."

Maximus parmaklarını elimin etrafında kıvırdı. "Benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Benim travmam, ya da her ne demek istiyorsan, önemli değil. Kesinlikle enerjini boşa harcamanı istediğim bir şey değil. Travmanı atlatmanı istiyorum. Benim için önemli olan tek şey bu."

Sözlerinden etkilenmiş ve daha önce yaptığım gibi kendimi kendi travmama gömmek istemiş olsam da, artık bunu bizim için istemiyordum.

"Bir evlilikte olması gereken bu değil. Duygularının benim için önemli olduğunu bilmeni istiyorum ve onları dikkate almak istiyorum. Geçmişte bu konuda iyi bir iş çıkaramadığımı biliyorum."

Maximus bana karşı çıkmadı. Onun yerine ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Seni kâbusumla uyandırmak battaniyeni çalmakla aynı şey mi?"

"Hayır. Hâlâ evde seninle aynı yatağı paylaşmak istiyorum."

CHAPTER TWENTY

Maximus

Hamptons'da Amo ve Greta ile bir hafta sonu geçirmenin ve onların durmak bilmeyen sevgi gösterilerinin Sara ve benim aynı yatağı paylaşmamıza yol açacağını bilseydim, onu kâbusumla uyandırdığım için zayıf biri gibi hissetsem bile, bunu uzun zaman önce yapardım. Sara hala yanımda uyuyordu, yan tarafına kıvrılmıştı, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Battaniye belinde toplanmıştı ama pijamaları namusunu iyi korumuştı. Bir kıkırdamayı bastırdım.

Son cinsel karşılaşmamızdan sonra kısa bir süre seksi bir şeyler giyeceğine ve hatta belki biraz yakınlaşmaya hazır olacağına dair umut beslemiştim ama Sara'nın regl döneminde sekse hazır olmamasına şaşırmasamalıyım. Bu konuda üzülmeye hakkım yoktu. Kahretsin, yakınlığıma tahammül ettiği için minnettar olmalıyım. İlerleme kaydetmiştik ve bu yeterliydi.

Gözleri irkilerek açıldı ve utangaç bir gülümsemeyeyle doğrulmadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Hey, ne zamandır beni uyurken izliyorsun?"

"Seni gerçekten izlemedim. Düşünceler içinde kaybolmuştum."

Bana şüpheli bir bakış gönderdi. "Ne düşünüyordun ki?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama bu evlilik için istediğim şey bu değildi. "İlerlememiz hakkında."

"Bu iyi, değil mi?"

"İyi," diye kabul ettim.

Öğleden sonra eve döndüğümüzde Sara eşyalarımı ana yatak odasına taşımamı istedi. Hâlâ temkinliydim, bu yüzden her şeyi yanıma almadım. İşler iyi gitmezse beni uğraştırmayacaktı.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede olduğu gibi, Sara ve ben sadece aynı yatakta uyuduk. Umduğum gibi tutkulu bir seks yapmak bir yana, dokunmadık ya da sarılmadık bile.

Yataktan sıvıştım ve her zamanki gibi erkenden spor salonuna gittim. Bu bizi yan yana uyandıığımız zamanki gariplikten kurtardı ve benim güne uyanmama yardımcı oldu. Uyku hâlâ kötüydü. Sık sık kâbuslar yüzünden uyanıyordum ve eğer kendi kâbuslarım yüzünden uyanmıyorsam, Sara'nın uykusunun düzensiz olup olmadığını kontrol etmek istediğim için uyanıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, henüz çılgılık atarak uyanmamıştı.

Sara içeri girdiğinde kaslarımı geliştirişiyordum, kot pantolon ve yün kazak giymişti. Saçları gevşek bir şekilde toplanmıştı ve makyaj yapmamıştı ama yine de muhteşem görünüyordu.

"Günaydın," dedi küçük bir gülümsemeyeyle. "Biraz çömlek yapsam sorun olur mu diye merak ediyordum. Bana aldığınız çarkı denemek istiyorum."

Odanın bir köşesinde, pencerenin yanında duran çömlekçi çarkına baktım. Ona yer açmak için sıra makinemden kurtulmuştum. "Elbette."

"Kahve ister misin?" "Daha sonra. Antrenmanım sırasında olmaz."

Sara başını salladı ama gitti ve birkaç dakika sonra bir kahve fincanı ve bir kova suyla döndü. Bir torba kil topladı, ardından ihtiyacı olan diğer her şeyi etrafına toplamaya başladı. Çarkı çalıştırdı ve ellerini suyla ıslatmadan önce dönen diskin üzerine bir parça kil attı. Kendini çarkın önündeki küçük tabureye yerleştirdi ve kile dokunmaya başladı. Kısa sürede bir kuleye dönüştü, sonra tekrar bastırdı ve bana biraz horozu hatırlatan daha da yüksek bir yaratıma yükselmesine izin verdi. Beynimin gerçekten ihtiyaç duymadığı bir görüntü, özellikle de Sara'nın lanet şeyi okşamasını ve ovmasını izlerken.

Dikkatimi tekrar kas kaldırma barına çevirdim ama odada Sara varken odaklanmak zordu. O çamur parçasını sevgiyle okşamaya odaklanmışken daha da güzel görünüyordu.

Kili kıskanacağım kimin aklına gelirdi ki?

Sara bana bir bakış attı. Sonra kile geri döndü. Görevine odaklanmakta zorlanıyor gibi görünmüyordu. Havlumu alıp saçlarımı kuruladım ve spor salonuna dönmeden önce bir kahve almak için mutfağa gittim. Tezgâhıma uzanıp kahvemi içerken bir yandan da onun çalışmasını izlediğimde Sara bana dalgın bir gülümsemeyle baktı.

Boynuna ve yanaklarına narin bir kızarıklık yayıldı. "Bu senin için sıkıcı değil mi?"

Başımı salladım. "Bu biraz hipnotik."

Güldü. "Sanırım." Bana bir kez daha baktı ve bu kez bakışları kesinlikle çıplak olan üst bedenime takıldı.

Onun ne düşündüğünü merak ettim. "Dövmelerim seni hala rahatsız ediyor mu?"

Başını öne eğdi. "Beni hiç rahatsız etmediler. Dövmelerden hiç hoşlanmadım ama sende hoşuma gitti. Onlar senin bir parçan."

"Güzel." Sırtımdaki dövmeye devam etmek için yarın bir randevum daha vardı. Yanık izleri yüzünden zor oldu.

Çok kötü değillerdi ama yara izleri dövme sanatını her zaman zorlaştırmıştır.

Kahvemi içerken Sara'yı izlemeye devam ettim ve bunun uzun bir iş gününden önce bana gerçekten ihtiyacım olan huzuru verdiğine karar verdim.

"Denemek ister misin?"

Sorusu beni çok şaşırttı. Çömlekçilik yapmak yapılacaklar listemde yoktu. Yüz ifadem onu güldürdü.

"Yoksa bu senin için çok mu erkeksi ya da havalı değil?" diye güzel bir gülümsemeyle alay etti.

"Erkekliğimin içinde rahatım." Bardağı yere bıraktım ve kalktım.

Sara küçük tabureden kalktı ve bana yerini almamı işaret etti.

"Dürüst olacağım. Bu şey benim ağırlığımı taşıyabilecek gibi görünmüyor," dedim yanına yaklaşırken.

"Bu meşe."

Omuz silktim ve Sara'nın eğlenen bakışları altında kendimi tabureye attım.

Sırtıma bastırdı ve ellerime ulaşana kadar üzerime eğildi. Onları dönen kil parçasına doğru yönlendirdi. Yapışkan ve soğuktu ama kısa süre sonra dokunuşumla ısındı. Sara ellerimi aşağı yukarı hareket ettirdi, ta ki şey tekrar kocaman bir penise benzeyene kadar. Kendimi gülmekten alıkoyamadım. "Bu hayatımda yaptığım en tuhaf şey."

Sara dudaklarını büzdü. "Gerçekten mi?"

"En azından bildiklerimi doğruluyor, erkeklerden hoşlanmıyorum."

Sara gülmeye başladı. "Eğer parmaklarınızı üst kısmına sokarsanız, bir vazoya dönüşecektir."

Gözlerimi kapattım. "Talimatlarınızla daha iyi hale getirdiğinizden emin değilim. Bu, OnlyFans'ta yayınlanması gereken bir sapkınlığa benziyor."

Gözlerimi tekrar açtığımda onun kızgın ifadesiyle karşılaştım. "Hadi ama, çömlek yapan bir erkeğin seksi olduğunu düşündüğünü söyleme bana."

"Bu bir zanaat. Seksi olmak zorunda değil." "Yaptığında seksi görünüyor." Memnun gülümsemesi bana bunun doğru cevap olduğunu söyledi.

Sara

Ertesi hafta sonu Maximus ve ben yine onun ailesini ziyaret ettik. Maximus'un çalışması gerekmediği sürece hafta sonunun bir gününü benim ailemle, bir gününü de onun ailesiyle geçirmeye çalışırdık. Bazen onu bekleyen bir iş varsa sadece birkaç saatliğine ortadan kaybolması gerekiyordu, bazen de tüm gün ortalıkta olmuyordu. Böyle bir durumda ailemi ziyaret eder ya da günü Isa ile geçirirdim. Onun ailesine tek başıma gitmek henüz yaptığım bir şey değildi.

"Belki büyük bir aile olarak hep birlikte bir şeyler yapabiliriz," diye önerdim su hortumuyla düzinelerce köpek kabını temizlerken. Dizlerime kadar uzanan kışlık botlar giymiştim ama su hortumunu nasıl ayarlayacağımı bulana kadar kısa eteğimin ve y n taytımın bir kısmı ıslanmıştı. Bir dahaki sefere barınağa yardım etmeyi planladığımda daha uygun kıyafetler giymem gerekecekti.

Maximus büyük kütüğü yere bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Önümüzdeki hafta sonu gelebilirler, barbekü yaparız ve ateş çukurunun etrafında otururuz."

Maximus'un bakışlarını evin yanındaki küçük ama rahat ateş çukuruna doğru takip ettim. "Kulağa hoş geliyor. Onlara sorarım."

Maximus baltasını kaptı ve başının üzerinde sallayarak tahtayı parçaladı.

Bacon canlandı. O ve diğer köpekler verandada dinleniyorlardı. Suyu pek sevmezlerdi, bu yüzden kapları temizlemeye başladığım anda kaçarlardı. Artık onların yanında o kadar gergin değildim. Bazen Maximus'un ailesinin ve hayatının bir parçası olmak için bu kadar geç, bir yıldan fazla beklediğim için kendime kızıyordum. "Seninle buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Maximus düşünceli bir bakışla durakladı. Baltayı yere bıraktı ve yanıma geldi. Nazikçe yanağıma dokundu. "Seni suçlamıyorum, ailemi de suçlamıyorum. Olanlardan sonra bu anlaşılabilir bir şeydi. Ve çok geç değil. Önümüzde hâlâ koca bir hayat var."

Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım, sonra cesaretimi topladım ve parmak uçlarımda durdum. Maximus başını eğdi, böylece onu dudaklarından öpebildim. Bir adım geri çekildim ve ailesinin bizi görüp görmediğini anlamak için verandaya baktım.

Maximus kıkırdadı ve baltasına döndü. Tekrar eline almadan önce gömleğini çıkardı. Kesinlikle benden daha ateşli koşuyordu.

Boğazımı temizledim. "Biraz içeride ısınacağım, ama yakında döneceğim."

Ne kadar aptalca bir şey söyledim. Sadece paylaştığımız yakınlık anı yüzünden sıcak hissettim.

Bunu inkar edemezdim. Maximus'u istiyordum. Doğurganlık günlerim sona ermişti. Maximus'la yakınlaşmak için hiçbir neden yoktu ama onu çıplak göğsüyle, ter içinde ve bir baltayı sallarken görünce ve bana ne kadar inanılmaz derecede iyi hissettirdiğini hatırlayınca, vücudum onun dokunuşu için çığlık attı. Karıncalanıyor, hatta bacaklarımın arasında sıcak ve ıslak bir şeyler hissediyordum. O kısa öpücük, tutuşan arzuma benzin dökmüştü.

Neyim olduğundan emin değildim. Maximus baltayı tekrar savurdu, kasları esniyordu. Yüzüne yerleşmiş olan konsantrasyon, yüzünün sert çekiciliğini vurguluyordu. Ön koluyla alnındaki teri sildi. Bakışları verandada durup termosu tuttuğum yerde bana takıldı ve kasları birbirine yaklaşarak kolunu yavaşça indirdi.

Yanaklarımda zonklayan sıcaklığa rağmen ona hızlı bir gülümseme verdim. Kendime zihinsel bir tekme atarak ona doğru acele ettim. Cara'nın botları benim için çok büyüktü ve astarlı Wellingtons giymeye alışık değildim, bu yüzden yeri kaplayan kesilmiş dallara ve dallara takıldım. Maximus beni belimden yakalamasaydı, tam önüne yüzüstü düşecektim. Yanağımı onun terli göğsüne bastırdım. Teninden yayılan ısı beni daha da sıcak hissettiriyordu ve erkeksi terinin kokusu vücudumdaki karıncalanmayı daha da artırıyordu.

Doğrulmama yardım etti, sonra beni tepeden tırnağa taradı. "Bir yerini incittin mi?"

"Hayır," dedim utanarak. Maximus canavar gibi bir adam fantezisine benziyordu ve ben bir sakar gibi tökezledim. Gözleri yerdeki termosu fark etti. Onu düşürmüştüm.

Dudaklarında ironik bir seğirmeyle bardağı aldı. "İyi ki fincan taşımamışsın."

"Bu gerçekten iyi bir şey çünkü o termosun içinde kaynayan kemik suyu var. Seni yakabilirdim. Kocamla ilgilenerek iyi bir eş olmak yerine, seni haşlayabilirdim."

"İyi bir eş olmak için bana yiyecek ve içecek servisi yapmanı beklemiyorum. Bana yakıcı sıvı atsan bile, karım olduğun için mutluyum."

Kızardım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sana sevinmen için çok sebep verdim mi? İşler çok zordu."

"Zordular, evet," diye mırıldandı. Kehribar rengi gözleri uzak ve düşünceliydi. Derin sesini çok severdim. Her zaman karnımın derinliklerinde yankılanırdı, özellikle de bugün. "Babam her zaman iyi şeylerin emek istediğini söyler. Ben de emek vermeye hazırım."

Başımı salladım çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. Bebek sahibi olmaya, bu dünyaya yeni bir hayat getirerek ailemi kurmaya odaklanmıştım ama Maximus ve ben karı kocaydık. Bu ailenin kökü bizdik. Çocuklarımız için bir temel oluşturmamız gerekiyordu. Bunun gerçekleşmesi için daha fazla çaba göstermem gerekiyordu.

Maximus devrilmiş bir ağaç kütüğünden bir havlu aldı. Yüzüme götürdü ve yanağımı sildi. "Yüzünde biraz kir var. Benden uzak durmalısın. Pis kokuyorum ve seni kirleteceğim."

Terli tenine yapışmış ince bir kir tabakasıyla kaplı vücudunu taradım. Maximus'la birlikte olmak istiyordum, ama onun dokunuşunu hissetmekten başka bir nedenle değil.

"Neyin var? Seni rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyorum."

Onu bu kadar erkeksi ve dengesiz görmek beni rahatsız ediyordu. Vücuduma anlamadığım şeyler yapıyordu.

Yavaşça başımı salladım, gözlerimi ondan ayırdım ve dişlerimi alt dudağıma gömdüm.

Maximus yaklaştı ve hafifçe omzuma dokundu. Son cinsel karşılaşmalarımıza rağmen bana dokunurken hâlâ çok dikkatliydi. "Tekrar işe yaramadığından mı endişeleniyorsun? Eğer senin için daha kolay olacaksa hala bir kliniğe gitme seçeneğin var."

Onunla tekrar yatmak zorunda kalacağım için endişelendiğimi mi sanıyordu? Mahcup bir gülümseme bıraktım. "Biraz endişeliyim,

ama düşündüğünüz sebepten dolayı değil."

Şaşkın ifadesinden ne demek istediğimi anlamadığı anlaşılıyordu.

"Bu sefer hamile kalmazsam seninle tekrar yatmak zorunda kalacağım için endişelenmiyorum çünkü bebek yapmakla ilgili olmasa bile bunu yapmaktan çekinmem." Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı çıkmıştı ki bir şey anladığından emin değildim. Ancak bir anlık kafa karışıklığının ardından farkına vardı ve yüzündeki ifade arzuya ve içimi sıkan ilkel bir şeye dönüştü.

"İstiyorsun..." Belli ki hâlâ ciddi olduğuma ikna olmamıştı.

"Aslında...vay be." Ne hissettiğimi söylemekten utanarak bir nefes verdim. "Seni böyle izlemek" -yarı çıplak halini ve arkasındaki baltayı gösterdim- "beni oldukça... şey hissettirdi." Gergin bir kıkırdama çıkardım, yüzüm ateşler içindeydi.

Maximus hemen anladı ve gözlerindeki bakış... vay canına. Elini uzattı ve ben elini tuttuğumda, ailesinin evi artık görünmeyene kadar beni ormanın derinliklerine doğru çekti. Beni büyük bir ağaca yasladı ve yanağımı okşadı.

"Seni burada yememe izin ver," diye homurdandı.

Gözlerim büyüdü. "Biri üzerimize yürüyebilir."

"Bacon," diye seslendi ve köpeği koşarak geldi. "Otur ve bekle."

Köpek yere çöktü ve aslında etrafı taramaya başladı.

"Bölgeye biri yaklaşırsa havlayacak."

"Annen, baban ve kardeşin bile mi? Onları tanıyor."

Maximus alçak sesle, "Havlayacak," diye güvence verdi.

Daha yakına eğildi, parmakları saçımın birkaç teliyle oynuyordu.

Sinirle yutkundum. Sadece üreme amaçlı seks yapmaktan, Maximus'un beni yemesine kadar

Ahşaplar büyük bir adımdı. Bedenim buna kesinlikle hazırda ama zihnim hâlâ isyan ediyordu.

"Söylediklerinin kanıtını hissetmeme izin ver," diye mırıldandı Maximus.

"Tamam." Bana hemen dokunmak yerine eğildi ve beni öptü, sadece bacaklarımın arasındaki baskıyı artıran yavaş, şehvetli bir öpücük. Sonunda eteğimin altına uzandı ve kocaman elini yavaşça taytımın ve külotumun içine kaydırda. Sonuncusu bana yapıştı ve onları sıcak etimden çekip çıkarmak zorunda kaldı. Orta parmağı amımın dudakları arasına girdiğinde hem o hem de ben inlemeye başladık. Sırılsıklam olan açıklığımlı okşadı ve uyarılmışlığımlı daha da ortaya çıkarmak için parmağını ilk boğuma kadar içime soktu.

Yarı kapalı gözlerle yüzündeki şehveti ve odaklanmayı izledim, derin bir nefes alarak erkeksi kokusunun burnuma dolmasını sağladım.

"Kahretsin Sara. Benim için bu şekilde ıslandığını bilmek beni dünyanın en mutlu erkeğı yapıyor," diye homurdandı beni okşarken. Kehribar rengi gözleri şehvetle yanıyor gibiydi. Bir kez daha yakınımaya eğildi, dudakları dudaklarıma değerken gürlledi, "Seni tatmama izin ver. Sadece bir kez tadayım. Kimse bizi yakalayamaz."

"Tamam," dedim, sonra nefesimi tuttum çünkü açık havada seks yapacağımı hiç düşünmemiştim. Maximus çamurlu zeminde diz ve iki eliyle eteğimin altına uzanıp taytımı yakaladı ve aşağı çekti.

Külotumu yerinde bıraktı. Sonra eteğimin altında kayboldu. Geniş omuzlarının ve başının kumaşa değdiğini görmek neredeyse kıkırdamama neden oluyordu ama Maximus külotumun kasıklarını kenara çekip burnunu amımın dudaklarına sürttüğünde bu sesin yerini derin bir inilti aldı. Derin bir nefes aldı, sonra dilinin de burnuyla aynı yolu izlemesine izin verdi. "Tadın çok tatlı." Nasırlı elleri iç uyluklarımlı nazikçe yoğurmadan önce bacaklarımlı daha da ayırdı. Nefesi sıcaktı

hassas noktama dokundu ama bana dokunmadı. Nefesimi tutarak bekledim, umutsuzluğa kapılmak üzereydim. Parmakları daha yukarılara gitti ve sonra başparmakları kıvrımlarımı nazikçe ayırdı. Beklenti içinde titredim.

"Sadece bir tadımlık istediğimi biliyorum ama sakıncası yoksa yemeğimi bitireceğim," diye homurdandı.

"İstemiyorum," diye titrek bir sesle bastırdım. Öne doğru eğildi ve dilini yavaşça açıklığımdan klitorisime doğru sürükledi. Eteğimin altından başının hareketini izledim, onu görmek . Kumaşı kavradım ve kaslı omuzları ve başı görünene kadar yuvarladım. Gözleri yukarı kaydı ama başparmakları kıvrımlarımı hafifçe okşarken beni yavaş hareketlerle yalamaya devam etti.

"Tüm o kumaşın altında doğru düzgün nefes alamazsınız."

Dudaklarını kıvrıran bilmiş gülümseme, eteğimi kaldırmamın nedeninin bu olmadığını bildiğini açıkça gösteriyordu.

Neyse ki göz temasımızı keserek beni daha fazla utançtan kurtardı. Bakışları bir kez daha amıma odaklandı. Ağzı kıvrımlarımı kavradı ve emmeye başladı. Ellerimi düz bir şekilde ağaca bastırdım, dişlerim alt dudağıma battı. Vücudum yanıyordu ve orgazm hızla yaklaşıyordu ama tutmaya çalışıyordum. Bu hissin tadını daha uzun süre çıkarmak istiyordum. Hiçbir şey ilk orgazmın birikiminden daha iyi olamazdı. Bu, birkaç cinsel karşılaşmamızda öğrendiğim bir dersti. Bacaklarım titremeye başladı ama hislerle savaştım. Maximus geri çekildi ve his azaldı, ama zar zor. "İşleri yavaşlatmak ister misin?" diye homurdandı.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. İki parmağını amımın üzerinde gezdirdi, sonra yavaşça içime soktu. Beni dairesel hareketlerle memnun ederken inledim, etrafında kenetlendim. Parmaklarını içimde tam bir konsantrasyon ve şehvetle izledi. Kısa süre sonra zevk tekrar artmaya başladı ve sadece klitorisime karşı nefes almasının bile beni patlatacağından emindim. Yavaşladı, bakışları yüzümdeydi. "Çok ıslaksın Sara. Parmaklarım kaplandı"

suyunda. Senin şehvetli yüzünden daha güzel bir şey görmedim."

Utanarak dudağımı ısırđım ama parmaklarının sert bir hamlesiyle utangaçlığımı üzerimden atıp başımı geriye attım, göbeğim tekrar sıkıştı. Parmakları daha hızlı ve daha hızlı hareket ederek beni tokatlıyordu. Titremeye başladım ve Maximus öne eğilip dudaklarıyla klitorisimi kavradığında, tüm kontrolümü kaybettim ve orgazmımın şiddetli dalgaları altında sallandım.

Maximus beni izledi, ağzı üzerimdeydi, artık dayanamayacak hale gelene kadar beni daha da yükseltti. Çenesi ve ağzı parlayarak geri çekildi ve şeytani bir gururla bana gülümsedi.

Ayağa kalktı ve yukarı çıkarken beni öptü, dudaklarımda tadımı bıraktı. Kısa bir zihinsel moral konuşmasından sonra kot pantolonunun düğmesini tuttum, sonra izin almak için ona baktım.

Alaycı bir şekilde güldü. "Sormana gerek yok. Güven bana. Aklında ne varsa, ben de onu istiyorum."

Güldüm. "Gerçekten mi? Belki de zihnim tuhaf bir yerdir. İsa'nın pek çok kitabını okudum."

"Yüzde yüz eminim Sara."

Düğmesini açıp fermuarını indirirken gülümsedim. Maximus'u daha önce de çıplak görmüştüm ama bu farklı hissettirmişti çünkü ona hiç dokunmamıştım. Bugün onu hissetmek, ona zevk vermek istiyordum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama şehvetimin beni doğru yöne götüreceğini umuyordum. Maximus'un kot pantolonunu ve boxer'ını, siki serbest kalana kadar çekiştirdim. Tek bir dokunuşum bile olmadan çoktan sertleşmişti. Kaşlarım kalktı.

"Seni yalamak beni deli gibi azdırıyor, Sara."

Parmaklarımı ereksiyonunun etrafında kıvırdım, yaydığı ısıdan büyülendim. Şaftı ipeksi ve pürüzsüz bir his veriyordu. Parmak uçlarımla her santiminin haritasını çıkardım, tabanından başına kadar uzanan damarı keşfettim, sonra yavaşça başının izini sürdüm. Maximus'un nefes alış verişı derinleşti, göğsü kabardı. Onunla bakışlarımızı kilitledim; başımı yukarı kaldırırken

onunki eğilmişti. Benden bu kadar uzun olmasını, bu kadar sağlam ve güçlü hissettirmesini seviyordum. Vücudunun büyük bir kısmını süsleyen dövmeleri bile takdir etmeye başlamıştım. Maximus güzel bir adam değildi, üniversitede gördüğüm o gösterişli oğlanlar gibi değildi. Kaba bir elmastı - sert kenarları olan çekici bir adam.

Dudaklarımı yaladım. Maximus'un gözleri ağzıma kaydı ve boynumu kavrayıp dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce kısık bir hırıltı çıkardı. Öpücüğün yaydığı sahiplenme duygusuyla sikiğin etrafındaki parmaklarım sıkılaştı. Öpüşmemiz yoğunlaştıkça onu yavaşça okşamaya başladım, Maximus'un düzensiz nefes alışının ve doğru noktaya dokunduğumda öpücüklerinin vahşileşmesinin beni yönlendirmesine izin verdim. Buna bayılmıştım. Maximus'un zevk aldığını görmek hoşuma gidiyordu. "Neyi seviyorsun?" Öpücükler arasında fısıldadım.

"Beni daha sert ovala ve taşaklarıma dokun. Ama yanlış bir şey yapamazsın. Sana doğru gelen her şey iyidir." Ama gözleri bir kez daha dudaklarıma kaydı ve belki de istediği şey buydu diye merak ettim. Kesinlikle merak ediyordum. Durakladım, sonra dizlerimin üzerine çökmeye başladım. Maximus kollarımı kavradı. "Emin misin?"

"Hayır ama denemek istiyorum," dedim dürüstçe çünkü gerçeği söylersem Maximus'un kızmayacağını hissediyordum.

Başını salladı. "Gömleğimi alayım."

Kafam karışmıştı. Gömlek giyecek miydi? Bu konsept beni hiç mutlu etmemişti. Maximus yüzümü görünce güldü. Kızardım ama bakışlarını tuttum.

Gömleği ayaklarının önünde yere fırlattı. "Toprakta diz çökmeni istemiyorum."

Eğlenerek dudağımla ısırıldım. "Kirlenmek umurumda değil."

"Seni kirlletmenin başka yolları da var," diye homurdandı ve sözlerinden çıkardığım anlam başımı yaktı. Dizlerimin üzerine çöktüm, elim başının etrafını sardı. Kafası da tıpkı geri kalanı gibi büyüktü. Dilimi dışarı fırlattım ve başının etrafında döndürdüm, dudaklarımı şapırdatarak

karşılaştığım hafif tuzlulukla birlikte. Dudaklarımı onun etrafında birleştirdim ve hafifçe emmeye başladım.

Maximus başımı tuttu, parmakları saçlarıma dolandı. Ben onu emmeyi ve yalamayı denerken bakışları üzerimdeydi. Sonunda, öğürene kadar santim santim daha fazlasını ağzıma aldım. Sikinin tamamını ağzıma almak için çok uzundu. Dilime ağır geliyordu ama garip bir şekilde iyi hissettiriyordu.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye gürledi ve titreşimleri dilimde hissedebiliyordum. Cevap olarak mırıldandım, bu da parmaklarının saçlarımda sıkılaşmasına neden oldu.

"Bu ne kadar iyi hissettirse de, ki çok iyi hissettiriyor, gerçekten amının içinde olmak istiyorum," diye homurdandı Maximus, ben bakışlarını karşılayana kadar saçlarımı çekiştirdi, ucu hâlâ ağzımdaydı. Kayarak çıkmasına izin verdim ve küçük bir baş sallama hareketi yaptım, Maximus'la bu şekilde birlikte olma düşüncesiyle kendi çekirdeğimin sıkılaştığını hissettim. Seksimiz inanılmazdı ve daha da iyi olacağına dair bir his vardı içimde.

Maximus beni ayağa kaldırdı, sonra kalçalarımın kavradı ve yerden kaldırdı. Beni bir ağaç kütüğünün yanına götürdü ve üzerine yatırdı. Artık aramızdaki boy farkı çok azdı. Maximus çok yaklaştı ve bacaklarımdan birini kaldırdı, beni açmak için kalçalarının üzerinde kıvırdı. Aşağı uzandı ve sikini kavradı, ucunu kıvrımlarımın arasında aşağı yukarı ovuşturarak sularımı topladı. Hâlâ çok ıslaktım, bu yüzden ucu hızla kaplandı. Maximus ucunu klitorisimin üzerinde her sürüklediğinde inledim ve vücuduma zevk çivileri gönderdim. Sonunda kendini hizaladı, basıncı artırırken ucu beni yavaşça ayırdı. Duvarlarım ona teslim oldu ve girişine izin verdi. Vücudumun derin ihtiyacına cevap vererek beni tamamen doldurdu ve bu çok iyi hissettirdi. Tamamen içeri girdiğinde durdu ve yoğun hisler karşısında ürperdim: dolgunluk, gerilme, yoğun zevkin düşük bir uğultusu ve daha fazlası için açlık.

Maximus geri çekilirken kalçamı sıkıca kavradı, ancak tekrar içeri itmek için. İçime girerken ona sarıldım. Hiçbir şeyin önemi yoktu ama bizdik, bizim birleşmiş bedenlerimizdi. Bizim

Etrafımdaki şeyler arka planda kayboldu. Zevke, Maximus'un içimi doldurma hissine, parmaklarının kalçamı yoğurmasına, dudaklarının dudaklarımda gezinmesine kapılmışım.

İticileri daha sert, daha hızlı, daha az kontrollü hale geldi ve yükselen zevke o kadar kapılmışım ki zar zor dik durabiliyordum. Orgazmım içimde dalgalanırken tırnaklarımı Maximus'un omzuna geçirdim. Maximus'un vücudu gerildi ve onun boşalması benimkini öyle bir güçle takip etti ki yakalanmayı unutarak zevkle haykırdım. Maximus'un dudakları benimkileri buldu ve inlemelerimi yuttu. Titredik ve Maximus yavaşça kollarının arasında benimle birlikte yere çöktü. Yere otururken beni kucağına çekti, boynumu kavradı ve alnımızı birbirine yaklaştırdı. Öylece kaldık, nefes alıyor ve birbirimizin yakınlığının tadını çıkarıyorduk. Bu, birbirimizden zevk almanın ve birbirimizden haz duymanın ötesinde bir şeydi. Geçmişin etrafımızda ve aramızda inşa ettiği bariyerleri yavaşça gibi hissediyordum.

CHAPTER TWENTY-ONE

Maximus

Sara ve ben nefes nefese kalmıştık. Soğuk giysilerimin arasından süzülüyor, vücudumu aydınlatan dayanılmaz sıcaklığın bir kısmını kovuyordu. Hâlâ Sara ile seks yapmanın etkisindeydim. Bebek yapmak için değil, sadece o istediği için, zevk almak istediği için.

Çok fazla anlam yüklemek istemiyordum ama bunun evliliğimiz için bir dönüm noktası olmasını ve nihayet geçmişin üstesinden gelebilmeyi ummaktan kendimi alamıyordum.

Burnumu saçlarına gömdüm. Her zaman tatlı kokardı. Ama şimdi yaptığımız şeyin gerçekliğini de koklayabiliyordum. Onun üzerinde kendimin kokusunu alabiliyordum. "Seks gibi kokuyorsun," diye gürledim, kendimi başarılı ve sahiplenici hissediyordum.

Sara endişeli bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Ailenle akşam yemeği yememiz gerekiyordu! Onların seks gibi koktuğu bir masada oturamayız!"

Endişesi çok tatlıydı. Kıkırdadım. "Güven bana, bizi koklamayacaklar. Gerçi köpekler koklayabilir ama aldırmazlar."

"Maximus!" Sara'nın gözleri öfkeyle irileşti. "Ailen seks kokarken akşam yemeği yiyemem!"

"Duş alabiliriz."

Dudağını ısırdı. "Daha önce ailede hiç duş . Bir şeyler olduğunu anlayacaklardır."

Gülmeye başladım. "Umursamayacaklar. Bizim için mutlu olacaklar."

Sara tekrar başını salladı. "Kokudan kurtulmak için başka bir seçenek olmalı."

"Derede yıkanabiliriz. Buradan yürüyerek on dakika uzaklıkta. Ama hava buz gibi."

Sara ayağa kalktı. ". Hadi yapalım şunu."

Çocukken kardeşimle sık sık küçük derede yıkanırdık. Ayağa kalktım ve Sara'nın elini tuttum. Kalan eşyalarımızı da topladıktan sonra onu nehre doğru götürdüm. Yolumuzun üzerindeki yaşlı meşe ağacının yanından geçerken parmaklarım Sara'nın elini sıkıca kavradı. Buraya geldiğimizde geçmişimizi asla hatırlamazdım ama bugün kalbimin etrafındaki mengene her zamanki kadar ezici değildi. Dere akıp gidiyordu. Son birkaç gündür çok yağmur yağıyordu, bu yüzden normalden biraz daha yüksekti.

"Çok kaygan ya da vahşi olmadığından emin olmak için önce ben gideyim." Kıyafetlerimi çıkardım ve devrilmiş bir ağacın üzerine bıraktım. Ayaklarım yapraklarla kaplı soğuk zemine değdiği anda tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Sara eteğini indirdi ve kazağını başının üzerine çekti. Giysilerinin son parçası olan sütyenini de çıkarıp çırılçıplak karşımda durduğunda nefesim boğazımda . Onu hiç çıplak görmemiştim. Orman manzarasının ortasında bir tanrıça gibi görünüyordu, doğal bir güzellik. Ona karım diyebildiğim için huşu içindeydim.

Sara bakışlarımı fark ettiğinde yüzünde bir belirsizlik belirdi.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzelsin."

İtiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim." Gözleri beni içine çekti ve kızarması arttı. "Çok etkileyici görünüyorsun."

Kıkırdadım, sonra döndüm ve küçük yamaçtan dere yatağına doğru tırmandım. Buz gibi su ayaklarımı sardığında tısladım. Derim hemen karıncalanmaya başladı. Soğuğun insanı neredeyse ateş kadar yakması çok garipti.

Sara bana yaklaştığında "Hava gibi," diye uyardım. Elimi uzattım ve yokuştan inmesine yardım edebilmem için elimi tuttu.

Dereye girdiğinde dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. Hızla nefes alarak bir ayağından diğerine zıplamaya başladı. "Bu düşündüğümden de kötüymüş."

"Hala duş seçeneği var." "Hayır.

Sorun değil. Bunu yapabilirim."

Dere suyunun kısa süreliğine iki küçük akıntıya ayrıldığı ve bir kısmının kayalar, bir ağaç gövdesi ve keskin bir dönüşle yavaşladığı gölet benzeri bir alanı işaret ettim. "Orası daha derin ama akıntı fena değil."

Elini elime alarak onu bu kısma doğru yönlendirdim. "Hipotermiye yakalanmak istemiyorsan bunu hemen halletmelisin." Benim kaslı ve çok daha iri vücudumun da onunki gibi acı çekmesi çok daha uzun sürerdi.

Benim yardımım ile Sara kalçalarına kadar suya girene kadar gölete girdi.

"Bana yardım edebilir misiniz?"

Ellerimle topladığım suyu sırtına ve göğsüne döktüm ve Sara avuç içleriyle tenini ovdu. Bunun seks kokumuzun tüm izlerini yok edip etmeyeceğinden emin değildim ama büzülmüş meme uçlarının ve muhteşem çıplak vücudunun görüntüsü buna değerdi.

Kendimi bir süre suya soktukten sonra hızla kıyafetlerimize döndük. Tabii ki havlumuzun olmadığını düşünmemiştik. Sara ile seks yapmak beynimi duraklatmıştı.

Ona oduncu ceketimin altına giydiğim gömleği teklif ederdim ama üzerine diz çöktüğü için o da kir içindeydi. O sahneyi hatırlamak bile beni az daha erekte ediyordu. Onun yerine ceketimi uzattım. "Biraz tozlu ama içini kullanırsanız işinizi görür."

Sara tereddüt etti. "Ne giyeceksin?"

"Kirli bir gömlek ve ıslak bir ceket," dedim göz kırparak.

O kendini kuruladı, sonra giyindi, ben de gömleğin kirli olmayan tarafıyla kendimi kurulamaya çalıştım. Giyindikten sonra, o ve ben eve döndük, ardından Bacon geldi. "Ben de seni arıyordum," dedi babam selamlama şekli olarak, sıcacık eve adım attığımızda. Kızarmış tavuk ve biberiyeli patates kokuyordu. Gözleri kirli ve ıslak gömleğimin üzerinde gezindi, sonra dizlerimdeki çamur lekelerine kaydđ. Yüz ifadesi değişmedi ama biliyordum ki o vardı onun şüpheler. "Ama I yapamadım bulmak Sen. Köpekleri düşündüm. Annen beni durdurdu."

Annem babama ölümcül bir bakış

fırlattı. "Ryan." Sara kıpkırmızı kesildi.

Babam sadece omuz silkti.

Ben yorum yapmadım, Sara da yapmadı.

Sara kendisi için çay hazırlarken annem kısa bir süreliğine yanıma geldi. "Yüzündeki gülümsemeyi tekrar görmek çok güzel."

Spontane bir şekilde geceyi ailemde geçirmeye karar verdik. Bu gece bir işim yoktu, dolayısıyla sabah şehre dönmek için yeterli zamanımız olacaktı.

Eski odamdaki büyük boy yatağı paylaşıyorduk. Evdekinden daha az yer olduğundan, yorganın altına yerleşirken kollarımız birbirine sürtündü. Risk almaya karar verdim ve kolumu Sara'ya doladım.

Bana baktı, sonra tereddütlü bir gülümsemeyle bana sarıldı. Onu bu kadar yakın hissetmek iyi geldi. Aylarca, hatta bir yıldan fazla bir süre boyunca tam olarak bu anı hayal ettikten sonra, nihayet o an gelmişti ve mükemmel hissettiriyordu. Bu şekilde uykuya daldık.

Bir çığlık beni uykumdan kopardı. Işığı açtım ve Sara'nın gözleri bir anda açıldı. Kucağımdan uzaklaşarak doğruldu ve bir nefes verdi. Gözlerini kapadı ve sanki bu kâbusun son izlerini de yok edebilecekmiş gibi başını salladı.

Ben de doğruldum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Kâbusların bitmesini ummuştum. Keyifli seksimizin ve tomurcuklanan bağımızın eski yaraları sihirli bir şekilde iyileştireceğini düşünecek kadar aptaldım. Neden şaşırdığımdan bile emin değildim. Kâbuslarım da henüz bitmemişti ve Sara'dan daha sert olduğum tartışılmazdı.

Sara bana baktı ama kollarıma dönmedi. Muhtemelen kabusundaki Maximus bunun sebebiydi.

"Kâbuslar daha seyrek görülmeye başladı ama bazen yine de oluyor," diye açıkladı sessizce. "Seninki gibi."

Başımı salladım. Kâbuslar bilinçaltının günün deneyimleri üzerinde çalışmasının bir yolu değil miydi? Bugün onu tetiklemiş miydi? Ya bu bizi geriye götürdüyse?

Onun kâbusunun neden beynimi bu kadar meşgul ettiğinden emin değildim ama bugünkü bağlantıyı kaybetmek istemiyordum.

Ertesi gün eve döndüğümüzde bir önceki günün hafifliği kaybolmuştu, bu yüzden Amo'nun beni arayıp kaçırma planında yer alan bir adamın pezevenk olarak çalıştığı bir Bratva genelevi bulduklarını söylemesi iyi oldu.

Sara bugün ailesinin yanına gitmediğim için üzgünse de bunu belli etmedi. Belki de dün geceki kabustan sonra biraz yalnız kalabildiği için mutluydu.

Onu ailesinin evine bıraktığımda "Dikkatli ol," dedi. Bu sözleri beni şaşırtmıştı.

Tabii ki sözleri gerçekten takip etmek zordu. Güvenli bir yol izlemek yerine acı ve yıkım yaratmaya çok hevesliydim, bu yüzden sırtımda ve kolumun üst kısmında iki kesik açmayı başardım. Onları gazlı bezle sardım, doktora gidecek havamda değildim. Sara'yı sekizde almaya söz verdiğimden bahsetmiyorum bile.

Sekizi beş gece yetiştirmeyi başardım. Flavio, Sara'ya kamyonu kadar eşlik etti. Onun için yolcu kapısını açtığında, "Geç kaldın" dedi. Giysilerimdeki kanı görünce gözleri kısıldı. Kolumdaki ve sırtımdaki yaraya kesinlikle dikiş atılması gerekiyordu. "Sara'nın seninle eve gelmesi gerektiğine emin misin?"

Sara kafasını içeri uzattı ve gözleri büyüdü. "Ne oldu?" Koltuğa tırmandı ve bana endişeyle baktı.

"Öldürdüğüm adam ölmekten pek hoşlanmıyordu."

"Belki de bu gece burada kalmalısın. Maximus formunun zirvesinde değil."

"Onu koruyabilirim, merak etme," diye homurdandım. "O benim karım, benim sorumluluğumda."

Flavio kız kardeşine döndü. "Sara?"

"Kocam yaralıyken onu yalnız bırakmayacağım," dedi Sara kemerini bağlarken kararlı bir şekilde. Onu geri itti ve kapıyı kapattı. Hemen kaldırımdan uzaklaştım. Flavio ve benim iyi ve kötü günlerimiz vardı. Anladım. Onun yerinde olsaydım ben de kendime kızardım ama

belirli sınırlara saygı duymak. Sara benim karımdı ve benim yanıma aitti.

Evimize vardığımızda Sara banyoya gitti ve ilk yardım çantamızla geri döndü.

"Gömleğini çıkar ve otur." Mutfak sandalyesini işaret etti. Acı içinde homurdanarak gömleğimi başımdan geçirdim ve yere çöktüm. Sara sol omzumun altındaki ve sol pazumdaki kesiği inceledi. "İkisine de dikiş atılması gerekiyor. Neden doktora gitmedin?"

"Seni söz verdim."

Bana sert bir bakış attı. "Sağlığınız en önemli önceliktir."

"Hayır," diye mırıldandım. "Sen her zaman benim önceliğimsin ve öyle kalacaksın Sara."

Sırtıma odaklanmadan önce yutkundu ve boğazını temizledi. "Bunu daha önce bir kez yaptım ama bu işte iyi olduğumu söyleyemem."

"Sorun değil. Güzel olmalarına gerek yok. Sadece kapatın."

Sırtımdaki yanık izlerini okşadı. Dövme artık bitmek üzereydi, bu yüzden yara izleri sadece bana yakın olduğunuzda görünüyordu. İşaret parmağını elimdeki "Nemesis" dövmesinin üzerinde gezdirdi. "İntikam uğruna bu kadar çok yara izi. İntikam hiç alındı mı?"

"Söylemesi zor. İntikam genellikle daha fazla intikama yol açar. Bu bir kısır döngüdür."

"Belki de onu kıracak kişi sen olmalısın."

"Hayır, tatlım. Bu davada büyük adam olmayacağım. Ben 'diğer yanağını çevir' türünden bir adam değilim. İntikam alacak kimse kalmayana kadar Bratva pisliklerini avlamaya devam edeceğim."

Sara bana garip garip baktı. "Bana tatlım dedin."

"Sözlerimden rahatsız olan bu muydu?" diye sordum, Eğleniyorum.

"Beni rahatsız ettiğini söylemedim." ilk yardım setinden bir iğne ve iplik aldı, ne yaptığını detaylandırmadı

Yani. Beni dikerken ikimiz de sessizliğe gömüldük. Dikkatli olmaya çalıştığını söyleyebilirdim ama bunu yaparken çok fazla pratiği olmadığı kesindi.

Daha sonra duş aldım ve yatak odasına girdiğimde Sara çoktan uykuya dalmıştı. Dün geceki kâbus onun sağlıklı uyumasını engellemişti. O gece, kendi taraflarımızda kaldık. Ne kucaklaştık ne de daha eğlenceli aktiviteler yaptık.

Sonraki birkaç gün içinde Sara ve ben her zamanki rutinimize döndük; akşam yemeği, sinema, yan yana uyuma ve sabahları kahve içerken kısa bir konuşma. Kabusun aramızı yeniden açtığına dair endişem gerçeğe dönüşmüş gibiydi.

Özellikle Luca, Matteo, Amo ve Valerio'nun da bize katıldığı aylık Enforcer toplantımızı yaparken tüm odağımı işe çevirdim. Luca'nın kızı Marcella da sık sık toplantıya katılıyordu ama yakın zamanda doğum yaptığından beri ve hatta önceki haftalarda kendini geri çekmişti.

Babam, Primo, Maddox ve ben New York'taki ana İnfaz Memurlarıydık. Ancak bu aylık toplantılarda, daha küçük işler ve taşra için çalışan adamlar da bize katılıyordu.

Luca'nın kulübü Sphere'in bodrum katındaki yeni toplantı odasına girdiğimde Luca'nın yüzünü gördüğümde, ufukta bir sorun olduğunu anlamıştım.

Hepimiz masanın etrafında toplandığımız anda Luca ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Pakhan intikamımıza verdiği tepki konusunda çok ölçülü davrandı."

"Çünkü yatı için iyi bir demirleme yeri bulmakla daha çok ilgileniyor," dedi Matteo arkasına yaslanırken

sandalyesinde.

"Kontrol onda değil. Adamları istediklerini yapabilirler ve bu bir sorun haline gelebilir çünkü Jabba'nın Saint Petersburg'da yaşıyan babasının oğullarının intikamını almak için buraya doğru yola çıktığına dair istihbarat aldık." Luca bana baktı. "Üçünü de sen öldürdün."

Başımı salladım. Çok iyi hatırlıyordum. "Ve birkaç kuzen. Onu da öldüreceğim."

"Planımız bu," dedi Luca. İntikam söz konusu olduğunda Luca'ya her zaman güvenebilirdiniz. Motorculara yaptığı katliam her zaman efsane olarak kalacaktı.

"Onu yakalayana kadar korumayı artırmalıyız. Sadece sizin ya da Romero için değil, kadınlarımız için de risk teşkil ediyor."

"O ölene ve yeni bir Pakhan yerel Bratva'ya bir değişim getirene kadar güvende olduklarından emin olacağız."

"Söylentiler nedir? Olası halef kim?" Babam sordu.

Luca ve Matteo birbirlerine baktılar. "Nino Falcone'ye göre, Chicago'daki mevcut Pakhan'ın ikinci oğlu Artur Mikhailov olabilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani ilk çocuğu Chicago'da Pakhan'ın başına geçtikten sonra ikinci çocuğu için bir bölgeye mi ihtiyacı var?"

"Öyle görünüyor. Söylentiler var ama Adamo Falcone'nin Pakhan'ın kızıyla evli olduğunu düşünürsek, paramı buna yatırırdım."

Matteo, "Bu, gelecekte hayatımızı kolaylaştırabilecek bir şey," dedi. "Ancak şimdilik, savunmasızları korumak listemizin en başında yer alıyor."

Amo acı bir şekilde, "Günahlarımız yüzünden çok fazla kadınımız acı çekti," dedi.

Yüzümü buruşturdum. Gerçek buydu; yutulması acı bir hap.

Sıkıntı sesleri, zor nefes alış verişler ve inilti ben uykumdan uyandırdı. Sara başka bir kâbusun içinde dönüp dururken çarşafı hışırdadı.

Ona doğru uzandım, sonra tereddüt ettim, benim burada olmamın gerçekliğinin onun kâbusundan daha iyi olup olmayacağını merak ettim. Bu düşünceyi bir kenara ittim. Sara ve ben evliliğimizin başlangıcından bu yana uzun bir yol kat etmiştik. Kâbusların her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

Koluna dokundum ama kendini rüyasının sancılarına kaptırmıştı. "Sara," diye yalvardım, onu hafifçe sallayarak. "Sara, tatlım, uyan."

Işıkları açtım ve gözleri nihayet açılana ve bana bakana kadar onu biraz daha salladım. İlk başta kafası karışmıştı ve uzaktaydı ama sonra yavaşça beni gördü. Titrek bir nefes aldı ve rahatladı.

Sanki bilmiyormuş gibi ona "Başka bir kâbus," dedim.

O da başını salladı. "Evet. Kötü bir tane."

Ona detayları hiç sormamıştım. O kabusların neleri içerdiğini hayal edebiliyordum.

Beni şaşırtarak yanıma geldi.

"Kolumu sana dolamamı ister misin?" "Evet."

Onu kendime doğru çektim ve yakınlığını özlediğimi fark ederek derin bir nefes aldım. Bu kadar kısa bir süre yaşadığım bir şeyi nasıl kaçırabilirim? "En kötü kâbuslar her zaman..."

Bilmek istemiyordum ama onu rahatsız eden şeyi paylaşmasına asla engel olamazdım. "Üstümde Jabba olduğunda. Geçmişimden gelen ve bir türlü kurtulamadığım bir hayalet gibi."

Saçlarının tepesine baktım. "O öldü."

"Biliyorum. Ama beynimin umurunda değil. Burada" - şakağına vurdu- "o hâlâ çok canlı." Yukarı baktı. "Kâbuslarımın sebebi sen değilsin, bilesin diye söylüyorum, tamam mı? Her zaman Jabba ön plana çıkıyor."

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Keşke onu senin rüyalarında da öldürebilseydim. Keşke bu konuda yalnız olmasaydın."

Belli belirsiz gülümsedi. "Yalnız değilim. Senin yanında uyumak her şeyi çok daha kolaylaştırdı."

Şakağından öptüm. Bu sözler benim için dünyalara .

Birkaç gün sonra yumuşak ayak sesleriyle uyandım. Doğrular silahıma uzandım ama Sara'yı cep telefonunun ışığında görünce tekrar minderim üzerine yığıldım.

Kafam karışmıştı. Neden ayaktaydı? Yine kabus mu görüyordu? Kötü bir rüya gördüğünü duymamıştım.

"Sorun nedir?" Gümbürdedim.

"Ben de bunu sormak istiyordum. Bütün gece dönüp durdun. Bir fincan çay içmek için mutfağa gittim çünkü uyuyamadım ve seni uyandırıp uyandırmamam gerektiğinden emin olamadım."

"Aklımda çok şey var, önemli bir şey değil," diye yalan söyledim. Sara'nın gereksiz yere endişelenmesini istemiyordum ama Jabba'nın babasının intikam peşinde olduğu haberi beni gerçekten etkilemişti. Ne pahasına olursa olsun Sara'yı korumak zorundaydım.

Gözlerini kısmıştı. "Madem önemli değil, o zaman neden uykunu bölüyor?"

Artık daha yakın olmamızın sorunu da buydu. Bazı şeyleri ondan saklamak daha zordu. Ama bu onun için çok tetikleyiciydi. "Bu konuda gerçekten konuşamam."

Başını salladı. "Tamam. Anlıyorum."

Yaklaştı ve saçının bir tutamını kulağının arkasına çekti. Neden yatağa geri dönmemişti ki?

"Bir sorun mu var?" Sesim hâlâ pürüzlü ve cızırtılıydı. "Neler olduğunu paylaşamadığım için mi kızgınsın?"

Başını hızlıca salladı, gözleri açıkta kalan üst bedenimi inceliyordu. Yatağın kenarına çöktü.

"Bir rüya gördüm," diye itiraf etti.

Lanet olsun. Başka bir kabus. Ne zaman duracaklar?

"Özür dilerim." Komodinimin üzerindeki lambayı açtım. Belki kötü anıları uzak tutmaya yardımcı olur.

Başını öne eğdi. "Hayır. Yani..." Derin bir nefes aldı. "Merak ediyordum... yapabilir miyiz?"

Düşüncelerini anlayamadığım için kaşlarımı çattım. "Ne yapabiliriz?" Başını kaldırdı ve bir nefes verdi. "Seks yapabiliriz."

"Yine mi yumurtluyorsun?" Kadın döngüsü konusunda uzman değildim ama Sara sayesinde uzman olma yolunda ilerliyordum.

"Hayır, ben sadece..." Utanç içinde gülümsedi. "Sadece istiyorum. Ormandaki gibi. O gün kendimi sana çok yakın hissettim."

Kabul ettiğinde kalbim hızlandı. Kendimi çok mutlu hissettim. "*Gerçekten* tekrar bebek yapma şansın olmadan seks yapmak istiyor musun?" Ortamı şakayla yumuşatmaya çalışarak sordum ama Sara belli ki şaka kısmını anlamamıştı.

"Yani, eğer bunu istemiyorsan, yapmak zorunda değiliz."

"Sikeyim! Daha fazla istediğim bir şey yok. Son sefer inanılmazdı ve senin gibi ben de kendimi sana her zamankinden daha yakın hissettim. Üremek için seks yapmaktan nefret ediyorum."

"Çocuk istemediğin için mi?"

"Çünkü etmeden benimle birlikte olmanı istiyorum."

Tatlı gülümsemesi taş kesilmiş kalbimi eritti. Kahretsin. "Bu sefer ikinci bir düşünce yok."

Sırttım ve yastıklarına daha da gömüldüm.

"Henüz uyanmadım."

Sara'nın yüzündeki utanç ve suçluluk duygusunu görebiliyordum. Bileğinden tuttum ve sinsi bir gülümsemeye onu kendime doğru çektim. "Yüzüme oturmaya ne dersin, böylece rahatlayabilirim ve ağzımda senin amının tadıyla uyanabilirim?"

Sara'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı, yanakları kızardı. Elini çekiştirerek onu cesaretlendirdim. Sonunda yatağa tırmandı. Kalçalarını kavradım ve yüzümün üzerinde durması için onu yönlendirdim. Ağzımın hemen üzerindeki pembe am dudaklarını görünce gülümsedim. Derin bir nefes aldım ve sııttım. Kokusu gelmeden önce bir süredir bunu düşündüğünü söylüyordu. Onaylarcasına mırıldandım ve minderlere yaslanıp rahatladım, sonra dilimi davetkâr bir şekilde uzattım. Sara şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Kıkırdadım. "Dediğim gibi, henüz uyanmadım. Korkarım ben seni düzgün bir şekilde yemeye ve becermeye hazır olana kadar dilimi ve ağzımı uygun gördüğün şekilde kullanman gerekiyor."

Amcığı dilime değene kadar kalçalarını yavaşça indirdi. Tereddütle kalçalarını salladı, kendini dilime sürttü. Kısa süre sonra, kalçalarını oynatırken dilimin ucunun küçük klitorisinin üzerinde ileri geri kaymasına izin veren bir ritim buldu. Sııttım, onun şehvetini ve ihtiyacını görmek hoşuma gidiyordu.

Dudaklarını büzdü ve hareket etmeyi bıraktı. Yüzünde sinirli bir gülümseme belirdi. "Uyandın mı?"

Onun arkasından boxerımın içindeki çadıra baktım. "Öyle." Birkaç hafta önce Sara'nın önünde böyle bir şaka yapmayı hayal bile edemezdim ama aniden aramızda yeni bir hafiflik hissettim, korumak için çaresizce çırpındığım bir hafiflik.

Sara bakışlarımı takip etti ve bir kahkaha attı. Belinden tuttum ve sikime yaslanana kadar vücudumdan aşağı kaydırdım. Boxerımı indirdiğimde, ereksiyonum serbest kaldı ve Sara'nın kış yanağına doğru sıçradı. "Gezintiye hazır mısın?"

Sara başını salladı ama yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Sikimin ucuna kadar bana düzgün bir şekilde binmesine yardım ettim.

onun sıcak amına girdi. Onaylayarak inledim. Sara kendini yavaşça indirdi ve nazik, yavaş bir ritimle hareket etmeye başladı.

Kalçalarını döndürürken göğsüme dokundu.

Nefes alış verişi benimki gibi derindi ve hisler çok iyiydi ama onları daha da harika hale getirebileceğimi biliyordum. "Daha fazlası için hazır mısın?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden ve sesindeki ihtiyaç ihtiyacım olan tüm cesaretlendiriciydi. Onu üzerimden kaldırdım ve diz çökmesi için ters çevirdim. Yavaşça içine girdim, sonra bir kolumu etrafına dolayarak onu kendime doğru çektim. Önümü sırtına dayayarak onu becerdim. Başını çevirdim ve bir öpücük için ağzını talep ettim.

Orgazmlarımızın yoğunluğu ikimizin de yorgunluktan yatağa yığılmasına neden oldu ve onu kollarıma çektim, bunu şimdi yapabileceğimi, geçmişten gelen mesafenin artık olmadığını sevdim. Sara sıcak bir gülümsemeyle bana baktı ve yanağını göğsüme bastırdı. "Kalp atışlarının sesi beni hep uykulu yapıyor," diye mırıldandı, sanki yarı uykulu gibiydi.

"İyi uykular," diye mırıldandım.

Kendi bedenimin yavaş yavaş yorgunluğa yenik düştüğünü hissedebiliyordum ve kısa süre sonra birbirimizin kollarında uyuyakalmıştık.

CHAPTER TWENTY-TWO

Sara

Sonunda cesaretimi toplayıp hamilelik testine bakmadan önce bir nefes verdim. Altı aydır deniyorduk ve istatistiksel olarak hâlâ iyi durumda olduğumuzu bilsem de sabırsızlanmaya başlamıştım. Daha fazla beklemek istemiyordum. Son kaybettikten sonra hissettiğim acıyı iyileştirmek istiyordum ve bunu sadece yeni bir hamileliğin yapabileceğini biliyordum. Sonuçlar ortaya çıktığında gözlerim inanamayarak açıldı. Gözlerim yaşardı ve gülmeye başladım.

Gözlerimi kapattım ve derin bir hıçkırık çıkardım. Hamileydim. Gerçekten hamileydim. Maximus ve ben sadece doğurganlık günlerimde değil, sık sık seks yapıyorduk. İlişkimizin bu kısmını inşa etmek düşündüğümünden daha kolay olmuştu. Bir çift olmak ve duygusal düzeyde yakınlaşmak daha fazla iştî, özellikle de geçmiş bizi hala geride tutarken. Suçluluk bizim gölgemizdi.

Test elimdeyken telefonumu aldım ve annemi aradım. İki kez çaldıktan sonra açtı.

"Ben Hamile." I koşturdu dışarı önce o olabilir bir şey söyle.

"Oh, Sara! Senin adına çok sevindim! Maximus nasıl tepki verdi?"

Donakaldım, suçluluk duygusu içimi kapladı. "Ona henüz söylemedim. Testi yeni yaptım."

Annem durakladı. "Önce beni mi aradın?" diye sordu nazikçe. "Önce ona söylemeliydim, değil mi?"

"Şey, muhtemelen işle meşguldür. Heyecanınızı paylaşmak istediniz. Bu anlaşılabilir bir şey."

"Evet," diye kabul ettim. Ama dürüst olmak gerekirse, Maximus'u aramayı düşünmemiştim bile. Yüzümü buruşturdum. Çok heyecanlanmışım ve heyecanımı paylaşacak biriyle konuşmak istiyordum. Maximus'un o kişi olup olmadığından emin değildim. Bir süredir beni hamile bırakmaya çalışmasına rağmen bu konuyu hiç konuşmamıştık. Kaç çocuk istediğinden, isteyip istemediğinden ya da sadece beni mutlu etmek ve kendini affettirmek için mi istediğinden bile emin değildim. Kendi çocuk isteğime ve yeni bir hamileliğin bir öncekinin yaralarını saracağına dair umutlarıma o kadar odaklanmışım ki Maximus'u düşünmemiştim.

"Bu gece ona sürpriz yapacağım," dedim. "Umarım mutlu olur." "Mutlu olacağını biliyorum. Seni mutlu etmek istiyor. Öyle ki çok açık."

Yutkundum. "Evet, ama onun mutlu olmasını istiyorum çünkü bu onun da istediği bir şey."

"Endişelenme Sara. Endişelerinin bu günü senin için mahvetmesine izin verme. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordun. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Teşekkürler anne. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım, sonra hamileliği Maximus'a nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. Sadece onun da bir aile kurmak için heyecan duyacağına inanmam gerekiyordu. En kötüsü de

beklemek olacak. Hamileliğimi çatılardan haykırmak istedim çünkü çok heyecanlıydım. Sonra mutluluğumun içinden endişe süzüldü. Ya bir şey olursa? Güvende olana kadar sadece birkaç seçkin kişiye söylemek daha iyi olmaz mıydı? Ama ne zaman güvende hissedecektim? On iki haftada mı? Son bebeğimizi kaybettiğimde neredeyse on iki haftalıktım. Derin bir nefes aldım. Bugün kutlama günüydü. Bugünün tadını çıkarmak ve Maximus'a sürpriz yapmak istiyordum.

Maximus o gece eve geldiğinde en sevdiği yemeği hazırlamıştım: patates kızartmalı çizburger.

Yemek yapmayı çok sevdiğim düşünülürse, Maximus'un en sevdiği yemeği öğrenmek beni biraz üzmüştü ama ev yapımı çörekler, köfteler ve hatta elle kesilmiş patates kızartmalarıyla mükemmel burgeri yaratmayı kendime görev edinmiştim. Maximus için her akşam yemek pişirmek ona ne kadar değer verdiğimi göstermenin bir yoluydu. Niyetimi gerçekten anlamasını umuyordum. Duyguları hakkında pek konuşan biri değildi.

Maximus, kendi burgerini yapabilmesi için masanın üzerine serilmiş burger malzemelerini görünc e mutfak kapısında dondu kaldı. Fırını açtım ve içinde çıtır çıtır kızarmış patatesler olan bir tepsiyi çıkardım.

"Vay canına, çok lezzetli kokuyor" dedi. Hemen masaya doğru koştu, sonra durakladı ve bana döndü. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hamburger bana neredeyse görgü kurallarımı unutturacaktı."

Gerginliğime rağmen kıkırdadım. Bir süredir bebek sahibi olmaya çalışmamıza rağmen, Maximus'a hamileliğimi söylemek beni delicesine germişti. Ayrıca kafamın içinde hala küçük, dırdırcı bir ses vardı.

Bu hamilelik için henüz heyecanlanmamalıyım - ya son hamileliğim gibi biterse?

Maximus kolumu ovdu. "İyi misin?"

Hemen başımı salladım. Gözlerindeki tereddüde rağmen masaya gitti ve oturdu. Masanın etrafına göz gezdirdi, tek eksik olan hamburger ekmeğini aradı.

"Fırınımda bir çörek var," dedim. İçten içe ürperdim. Kafamda, yüksek sesle söylediğimden olduğundan çok daha şirin geliyordu.

Maximus arkamdaki fırına bakarak kaşlarını çattı. Sanki çörekleri kendisi alacakmış gibi ayağa kalktı. "Fırınımda bir çörek var," diye tekrarlardım, saçma da olsa bu fikri hayata geçirmeye kararlıyım.

Durakladı, belli ki kafası karışmıştı. Bakışları fırından yüzüme, oradan da yavaşça elimin karnımın üzerinde durduğu yere kaydı. Hemen doğruldu, gözleri irileşmişti. "Sen...?"

"Ben hamileyim." Hala düz olan karnımı ovuşturdum.

"Sara," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve sıcaktı. Masanın etrafına geldi ve beni kendine doğru çekerek başımın üstünü öptü.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık ve yakınlığımızın her geçen anında kendimi daha rahat hissettim. Sonra yüzüme bakmak için geri çekildi. O bir şey söyleyemeden ben "Mutlu musun?" diye sordum.

"Elbette. Neden olmayayım ki?"

"Evliliğimiz gerektiği gibi başlamadı.

Bazen seni çocuk sahibi olmaya zorladığım için endişeleniyorum."

Başını salladı, elleri yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalktı. "Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun. Seninle evlenmeden önce bir aile kurmak aklımın ucundan bile geçmiyordu ama kesinlikle istediğim bir şeydi ve sen bir aile kurmak için mükemmel bir kadınsın. Şefkatli, nazik ve sevgi dolusun."

İltifatlarına hazırlıksız yakalandığım için dudağımı ısırdım. Maximus genelde çok konuşan bir adam değildi, bu yüzden bunu söylediğini duymak beni gerçekten duygulandırdı.

"Mutlu musun?" diye sordu sessizce. Endişem heyecanımdan belli oluyor olmalıydı. "Mutluyum. Çok mutluyum ama aynı zamanda çok korkuyorum."

Maximus'un kaşları birbirine yaklaştı, içindeki savaşçı başını kaldırdı, beni kim korkutursa onunla savaşmaya hazırdı, ama bu şiddetle ya da tehditle yenemeyeceği bir şeydi.

"Bu bebeği kaybetmekten de korkuyorum," diye itiraf ettim. Bu seçeneği düşünürken bile sesim titriyordu.

"Yapmayacaksın."

"Daha çok erken. Sadece beş hafta. İlk on iki haftada ve hatta sonrasında çok şey olabilir."

"Sara," diye yalvardı Maximus, yüzümü kendine yaklaştırdı. Gözyaşlarım gözbebeklerime baskı yapıyordu. Ağlamak istemiyordum, belki de hiç olmayacak bir şey yüzünden ağlamak istemiyordum ama hormonlarım zaten çok yoğundu. "Beni dinle. Bu sefer hiçbir şey olmayacak. Bu hamileliğin tadını çıkar. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin verme."

Başımı salladım. Her anının tadını çıkarmak istiyordum ama o kara bulut başımızın üzerinde dolaşırken nasıl yapabilirdim ki?

"Umarım geçen sefer yanlış bir şey yapmış gibi hissetmiyorsundur."

Bir nefes verdim. Bu fikirden vazgeçmek için çok çalışmışım ve başardığımı düşünmüştüm ama şimdi yeniden hamileydim ve büyüyen bir hayattan sorumluydum, tüm o suçluluk duyguları büyük bir güçle geri döndü. "Bilmiyorum. Endişelenmemek, kendimi suçlamamak çok zor."

"Bu senin hatan değil. Sen de aynı şekilde hissedene kadar bunu sık sık tekrarlayacağım."

Gülümsedim, sonra başımı masadaki yemeğe doğru eğdim. "Etiniz şimdiye kadar soğumuştur."

"Senden gelen soğuk bir hamburger bile daha önce yediğim her şeyden daha iyi."

"Annenin öğrenmesine izin verme!"

Maximus omuz silkti. "Annem senin daha iyi bir aşçı olduğunu biliyor ve sana bayılıyor. Güven bana, senin için çok mutlu olacaktır."

aile toplantılarında gelecekteki tüm yemekleri senin yapmana izin vereceğim."

Onu masaya doğru ittim, sözlerinden, özellikle de Cara'nın benden gerçekten hoşlanmasından etkilendim. Artık anne baba oluyorduk ve Maximus'un ailesine yakın olmak daha da önemli görünüyordu. "Otur ve yemeğini ye. Uzun bir gün geçirdin." Fırından çörekleri çıkarıp Maximus'un önüne koydum, sonra da bence dokusunu bozsa da mikrodalgada birkaç köfte ısıttım.

"Peki ya sen? Senin de yemek yemen lazım."

Yanına oturdum ve kendime bir hamburger yaptım, etli köfte hariç. Kıymadan nefret ederdim ve nadiren yemeye cesaret edebilirdim. Bunun yerine, kendim için pişirdiğim tavuk göğsünü ekmeğin üzerine koydum.

Maximus üç hamburgeri sanki hayatında yediği en iyi şeymiş gibi mideye indirirken beni izledi. Yemeğime olan sevgisi beni gerçekten mutlu etti.

Özellikle aç olmasam ve hatta midem bulansa bile, kendimi tavuk burgerin tamamını yemeye zorladım. Bu bebeğin besine ihtiyacı vardı, ben de ona vermeliydim.

"Yemek yediğini görmek güzel. Belki bu sefer kendini o kadar hasta hissetmezsin," dedi Maximus üçüncü hamburgerini bitirdikten sonra.

"Umarım öyledir, ama şimdiden bazı tatlara ve kokulara karşı hassaslaşmaya başladığımı hissediyorum, ya da belki de bu sadece benim aşırı aktif hayal gücümdür." Utanç dolu bir kahkaha attım.

"Her şeyde senin yanında olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

Dudağımı ısırdım, sözlerinden etkilendim ve biraz da suçluluk duydum çünkü onun son hamileliğimin bir parçası olmadığını biliyordum. O sadece üzücü sonu yaşamıştı.

Maximus

Sara'yı hamile bırakmaya çalıştığım son birkaç ay boyunca, sonunda test sonucu pozitif çıkarsa ne hissedeceğimden emin değildim. Son hamileliğimde sadece şok ve büyük bir sorumluluk duygusu hissetmişim.

Şimdi ikincisi de mevcuttu ama rahatlamanın yanı sıra mutluluk ve heyecan da hissediyordum. Sara yanımdayken bir aileye sahip olmak somut bir şey haline gelmişti. Onun harika bir anne olacağını ve evimizin sevgiyle dolacağını biliyordum.

Düşüncelere dalmış bir halde suyundan bir yudum alan Sara'ya bakarak gerildim. Sara'ya karşı hissettiklerim son altı ayda artmıştı. Bundan önce onunla gerçek bir bağ kurmama asla izin vermemiştim çünkü evliliğimiz gerginlikle doluydu.

Sara sonunda bakışlarımı fark etti ve masanın üzerindeki elime uzanarak bana küçük bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda mı?"

Elimi çevirdim ve parmaklarımı onunkilere doladım. Evlilik yüzüğünü görmek beni hâlâ mutlu ediyordu. "Sadece ne kadar yol kat ettiğimizi düşünüyordum."

Gülümsemesi aydınlandı. "Emek verdik ve karşılığını alıyoruz."

Başlangıçta bu bir iş gibi gelmişti. İkimiz de her akşam buluşup birlikte film izlemek, birbirimizin yakınlığını aramak, bir yatağı paylaşmak samimi olmak için kendimizi zorlamak zorundaydık, ama şimdi tüm bunlar doğal olarak geliyordu.

Başımı salladım. "Bizimle gurur duyuyorum. Ve gerçekten mutluyum." "Ben de," diye fısıldadı.

"Hadi oturma odasına geçelim ve film izleyelim. Artık yatmak için çok yorgunum."

"Kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktı ve ben de onun yanına gittim, sırtına hafifçe dokunarak onu kanepeye doğru yönlendirdim. Geçmişimiz nedeniyle Sara'ya karşı her zaman çok korumacı hissetmişim ama hamile olduğu için bunun yeni bir boyuta ulaşacağını söyleyebilirdim.

Bana eğlenen bir bakış attı. "Ben aciz değilim."

Kıkırdadım. "Bu sefer her şeyi doğru yapmak istiyorum. Sen benim hamile karımsın ve ihtiyacın olan her türlü konfora sahip olduğundan emin olacağım." Kanepeye uzandık. Aramızda hiç boşluk bırakmadım. Sara'yı yanımda istiyordum. Çocuğumuza hamileydi. Mümkünse onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Bana merakla baktı, sonra omzuma yaslanarak rahatladı. "Bu kadar mutlu olmanı beklemiyordum. Bunu ummaya cesaret edemedim."

"Ama heyecanlıyım. Daha önce ne hissedeceğimden emin değildim ama heyecanlıyım. Bir çocuğa oyun oynamayı ve yarmayı, balta fırlatmayı ve ormandaki hayvan izlerini okumayı göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Peki ya kız olursa?" Sara kaşlarını kaldırarak sordu. Öyle olmamasını umuyordum. Bir varise ihtiyacım olduğundan ya da kızların daha az değerli olduğunu düşündüğümünden değil, ama bir kız korunacak, dünyamızın dehşetinden uzak tutulacak başka biriydi.

Bir erkek çocuk söz konusuysa, denemenin bile bir anlamı yoktu. Doğduğu andan itibaren Famiglia'ya aitti.

"Öleceğim güne kadar onu koruyacağım."

Sara bacağımın üzerinde duran elini benimkinin üzerine koydu. Elimi çevirdim ve daha önce yaptığım gibi parmaklarımı onunkilere doladım. "Ona hayvan izlerini nasıl okuyacağını ve nasıl oyma yapacağını öğretebilirsin. Hatta ona nasıl balta fırlatılacağını bile gösterebilirsin. Sırf kız olması bunları yapamayacağı anlamına gelmez."

"Onları yapmaktan hoşlanmıyorsun."

Sara omuz silkti. "Benim onları sevmemem onun da sevmeyeceği anlamına gelmez."

"O zaman ona tüm bunları ben öğreteceğim."

Sara memnun görünüyordu ama gözlerinde bir parça melankoli de görebiliyordum. "Kız ya da erkek olması umurumda değil. Sadece kucağıma alıp sevebileceğim sağlıklı bir bebek istiyorum. Tek istediğim, tek duam bu."

Boştaki elimle yanağını kavradım, gözlerim onunkilere dikilmişti. "Anlayacaksın."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve ona mutlak kararlılığımın bir kısmını göndermeye çalıştım. Sara'nın gözlerindeki yaşlar beni daha da korumacı hissettirdi. Sara istediği her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu. Umarım bir daha asla kalp acısıyla karşılaşmak zorunda kalmazdı.

Sara yutkundu ve televizyonu işaret etti. "Hadi bir şeyler izleyelim. Çok duygusal davrandığımın farkındayım."

Kolunu okşadım. "Duygularınla başa çıkabilirim ve onları benimle paylaşmanı istiyorum."

Sara elimi sıktı.

"Ailelerimize ne zaman söylemeliyiz?" Bir süre sonra sordum. Babamla bu konu hakkında konuşmamıştım. O ve ben böyle şeyleri tartışacak tipler değildik ama annem Sara'yla bebek sahibi olmaya çalıştığımızı biliyordu. Haberi duyunca çok sevinecekti.

Sara kızardı ve kaçırıldı. "I..."

"Annene söylemişsin," dedim. Şaşırmamıştım bile. Liliana her şey boyunca Sara'nın yanında olmuştu. Sara'nın kayasıydı. Ben de bir gün öyle olmayı umuyordum ama aralarındaki yakın bağına arasına girmeye hiç niyetim yoktu.

Sara yüzünü buruşturdu ve özür dileyen bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu sabah öğrendiğimde onu aramak zorunda kaldım. Önce sana söylemem gerektiğini biliyorum. Özür dilerim."

"Sorun değil. Bu hamileliğin bir parçası olmama izin verdiğin sürece, annenin bazı şeyleri benden önce öğrenmesi umurumda değil."

Sara başını omzuma koydu. "Bir dahaki sefere ilk öğrenen sen olacaksın. Söz veriyorum."

"İkinci çocuğumuzdan mı bahsediyorsun?" Ben sordum.

"Üç çocuk isterdim. Kendimi hep üç çocuklu gördüm." Bana baktı. "Olur mu? Eğer daha az istiyorsan, eminim ben de iyi olacağım. Sadece benim istediğim şeyleri isteyeceğini varsaymak istemiyorum. Evliliğin bir uzlaşma olduğunu biliyorum ve ben geçmişte bunu yeterince yapmadım."

"Trevisan üçlüsü fikri hoşuma gitti."

Sara kıkırdadı ve bana şüpheli bir bakış attı.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten. Belki daha da fazla."

Sara dudağını ısırdı.

Öne doğru eğildim ve onu öptüm, sonra geri çekildim ve onu tekrar kendime çektim. "Bir dahaki ziyaretimizde aileme yüz yüze söylemek istiyorum. Cuma günü izinliyim, belki arabayla onlara gidebiliriz."

Sara ayağa kalktı ama eli benim elimde kaldı. "Annem sır saklayabilir, bu yüzden Pazar günü akşam yemeği sırasında ailemin geri kalanına söyleyebiliriz. O zaman da çalışmak zorunda kalmayacaksın, değil mi?"

"Beklenmedik bir şey çıkmazsa çalışmak zorunda kalmayacağım." Ruslarla işler oldukça sakinleşmişti. Bunun fırtına öncesi sessizlik olmasından korkuyordum ama bu daha az müşterim ve sadece her zamanki borçlularımız olduğu anlamına geliyordu.

Kısa bir süre sonra hiçbir şey izlemeden yatağa gittik ve ben dişlerimi fırçalarken Sara banyoda soyundu. Evliliğimizi büyük ölçüde değiştiren bu küçük, sıradan anları seviyordum. Sara'nın benim önümde değişmiş olması ve günlük rutinimizi birbirimizle daha fazla paylaşmamız bu evliliği daha fazla hissettiriyordu

gerçek. Evlilik hayatının rutinliğinden ve sıradanlığından hoşlanacak bir tip olduğumu hiç düşünmezdim ama akşamları Sara'ya dönmeyi seviyordum.

Sara aynanın önünde sadece külotuyla durduğunda döndü ve elbette hâlâ düz olan karnına baktı. Derin bir nefes aldı ve göbeğini daha ilerideymiş gibi görünene kadar uzattı. "Böyle görünmek için sabırsızlanıyorum." Bana mahcup bir gülümseme verdi. Diş fırçası hâlâ ağızımdayken ona doğru yaklaştım ve avucumu karnının üzerine koydum. Ellerim büyüktü, annemin her zaman söylediği gibi ayı pençesiydi ve karnının tamamını kaplıyordu. O da çok daha küçük olan elini benimkinin üzerine koydu ve kısa bir süre öylece durduk. Kendimi tuhaf hissettim, göğsümde alışılmadık bir ağrı vardı. Geri adım attım ve ne hissettiğimi anlamaya çalışarak diş macunumu tükürdüm.

Sara geceliğini giydi ve yorganın altına girdi. Yüzü yukarı doğru eğikti ve gözleri kapalıydı ama ben içeri girip yanına uzandığımda gözlerini açtı. Yüzünü bana döndü ve gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Sonra ışıkları kapattım. Bugün güzel bir gündü.

Anneme Sara ve benim Cuma günü geleceğimizi söylediğimde şüphelendi. Bir şeyler olduğunu nasıl anladığından emin değildim. İçgüdülerini her zaman yerindeydi. Sara ve ben eve girer girmez, annem ve babam mutfakta köpeklerle otururken, annem sırttı. Yüzüme bir kez baktığında anlamış gibiydi.

Babam onunla bizim aramıza baktı. Belli ki ne olduğundan emin değildi.

Annem yanımıza geldiğinde heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu. İkimiz de bir şey söylemeden Sara'ya sıkıca sarıldı. Sara bana sorgulayan bir bakış attı. "Sen...?"

"Tek kelime etme," dedim.

Annem yüzüme dokundu ve Sara'ya gülümsedi, o da gülmekten kendini alamadı. Kollarını uzattı. "Ben hamileyim!" Annem ona tekrar sarıldı.

"Biliyordum! Biliyordum işte!"

Babam ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Omzumu okşadı, sonra da nadiren sarılmak için beni kendine çekti. "Tebrikler, Max."

Annem zaten Sara'nın üzerine titriyordu. Babam da onu tebrik etti ve gururlu bir gülümsemeye omzuna dokundu.

"Primo işte. Birimizin yapması gerek," dedi babam.

"Biliyorum baba." Üçümüz de infazcı olduğumuz için, hepimizin birden nadir olurdu. Primo'yu bir dahaki görüşümde ona anlatacaktım ama ailem kadar duygusal bir bağ kuracağından şüpheliydim.

Babam ön kapıyı işaret etti. "Kulübelerden biri için bana yardım et. Houdini bir çukur daha kazmayı başardı. Tekrar kaçmadan önce onu yakaladık."

Babamı dışarı kadar takip ettim. Houdini şimdiye kadar iki kez kulübesinden kaçmayı başarmıştı. İlkinde bir geyiği öldürmüştü; ikincisinde ise daha fazla zarar vermeden babam onu yakaladı. Ne yapacağı belli olmazdı ve bir kulübede kalması gerekiyordu.

Babam hazır beton dolu bir çuval, su dolu bir kova ve iki kürek taşıyordu.

"Annen sana hamile kaldığında hem heyecanlanmış hem de korkmuştum. Baba olmak en zor ve zorlu iş. Ama işi berbat etmemeye kararlıyım."

"Yapmadın," dedim çimentoyu suya karıştırırken. "Sen iyi bir babaydın; öylesin."

Babam tahtaların üzerine koyduğu kocaman taşı çitin hemen dibindeki açıklığın üzerinden kaldırdı. Houdini bir zincire bağlıydı.

Çitten. İçeri girebilen tek kişi babamdı. Houdini, öldürmek ve dövüşmek için eğitilmiş siyah-beyaz devasa bir Amerikan buldoguydu. Ümitsiz bir vakaydı ama babam ondan asla vazgeçmezdi. Deliğe beton döktük.

"Sen de iyi bir baba olacaksın," dedi babam aniden.

Bunun doğru olmasını umuyordum. Babam gibi olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Houdini, çukurunu doldururken ve betonun sertleşmesini beklerken merakla bizi izledi.

"Yeni bir çukur kazacak, baba. Bu sadece bir zaman meselesi." "Belki de. Ama onu zincire vurmaktan nefret ediyorum. O zaten

hapishanede. Durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum." "O başkaları için bir tehlike."

"Biz de öyleyiz, ama özgürce dolaşıyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Bratva olmadıkları ya da borçlarını ödemedikleri sürece kimsenin suratını dağıtmam ve o zaman bile çoğu daha az sert bir ceza alır."

Babam beni görmezden geldi ve betonu bir sopayla test etti. Tabii ki hâlâ çok yumuşaktı.

"Gelecekte çılgın atan çocuklar yüzünden tetiklenebileceğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Babam bana garip bir gülümseme verdi. "Şimdiden bir baba gibi düşünmeye başladın. Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Kaşlarımı çattım, haklı olduğunu fark ettim.

"Çocuğunuz için risk teşkil etmeyecek. O zamana kadar hayatından biraz keyif almasını istiyorum."

İlk bakışta belli olmasa bile, babam gerçekten yumuşak biri olabilirdi.

Annem verandada belirdi. "İçeri gel. Kutlamak için biraz pasta yiyelim!"

Cancio'ların evine adım attığımızda nedense gergindim. Sara ve ben daha önce de akşam yemeğine gelmiştik ve Flavio hariç her zaman sıcak karşılanmışım ama havada her zaman bir gerginlik ve aşılmaz bir mesafe vardı - bu mesafeyi hiç kapatmaya çalışmamışım. Geçmiş yüzünden bunu kabullenmişim.

Bugün Sara ve benim ebeveyn olma haberimizin işleri nasıl değiştireceğini merak ediyordum. Hamileliğimi sadece Liliana biliyordu ve çocuk sahibi olmaya çalıştığımızı bile sadece o biliyordu.

Flavio ve Romero'nun bu haberi nasıl karşılayacaklarından emin değildim.

Alea ve Inessa koşarak bizi karşılamaya geldiler. Sara'ya sıkıca sarıldılar ve bana kocaman gülümsediler. Romero'yu el sıkışarak, Flavio'yu da başımı sallayarak selamladım. Benden kaçan oydu ve ben de onun kararını kabul etmişim. Sonsuza kadar kin tutmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum, bu yüzden onu kesinlikle yargılamayacaktım.

Liliana yemek masasına ev yapımı mezelerden oluşan bir tabak koyduktan sonra bize doğru gelirken gülümsedi. Sara'nın yanağını öptü ve bana dönüp beni de kucaklamadan önce ona sıkıca sarıldı.

Romero her şeyi merakla izliyordu. Liliana belli ki sırrımızı saklamıştı.

Flavio kaşlarını çatarak bize baktı. Liliana her zaman bana kendimi iyi hissettirmeye çalışmıştı ama bugün onun sıcaklığını gerçekten hissedebiliyordum ve bu Flavio ile Romero'nun da gözünden kaçmamıştı.

Sara bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. Ben de başımı salladım. Ailesiyle yüzleşirken elimi tutarak beni şaşırttı. Bu da kesinlikle gözden kaçmadı. Sara ve ben ailem yanımızdayken el ele tutuşmuş ya da öpüşmüş olsak da Cancio'ların evindeyken mesafemizi hep korumuştuk.

"İyi haberlerimiz var," dedi Sara, sesi zaten duygularla tıkanmıştı. Bana baktı, ben de başımı salladım, sonra tekrar ailesine baktı. "Ben

Hamile!" Aynı anda hem gülerken hem de ağlarken gözlerinden yaşlar boşandı. Kız kardeşlerine ve babasına sarılabilmesi için elini bırakmadan önce sıktım. Romero, hayatının en mutlu gününü yaşıyormuş gibi görünen Liliana'ya döndü. "Biliyor muydun?"

"Sadece birkaç günlüğüne. Kimseye söylemeyeceğime söz vermem gerekiyordu." Romero geldi ve elini uzattı. Ben de tuttum.

Beni kucaklayarak ve sırtımı sıvazlayarak şaşırttı. "İkiniz adına mutluyum ve sizin de mutlu olduğunuzu söyleyebilirim."

Geri çekildi ve bana başıyla selam verdi. Heyecanını saklayan tek kişi -sanırım hissetmediği için- Flavio'ydu. Sara'ya kısa bir süre sarıldı ama bana her zamanki baş selamlarından sadece birini verdi.

Çekingen biri olarak tanınmazdı, bu yüzden bu kesinlikle benden nefret ettiği içindi.

"Hadi yiyelim," diye ısrar etti Liliana. Masanın etrafına yerleştik.

Inessa sırtarak, "Vitello Tonnato için kendin yapmak yerine mayonez almakta ısrar ettiğinde bir şeyler olduğunu anlamalıydım," dedi.

Düşüncelerini anlamadığım için kaşlarımı çattım.

"Yumurtalar," dedi Inessa bıkkın bir ifadeyle bana bakarak. Ele avuca sığmaz biri olabiliyordu. "Hamile kadınların çiğ yumurta yememesi gerekiyor ve annemin marketten aldığı şeyde yumurta yok."

"Hayat dersi için teşekkürler," dedim kuru bir sesle ve ona göz kırptım.

Çenesini kaldırdı.

Her zamanki gibi Liliana çok fazla yemek pişirmişti ve tadı harikaydı. Amo'nun annesinin başarısız yemek pişirme denemelerine dair hikâyelerini ve annemin Gianna'nın deneysel ve tehlikeli yemek pişirme tarzına dair hikâyelerini dinledikten sonra, Liliana'nın nasıl bu kadar iyi olduğunu merak ettim. "Nasıl oluyor da sen profesyonel bir şef gibi yemek yapıyorsun da kız kardeşlerin yapamıyor?"

Flavio, "Sadece kötü yemek yapmıyorlar, yemekleriyle insanlık için risk oluşturunlar," dedi. Ona şaşkın bir bakış attım. Sara ve ben yemeğe geldiğ nadiren bir şey söylerdi.

"Yemek yapmayı seviyorum. Aria ve Gianna için bu gerekli bir kötülük. Temel fark bu," dedi Liliana gülümseyerek. Bunun yemek pişirmekten daha fazlası için geçerli olduğunu sanıyordum. Ben iyi bir İnfazcı'ydım çünkü düşmanlarımızı kırmaktan zevk alıyordum.

Yemekten sonra Romero yeni klasik arabasını görmek için garajına gitmemi istedi. Koyu yeşil Alfa Romeo'ya hayran kaldım.

200 model Berlina. Her tarafı pas içindeydi ve kahverengi deri koltuklar güneşten yıpranmış ve . Dört ön farından ikisi kırılmıştı ve muhtemelen hemen belli olmayan daha fazla hasar vardı.

İlk Noel yemeğimizden sonra beni garajına çağırdığı günü hâlâ hatırlıyorum. Beni arabasının altına gömmeye çalışacağına ve bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğine ikna olmuşum.

Benim kişisel rahatlığım için çok küçük olan arabanın etrafında dönerken Romero'ya söyledim.

Elini kaputun üzerinde saygıyla gezdirirken bana eğlenen bir bakış attı. "Evimizde asla birini öldüremem. Lily beni asla affetmez."

Kıkırdadım. "Demek bunu düşündün."

Ciddileşti. "Bazı anlar vardı, geçen mantıksız anlar. Gerçekten öldürmek istediğim kişinin sen olmadığını her zaman biliyordum."

Başımı salladım ve bu konuyu açmamış olmayı dileyerek ellerimi ceplerime soktum.

Romero bana doğru yaklaştı. "Mantıklı tarafımın kazanmasına sevindim çünkü Sara ile aranızın artık iyi olduğunu ve yakında kendi ailenize sahip olacağınızı söyleyebilirim."

"Her gün evliliğimiz üzerinde çalışıyoruz."

Garajın kapısı açıldı ve Flavio içeri girdi, rahatsız görünüyordu. Romero ona doğru yürüdü ve daha önce yakalayamadığım birkaç sessiz kelime alışverişinde bulundular

Romero kapıya doğru ilerledi. "Bizim için birkaç bira getireyim."

Flavio ve beni yalnız bıraktı. Flavio arabaya odaklandı ve omuz silkti. "O arabanın içinde kendimi sardalya gibi hissediyorum."

"Ben de. Suburban'ımı tercih ederim."

Flavio yarım bir gülümsemeyle, "Sen yarı devsin, bu yüzden pek de şaşırtıcı değil," dedi. Ayıldı, gözleri benimkilere dikildi. Romero gibi o da kaynanasının rüyası gibi görünüyordu, beyaz elbise gömlekleri içinde bir oğlan çocuğu gibiydi. Doğruldu ve boğazını temizledi. "Ben... Ben seninle iyiyim, biliyor musun? Biraz zaman aldı ama sanırım üstesinden geldim. Annem özür dilemem gerektiğini düşünüyor ama bunu yapamam. Sadece şunu bil, seni artık bu ailenin bir parçası olarak kabul etmeye çalışacağım."

Elini uzattı, ben de tuttum. "Asla bir özür beklemedim. Bana karşı hissettiğin nefret ve öfkenin her zerresini anlıyorum. Yine de bana bir şans verdiğin için mutluyum."

Kısa bir süre sonra Romero elinde biralarla geldi ve bize en yeni arabasını anlatırken birlikte içtik. Tutkulu monologu neredeyse beni de bu bebeklerden biri için heveslendiriyordu ama ben sadece yeni arabaların konforunu tercih ediyordum.

Gece yarısından kısa bir süre önce Sara ile eve yürümeye karar verdim. Kısa bir mesafeydi ve iki bira içmiştim. Geçmişte bu beni direksiyon başına geçmekten alıkoymamıştı ama lanet olsun, Sara benimle arabadayken hiçbir şeyi riske atamazdım. Bir kaza yüzünden ona ya da bebeğe bir şey olursa, Romero ve Flavio'nun yardımıyla kendimi Hudson'a atardım.

Neden yürümek istediğimi söylediğimde Sara bana memnuniyetle gülümsedi. Elini tutarak caddede ilerlemeye başladık. Neredeyse bizim binaya varmıştık ki diğer tarafta şüpheli bir hareket fark ettim. Göz ucuyla baktım ama bir arabadan diğerine süzülen kişi artık orada değildi. Lanet olsun. Silahıma uzandım ve Sara'yı kendime doğru çektim ama hiç yavaşlamadım.

Sara bana , belli ki onu neden kendime çektiğimi fark etmemişti. Buna sevindim. Onun korkmasını istemiyordum.

Daha hızlı yürüdüm. Sara'yı geride bırakmadan bizi takip edenin peşine düşemezdim ve bu kesinlikle bir seçenek değildi. Arkama bir kez daha bakma riskini göze aldım ama hiçbir şey görmedim. Ya o gitmişti ya da ben hayal görmüştüm ama içgüdülerim genellikle doğruydı.

Onu binaya sokup kapıyı kapatırken Sara merakla başını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Ona zoraki bir gülümseme verdim. "Sadece tuvalete gitmem gerekiyor. Çok fazla bira içtim."

Gülerek başını salladı ve onu çekmeme izin verdi.

Daireye girdiğimizde kilidi açtım ve aceleyle banyoya girdim. Amo, Romero ve babama olanları anlatan bir mesaj gönderdim.

Hiçbiri gördüklerimi sorgulamadı. Romero, Flavio ile birlikte bölgeyi araştıracağına söz verdi ve Amo daha fazla koruma göndererek durumu Luca ile görüşecekti.

Babam işte olmasına rağmen Primo ile birlikte gelmeyi teklif etti ama bu Sara'yı şüphelendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Yarın borçlularımı devralmalarını istedim, böylece onu koruma ihtiyacımı karşılayacak bir güvenlik konsepti bulana kadar Sara ile kalabilirdim.

Görmemi takip eden haftalarda Sara ya Flavio ve Romero ya da ben yokken babam ve Primo tarafından korunuyordu. Korumadaki ani artışı hamileliğine bağladım ve neyse ki o da bana inandı.

Sara yeterince Şey yaşadı. Olası bir tehdidin bilgisini ona yüklemeyecektim. Bu sefer ne ona ne de bebeğe bir Şey olmayacaktı.

CHAPTER TWENTY-THREE

Sara

Kanepeye uzandım ve beni sürekli güldüren rahat bir gizem okudum. Hormonlarım altüst olmuştu, bu yüzden karanlık konular veya çok fazla drama içeren kitaplar söz konusu değildi.

Cep telefonumun ekranına baktım. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve Maximus henüz eve gelmemişti.

Maximus'un iş yükü son üç ayda artmıştı. Doğumdan sonra biraz izin alırsa kendini kötü hissetmemek için fazladan çalışma saatleri toplamak istediğini söylemişti ama gerçeğin tamamen bu olmadığını anlayabiliyordum. Dokuzdan beşe çalıştığı bir işi yoktu. Eğer önemli bir şey olursa, yeni doğum yapmış olsam da çalışmak zorundaydı. Bir şey kesinlikle Maximus'u rahatsız ediyordu. İntikam arzusundan vazgeçmesi konusunda o kadar kararlı olduğum için, listesinde hâlâ öldürmek istediği birkaç kişi olduğunu varsayıyordum.

öldürmek için. Jabba ve adamları öldüğü için çok mutlu olsam da, daha fazla kana olan saplantılı ihtiyacı anlamadım.

Maximus yanımda olmadığında genellikle Flavio ya da babam nöbet tutardı. Bazen Growl ya da Primo da devreye girerdi. Ek korumamın Maximus'un iddia ettiği gibi hamileliğimden mi yoksa işiyle ilgili bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim.

Şimdi Flavio karşımdaki koltuğa yayılmış, gözleri düşerken telefonunda bir oyun oynuyordu. Öğle yemeğinden sonra babamdan görevi devralmış ve bütün gün dairenin içinde can sıkıntısından ölmüştü. Bütün gün kendimi dışarıda herhangi bir aktivite yapamayacak kadar yorgun hissetmiştim.

"Neden eve gitmiyorsun? Kapının önünde iki koruma var" dedim. "Bana bir şey olmaz. Maximus da her an eve gelebilir."

Flavio ekranından başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı. "Seni yalnız bırakırsam Maximus kıcıma tekme basmayacak olsa bile, bırakırsam kendimi çok kötü hissederim. Kocan dönene kadar kalacağım."

İçimi çektim. Esneyerek yatağa gidip gitmemem gerektiğini düşündüm. Maximus dönene kadar beklemeyi tercih ederdim ama çok yorgundum ve sabah doktorumla erkenden bir randevum vardı.

Flavio'nun telefonu çaldı ve açtı. Karşısındaki kişiyi dinlerken vücut dili değişti. Zoraki bir rahatlıkla ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Dudakları gergin bir çizgi halindeydi. Penceremizin dışında neler olup bittiğini merak ederek ayağa kalktım.

Flavio aramayı sonlandırdı ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Belki de yatağa gitmelisin."

Ona doğru yürüdüm ama ben pencereye ulaşamadan eliyle koluma vurarak beni durdurdu. Dışarıda bir kadın çığlık attı. Flavio'nun kolunu ittim. "Bırakın geçeyim!"

"Sara," diye yalvardı ama beni durduramayacağını çok iyi biliyordu. Sokağa bakan pencereye doğru koştum ve korumalarımın birinin elini karşımadaki evde yaşayan genç bir kadının ağzına kapattığını görünce donakaldım. Dehşete düşmüş görünüyordu. Sonra neden çığlık attığını anladım. Maximus onun solundaki kaldırımda duruyordu. Üstü başı kan içindeydi, elinde bir bıçak vardı ve ayaklarının dibinde bir ceset yatıyordu. Sokak lambası dehşet verici sahneyi aydınlatıyordu, böylece cesedin etrafındaki büyük kan birikintisini görebiliyordum.

Kalp atışlarım hızlandı. "Aman Tanrım. Yaralanmış." ", " dedi Flavio sakince. "Bu onun kanı değil."

"Nereden biliyorsun?" Sertçe sordum. "Kocamı hemen görmek istiyorum!"

"Sara."

"Ya o yukarı gelir ya da ben aşağı inerim. Ama onunla konuşmak istiyorum."

Flavio kızgın bir ifadeyle telefonunu eline aldı. Muhtemelen hamilelik hormonlarımın beni mantıksız yaptığını düşünüyordu, oysa kendisi bir Made Man olduğu için bunun ne kadar korkunç bir manzara olduğu gerçeğini göremiyordu. Birkaç kez çaldıktan sonra Maximus cevap vermiş olmalı ki Flavio, "Sara çıldırmak üzere. Seninle konuşmak istiyor." Dişlerini sıktı. "Onu durduramadım. Sokak lambasının altında kötü bir aktör gibi durmasaydın, seni kanlar içinde görmeyecekti."

Flavio telefonu kapattı, sonra bana döndü. "Yukarı geliyor. Seni sokakta istemiyor."

"Kimi öldürdü?" Ben sordum.

Flavio başını salladı ve avuçlarını kaldırdı. "Tek kelime etmeyeceğim."

Ablamın kaşlarını çatması da bir sonuç vermeyince Maximus'u beklemeye karar verdim. Ön kapıdan içeri adımını attığında donakaldım, karnım tehlikeli bir takla attı. Mide bulantım oldukça düzelmişti ama Maximus'u tepeden tırnağa kaplayan kan miktarı benim için çok fazlaydı. Bir parmağımı kaldırdım, sonra banyoya koştum ve

kustu. Maximus kapı aralığında kaldı. Sifonu çektim, sonra ağzımı yıkadım ama Maximus'a yaklaşmadım.

"Yaralandın mı?" Ağzımdan nefes alarak bastırdım.

"Bu benim kanım değil."

Flavio omuz silkti. "Ben de öyle dedim ama bana inanmadı."

"Duş alabilirim." "Lütfen," dedim.

Maximus Flavio'nun yanına gitti ve kardeşim gitmeden önce birkaç sessiz kelime ettiler. Maximus banyoya doğru ilerledi, ben de güvenli bir mesafeden onu takip ettim. Soyundu ve lekeli giysilerini yere fırlattı. Duşa girip suyu açarken, "Onları sonra atarım, merak etme," dedi.

Yüzündeki ve ellerindeki kanın çoğu gittiğinde, kıyafetlerinden gelen pis kokuya rağmen biraz daha yaklaştım. "Ne oldu?"

Maximus duştan çıktı ve bir havlu aldı.

Bana ölçen bir ifadeyle baktı. "Evimizin önünde birini öldürdün."

Havluyu küvetin kenarına fırlattı ve çıplak bana doğru geldi. Sağ tarafındaki göğüs kafesinin altında bir çürük oluşmuştu. "O artık ölü."

"Endişelenmeli miyim?"

"Endişelenmeni istemiyorum."

"Benim sorum bu değildi. Benden bir şey sakladığını biliyorum."

"Yaşadığımız hayat tehlikelerle dolu. Sürekli endişelenmeni istemiyorum. Bu benim işim ve senin korunman da öyle ve ben ikisini de ciddiye alıyorum." Yüzümü avuçladı. "Bir bebeği büyütme ve ikinize bakmakla yeterince uğraşıyorsun."

Cevabından memnun olmasam da başımı salladım. "Yarınki randevuma gelebilecek misin? Büyük bir randevu var."

bebeğimizin cinsiyetini öğrenme şansımız var."

"Hiçbir şey beni durduramayacak. Bu hamileliğin hiçbir dönüm noktasını kaçırmayacağım. Tehlike sona erdi."

Yatağa gittik ve Maximus'a sarıldım. İyi olduğundan emin olmak için göğsünde ve karnında gezdirdim. Elbette Maximus'un Yaratılmış Adam olarak, özellikle de bir İnfazcı olarak hayatının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum ama buna tanık olmak olaya farklı bir boyut katıyordu.

Maximus'u kaybetmeyi hayal bile etmek istemiyordum. Artık onsuz olmayı hayal edemiyordum. Onun bebeğimize baba olduğunu görmek istiyordum. Şüphesiz içinde barındırdığı karanlığa rağmen, harika bir kocaydı ve harika bir baba olacağını da biliyordum.

Maximus

Sara'nın yanağını göğsüme bastırarak kollarımda uykuya dalmasını izledim. Adrenalinim uyumamı engelliyordu. Eğer şanslıysam, sabahın erken saatlerinde birkaç saat uyuyabilirdim.

Telefonum Romero'dan gelen bir aramayla aydınlandı. Sara'yı uyandırmamak için sessize almıştım. Daha fazlasını öğrenmesini istemiyordum.

Ŗu anki endiŖelerim hakkında. O da beni kanlar içinde grmemeliydi.

"Romero, ?"

"Her Ŗey temizlendi. KomŖu halledildi. Bir tatile ihtiyaı var. Ona gerekli baėıŖladık." Sırttım. Lafı dolandırmaktan nefret ederdim ama kolluk kuvvetlerinin gözü zerinizdeyse baŖka bir seçenek yoktu. Romero'nun Ŗifreli sözleri, cinayet mahallinin kanıtlardan temizlendiği ve ne yazık ki suça tanık olan komŖumun tehdit edilip rŖvetle susturulduğu ve eyalet dıŖına taŖınacaėı anlamına geliyordu

Famiglia'nın ona verdiği parayla.

"Siz onu göndermeden önce ziyaretimizle konuŖamamıŖ olmamız büyük talihsizlik."

"İnan bana, keŖke hâlâ konuŖabilecek durumda olsaydı," diye mırıldandım. Onu öldürmek istememiŖtim -henüz. Ama Sara'nın ve benim dairemi gözetleyen bir figür gördüğümde onu yakalamaya karar vermiŖtim. Onu yakalamıŖtım ama çıkan arbede sırasında bıağım kalçasındaki atardamarı kesmiŖ ve bir dakika içinde kan kaybından lmŖt. Ondan iŖkenceyle bilgi alacak zaman yoktu. Ama onu Jabba'nın babasının gönderdiğini biliyordum.

"Onu bulacağız," dedi Romero. "Ama belki de Sara ve sen Ŗehir dıŖına bir gezi yapmayı dŖnmelisiniz."

"Onunla konuŖacaėım," dedim ve telefonu kapattım. Sara'yı daha önce de ailemin yanına taŖınmaya ikna etmeye alıŖmıŖtım ama o Ŗehirde, ailesine yakın bir yerde kalmak istiyordu. Bu kıl payı kurtuluŖtan sonra onu ikna etmem gerekecekti.

İŖıkları kapattım ve Sara'nın ritmik nefes alıŖını dinledim. Bugün gördüklerinden sonra bile bana uykuya dalacak kadar güveniyordu. Avucumu hafifçe karnına bastırdım. "Seni ve anneni güvende tutacağım, yemin ederim."

Sara'nın alarmı 5:30'da çaldığında, ben daha yeni uykuya dalmıştım. İnleyerek Sara'yı doğru çektim ve yüzümü saçlarına gömdüm.

"gerekıyor," dedi Sara uyuklu bir sesle.

Homurdandım. Sara kolumu büktü ama onu bırakmadım. Lambanın tıkırtısı bana lambayı açtığını söyledi. Gözlerim kapalı olsa bile, parlaklık yorgun beynimi acıtıyordu.

"Maximus, gerçekten kalkmamız gerekiyor. Randevudan önce duş almam gerekiyor."

Bir çektim. "Güzel kokuyorsun. Benimle yatakta kal."

Sara bir kahkaha attı ve kıpırdanarak elimden kurtuldu. "Ben şimdi duş almaya gidiyorum. Çok yorgunsan benimle gelmek zorunda değilsin."

Yataktan çıktı. Tek gözümü açtım ve onun banyoya doğru ilerleyişini izledim. İnleyerek doğruldum. Bu randevuyu dünyada hiçbir şey için kaçırmazdım. Sara'ya şimdiye kadar her randevusunda eşlik etmişim ve bugün cinsiyetini öğrenebilirdik.

Giysilerimi almak için yatak odasına dönmeden önce mutfakta kendime sert bir kahve aldım. Sara hâlâ duştaydı, tıraş oluyor ve doktorunu görmeden önce gerekli gördüğü diğer şeyleri yapıyordu.

Kahvemi yudumladım ve kendimi güne biraz daha hazır hissettim. Uykusuz geceler benim için yeni değildi ama genellikle beni çabucak uyandıran şeyler -seks, sıkı bir egzersiz ya da kavga- artık söz konusu bile değildi. Sara birkaç dakika sonra iç çamaşırlarını giymiş olarak geldi. Şimdiye kadar boxer giymeyi başarmıştım.

"Kahve yardımcı olmadı mı?"

Omuz silktim. "Oldu ama yeterli değil." Ona genellikle kanımı neyin pompaladığını söyledim ve sonra "Sanırım beni hızlı bir seks turuyla uyandırma şansın yok?" diye sordum.

Sara dudaklarını büzdü ve gözlerini devirdi. "Doktor randevumdan önce seks yapmayacağım!"

Ayağa kalktım ve kısa bir öpücük için ona doğru yöneldim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kahve ister misin? Bir taneye daha ihtiyacım var."

Sara gülümseyerek başını salladı.

On beş dakika sonra yola çıkmıştık. Sara çantasını karıştırıyor ve alt dudağını kaşıyordu.

"Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Muayenehaneye vardığımızda ve Sara muayene koltuğuna uzanmak zorunda kaldığında, yüzünü endişe kapladı. Elini tuttum.

Doktor ultrasona başladığında parmaklarımı sıkıca kavradı. Neredeyse anında, kalp atışlarının sesi sabit ve güven vericiydi. Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım. Sara bana bakıp gülümsedi, sonra da ultrason monitörünü dikkatle izleyen doktora döndü. "Cinsiyet konusundaki şüphelerim doğrulanmış görünüyor." Sara'dan bana doğru bir bakış attı. "Bilmek istiyor musunuz?"

Sara başını salladı, sonra bana sorgulayan bir bakış attı. "Sürprizlerden hoşlanmam," dedim.

Doktor ekranda bebeğin bacaklarının arasındaki noktayı işaret etti. Bir şey vardı. "Erkek mi?" Ben söyledim. Sara kız olduğunu tahmin etmişti, belli ki kadın sezgisi.

Doktor, "Bu göbek," dedi.

"Bu bir kız, değil mi?" Sara sanki ekrandan bir şey seçebiliyormuş gibi fısıldadı.

Doktor başıyla onayladı. "Tebrikler."

Sara gözlerini kapadı ve elleriyle kapattı. Hıçkırıklara boğuldu. Doktor ayağa kalktı. "Dışarıdayım, eğer

bana ihtiyacın var."

Sara'nın ağıladığını görmek bana bebeği kaybettiğimizi öğrendiği anı hatırlattı ama bu seferki bariz bir sevinçti. Muayene koltuğunun kenarına tünedim ve bir kolumu ona doladım. Ağlamaklı gözlerle bana baktı. "İçimde kız olduğuna dair bir his vardı. Her şey olması gerektiği gibi olduğu için çok mutluyum."

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Sana ya da küçük kızımıza hiçbir şey olmayacak."

Küçük kızımız. Sara ve benim yakında anne-baba olacağımıza, geçmişte yaşadığımız acıların sonunda böyle bir mutluluğa yol açacağına inanmak hâlâ zordu.

Kimsenin bunu yok etmesine izin vermem.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Sara

Maximus bavulumu ailesinin evine taşıdı. D n geceki olaylardan sonra bir ya da iki haftalığına onların yanına taşınmamı istemişti. İş yerinde çok meşgul olacaktı ve benim güvende olduğumu bilmek istiyordu. İlk i g d m ailemin yanına taşınmaktı ama Maximus haklıydı. Hâlâ Alea ve Inessa'ya sahiplerdi. Ayrıca, bir süreliğine şehirden uzaklaşma fikri de hoşuma gitmişti. Artık ne zaman pencereden dışarı baksam, korkunç cinayet sahnesini görüyordum.

Köpeklerle alıştığım için, ailesinin evinde geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif aldım.

"K peklerimiz dünyadaki en iyi alarm sistemidir. Sadıktırlar ve rüşvet alamazlar. Ve eğer biri saldırmaya kalkarsa, bu ormanı bildiğimiz için avantajlı olacağız," dedi Maximus beni bırakırken.

Bu muhtemelen doğruydu ama bir hafta sonra kendi evimde olmayı özlemiştim. İsa ya da Greta ile buluşmak ya da ailemi ziyaret etmek de daha zordu, bu yüzden Maximus'u zamanımı daire ve ailesinin evi arasında paylaştırmaya ikna ettim. Bu şekilde, sürekli dairede kalarak çok fazla kaynak harcamayacaktım.

Kısa sürede ortalık sakinleşti ve Maximus'un bana ayıracak daha fazla zamanı oldu. Sanat tarihi çalışmalarına öngörülebilir bir gelecek için ara verdiğimden, hafta boyunca apartmanda yaşadığımız eski hayatımıza geri döndük, böylece günü ailemle veya arkadaşlarımla geçirebiliyordum ve hafta sonunun bir gecesini onun ailesinde geçiriyordum.

Aralık ayı başında hafta sonu için Maximus'un ailesinin yanına gittiğimizde kış ormanı demir pençesine almıştı.

İkinci üç aylık döneme girdiğimden beri mide bulantım azalmıştı ama artık uykusuzluk beni rahatsız ediyordu.

Uyuduğumda da hep canlı rüyalar görürdüm. Bunlardan birinden daha uyandım ve yorgun bir şekilde doğruldum. Rüyamda son hamileliğimi, kaybettiğim bebeğimi görmüştüm. Neredeyse ondan gelen bir mesaj gibi hissetmiştim. Kız olduğundan emindim, tıpkı şu anda karnımdaki bebek gibi. Maximus böyle şeylere inanmazdı ama ben sadece eski meşeye gitmem gerektiğini hissediyordum. Bu, kaçırdığım kürtajdan kaynaklanan bazı korkularımdan kurtulma yolunda atılmış muazzam bir adım gibiydi.

Maximus'u uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sürünerek çıktım. Gece vardiyasında çalışmış ve gündüzleri barınakta babasına yardım etmişti, bu yüzden yorgunluktan bayılmıştı.

Koridora çıktığımda Bacon ayağa fırladı. Geceyi burada geçirdiğimizde her zaman kapımızın önünde uyurdu. Burnuyla beni dürttüğünde kısa bir süre başını okşadım. Burada daha fazla zaman geçirmeye başladığımdan beri aramızda geçici bir bağ oluşmuştu.

Aşağı inip evde sakladığım sıcak tutan giysilerden birkaçını aldığımda beni takip etti. Son birkaç gecedir hava donma noktasının altındaydı. Dört pitbull mutfakta ve oturma alanında uyuyordu ve sadece kısa süreliğine canlanıyorlardı.

yanlarından geçerken ayağa kalktım. n kapıyı açtığımda soğuk bir rüzgâr çarptı yüzüme. Kar yağmıştı ve ay ışığı karla kaplı çevreyi aydınlatıyordu. Çok güzel ve huzurluydu. Tam da arzuladığım şeydi. Şehirlerden gelen sesler ve dünyamızın çılgınlığı çok uzakta görünüyordu.

Dışarı ıktım ve kapıyı kapatmaya çalıştım ama Bacon benden önce dışarı ıktı. İçeriye işaret ettim. "İçeri gir." Yanımda durdu, ağaçlara doğru bakıyordu. "Git."

Beni dinlemeyeceği belliydi. Oh iyi. Belki de bir akalın gelme ihtimaline karşı onu burada tutmak o kadar da kötü bir fikir değildi. Merdivenlerden inip patika yoldan ormanın kenarına doğru ilerlerken kışlık botlarımın altında kar ıtırıyordu. Barınaklardaki köpekler, zaten çoğu büyük kulübelerinin içindeydi, beni sadece sessiz ve dikkatli gözlerle izlediler. Artık beni bir yabancı ve kesinlikle bir tehdit olarak algılamıyorlardı.

Bacon tırısyla yanımdan geçti ve ben ormanın içinden meşe ağacına giden dar patikayı takip ederken önüme geçti. Maximus'un oyduğu haçı her gördüğümde kalbim hem ısınıyor hem de kırılıyordu. Bu kaybın acısı eskisi kadar şiddetli değildi ve onun yerini karnımdaki bebeği kaybetme korkusu almıştı. Haçın üzerinde buz parlıyordu. Önündeki kara gömülürken ilk içgüdüm silmekti ama o kadar güzel görünüyordu ki olduğu gibi bırakmaya karar verdim. Parmak uçlarımı kısa süreliğine soğuk toprağa dokundurdum ve gözlerimi kapattım. Kız bebek karnımda hareket ederek beni gülümsetti. Neyse ki aktif bir bebektir ve ne zaman dinlense, sağlıklı ve hayatta olduğundan emin olmak için tekrar uyanana kadar karnımı dürtüyordum.

Bir elimle karnıma dokunurken diğer elim donmuş zeminde kaldı. Daha önce hissetmediğim bir huzur hissettim. Belki de bu, geçmişin nihayet dinlenebileceği andı.

Bacon'dan derin, tehditkâr bir gümbürtü geldi. Onun burada olduğunu tamamen unutmuş olduğum için sıçradım. Feneri ona tuttuğumda, karanlığa bakarken vücudundaki her etkileyici kasın nasıl gerildiğini görebiliyordum. Alçak bir gümbürtü daha duyuldu ve hırlamak için dişlerini gösterdi. Bu ormanın çakallardan daha büyük tehditler barındırıp barındırmadığını merak ederek ayağa kalktım. Peki ya ayılar? Ya da dağ aslanları. Maximus ikisinden de hiç bahsetmemişti.

"Bacon?" Meşe ağacının arkasına sığınarak fısıldadım. Işığı Bacon'ın baktığı noktaya tuttum ama ağaçlardan başka bir şey göremedim, buzla kaplı dalları fenerimin ışığında parlıyordu. Işık konisinin ötesinde, budaklı ağaçlar ve çalılar tehditkâr görünüyordu. Herhangi bir ses var mı diye kulak kabarttım ama Bacon'ın giderek artan hırıltıları dışında hiçbir şey duyamadım. Kendi nefes alışım kulaklarımda yankılanıyordu.

"Pastırma mı?"

Öne doğru sıçradı, sonra sanki her an gölgelere saldıracakmış gibi tekrar hırladı. Korku beni yakaladı.

Sonra bir dalın kırıldığını duydum. Bacon karanlığa fırladı. Bir el silah sesi duyuldu. Ayılar silahla ateş etmez.

Belki de o oldu Maximus veya Grawl bakıyor
için Ben mi? "Maximus?" Ben seslendim.

Cevap yok. Onun yerine bir el daha ateş etti, ama bana değil.

Bir an donakaldım, dehşete kapıldım ama sonra hayallerimden sıyrıldım ve meşe ağacından uzaklaşmaya başladım. Sessiz olmaya çalıştım ama ağır botlarım ve karnım nedeniyle denge hissimin olmaması bunu zorlaştırıyordu.

Bacon'ı çağırmak istedim ama ya bu dışarıda kim varsa nerede olduğumu öğrenmesine neden olursa? Maximus'un adını haykırmakla aptallık etmişim ve çabucak saklanabileceğimi ummak zorundaydım.

Oh, Bacon.

Bir çığlık duyuldu, Rusça öfkeli bağırsıklar, ardından daha fazla silah sesi ve öfkeli hırıltılar. Bebeğimi korumak için bir elimle karnımı tutarak koşmaya başladım. Uzun zamandır Rusça duymamıştım.

Yakalandığımdan beri uzun zaman geçmemişti ve bu ses dehşetimi arttırdı. El feneri beni ele veriyordu ama o olmadan eve dönüş yolunu bulabileceğimden emin değildim. Adımlar solumda bir yerde kıvrılıyordu. El fenerini fırlatıp attım ve sadece ay ışığının bana yol göstermesiyle yönümü bulmaya çalıştım.

Kalbim efor ve korkudan göğsümde çarpıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum.

Silah sesleri tekrar duyuldu. Beni mi hedef alıyorlardı? Yoksa hâlâ zavallı Bacon'ı öldürmeye mi çalışıyorlardı?

Daha hızlı koşmaya çalıştım ama karnım bunu zorlaştırdı. Neden bu gece buraya gelmek zorundaydım? Huzur gerçekten buna değer miydi? Ya bebeğim yaralanırsa?

Arkamdan gelen adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Kendimi bir saldırıya hazırladım ama onun yerine Bacon hızla yanımdan geçti. Kürkünün bir kısmı kararmıştı. Sadece kan olduğunu varsayabilirdim. Umarım kendi kanı değildir. Hafifçe topallıyordu ama bana yakın durdu. Korumam.

Ama şimdi arkamızdan yeni adımlar geliyordu. Hala uzaktalar ama yetişiyorlar.

Dudağımı ısırdım, kaslarım kasılırken bile kendimi daha hızlı gitmeye zorladım.

Sağ taraftan uzun boylu bir figür bana doğru saldırdı. Zavallı adam beni koruduğu için zaten yaralanmış olsa bile Bacon'ın onu indireceğini umuyordum.

Darbe gelmedi. Onun yerine güçlü kollar beni sıcak bir kucaklamayla sardı. "Sara, burada ne halt ediyorsun?"

"Beni takip eden Ruslar var," diye bastırdım, sonra nefes nefese kaldım. Rahatlama bir dalga gibi vücuduma yayıldı.

Growl, Maximus'un arkasında elinde bir tüfekte belirdi. İkisinin de üzerinde sadece pijama ve kalın çizmeler olduğunu fark ettim. "Hadi eve geri dönelim. Annen yalnız."

"," diye nefes aldım.

Maximus, "Köpekler onu koruyacaktır," diye bana güvence verdi ama Growl'un bariz endişesi beni tedirgin etti. Cara'nın yaralanmasından sorumlu olmak istemiyordum. Özellikle de benim sorumsuz davranışlarım yüzünden.

Maximus beni kollarına aldı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi koşmaya başladı, babası ise sivri uçlu bir silahla arkamızı kolluyordu. Bacon hızla yanımızdan geçti. Growl aniden durdu ve arka arkaya üç el ateş etti. Maximus'a yapıştım, kulaklarım silah seslerinden çınılıyordu. Maximus bana daha sıkı sarıldı ve daha da hızlandı. Birkaç dakika içinde eve geri dönmüştük. Cara, geceliğinin üzerine kalın bir palto giymiş, dört pitbull köpeği muhafız gibi yanında durmuş ve elinde bir pompalı tüfekte verandadaydı. Spot ışıkları etrafı aydınlatıyor, ani parlaklık nedeniyle görüş alanımda yıldızlar dans ediyordu.

"Geri dönün. Bratva burada," diye emretti Growl. Cara'yla hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Tereddüt etmedi ve içeri girdi. Biz takip edemedi bir el silah sesi duyuldu. Maximus beni altına alarak yere düştü. İçimi bir korku kapladı. Vurulmuş muydu? Beni garaj yolunda park etmiş kamyonetinin arkasına çekerken yüzünde beliren sert ifadeyi gördüğümde rahat bir nefes aldım. Bizi korumak için eğilmişti. Growl topuklarının üzerinde döndü, artık eve doğru gitmiyordu ve ormana doğru ateş etmeden önce kendi kamyonetinin arkasına saklandı. Evin içinde Cara'yla birlikte bulunan pitbullar öfkeyle havlayarak kavgaya karışmaya hazırlandılar.

Daha fazla ateş edildi. Nereden geldiklerini bulmakta zorlandım. Sonra Growl'un kamyonetinin yanına küçük bir şey indi.

"Baba! El bombası!"

Maximus beni yere bastırdı ve elleriyle kulaklarımı kapattı. Ardından gelen patlama hala kulaklarımda çınılıyordu ve patlama vücudumda bir ürperti yarattı. Patlayan arabanın camları ve şasiden kopan şarapnel parçaları, toprak ve tahta parçalarıyla karışarak üzerimize yağdı.

"Ryan!" Cara ön kapıdaki açıklıktan bir çığlık attı. "Ryan mı?"

Maximus'un yüz ifadesi hissettiğim şoku yansıtıyordu ama yüzünde aynı zamanda öfke ve kararlılık da vardı. "O şerefsizleri öldüreceğim."

"Takviye çağırdım!" Cara çığlık attı. "Onlar seni avlamadan önce kaçsan iyi edersin!"

Ruslara bağırdığını fark ettim.

Maximus muhtemelen babasını kontrol etmek için arabasının arkasından dışarı baktı, ancak daha fazla silah sesi onu geri çekilmeye zorladı.

"Maximus, eğer dışarı çıkmazsan anneni de paramparça ederim!" diye bağırdı ağır Rus aksanlı bir adam.

"Her şey yolunda. Annene yardım et," diye nefes aldım, kendim ve bebeğimiz için dehşete düşmüş olmama rağmen.

"Gitmeyeceğim. Onları öldürmezsem hepimizi öldürecekler. Kimsenin canını bağışlamayacaklar."

Maximus çömeldi ve ikinci silahını çekti, düşünceli görünüyordu. "Lanet olsun. Babamın bunu asla yapmayacağını biliyorum ama başka bir şans göremiyorum."

Maximus'un ne demek istediğinden emin değildim. Grownl'u görmek için arabanın altına bir göz atmaya çalıştım. Diğer kamyonet darmadağınktı. Ona yakın olan birinin hayatta kalabileceğini hayal bile edemiyordum. Grownl'u düşündükçe kalbim ağrıyordu.

Aniden, Bacon yanımızda belirdi. Patlama yüzünden saklanmış olmalı. Kuyruğunu bana doğru salladı. Beş lambadan ikisi patlamayla yok olduğu için artık daha sönük olan spot lambaların ışığında, böğründe bir yara olduğunu görebiliyordum. Görünüşe bakılırsa bir sıyrık.

Maximus hâlâ ne yapacağını düşünüyor gibiydi. Sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Onları tek başıma yenemem."

Kaşlarımı çattım. "Belki takviye yakında burada olur."

"Yeterince yakın değil."

"Ama takviyemiz var," dedi Maximus ve gözleri köpek kafeslerine kayd.

Gözlerim büyüdü.

Cara sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi ön kapıyı açtı ve dört pitbull köpeğiyle birlikte dışarı fırladı. Köpekler Grownl'un olması gereken yere doğru koşarken, Cara kafeslere doğru koştu.

"Annemin de aynı planı var gibi görünüyor."

Maximus bana baktı.

"Ona yardım edin!"

"Seni bırakmayacağım."

"Ona yardım et, yoksa hepimiz öleceğiz. Bacon beni koruyabilir."

Maximus'un birkaç metre yanına düşen bir el bombası konuşmamızı yarıda kesti. Düşündüğümde daha hızlı hareket etti ve o şeyi tekmeleyerek uzaklaştırdı. Houdini'nin kafesine doğru uçuştu ve çitte bir delik açarak patladı. Maximus ormana doğru nişan aldı ve birkaç el ateş etti, sonra tekrar eğildi. Kolumdan tuttu ve beni kamyonun arkasına doğru çekti.

Birden Houdini dişlerini göstermeye başladı. Maximus'un uyarısına kulak vererek kafesine hiç yaklaşmamıştım. Maximus silahını kaldırdı ama köpek koşarak uzaklaştı, kısa süre sonra Cara tarafından kafeslerinden kurtarılan başka köpekler tarafından kovalandı. Ormanda havlama ve hırlama sesleri yükselirken silah sesleri duyuldu, hemen ardından çığlıklar, daha fazla hırlama ve silah sesleri geldi.

Maximus beni diğer kamyonun kalıntılarına doğru çekti. Daha oraya ulaşmadan, yerde biriken kanı görebiliyordum.

Cara bize doğru koştu, yüz ifadesi kararlılıkla doluydu.

Maximus ve ben sonunda Grownl'a ulaştık. Baldırı paramparça olmuştu ama dizinin hemen üstündeki bir kemer kan akışını durdurmuş gibi görünüyordu. "Yaşıyor!" Maximus babasının yanında dizlerinin üzerine çökerken bağırdı. Nabzına baktı ve rahatlamış bir ifadeyle başını salladı. "Kan akışını durdurduktan sonra bayılmış olmalı."

Cara kendini onun yanına attı ve yanaklarına dokundu. "Ryan? Ryan!"

Maximus kendi kemerini çıkardı ve onu da uyluğun etrafına sardı.

Growl gözlerini açtı ve karısına baktı. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzöldü. Maximus elimi sıktı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Karnıma baktı. "Peki ya ?" "O da öyle."

Hareket ettiğini hissedebiliyordum. Heyecan kesinlikle onu etkiliyordu.

Maximus ayağa kalktı. "Şimdi saldırganları avlayacağım."

"Kalmalısın," dedi Cara. "Baban bizi koruyacak durumda değil. Sara ve babanı koruman gerek, Maximus."

Maximus saldırganları kovalama ihtiyacı ile bizi koruma ihtiyacı arasında kalmış görünüyordu. Sonunda başını salladı ve silahlarını o yöne doğrultarak ormana doğru baktı. Çığlıklar ve hırıltılar kesilmişti ve hiç silah sesi duyulmuyordu.

Yanımızdan ayrılmayan Bacon'ı okşadı.

Maximus sessizce, "Köpekler saldırganların icabına bakmış olmalı," dedi. "Çok kalabalıklardı."

"Bizi korudular," diye fısıldadım.

"Houdini katliam için dışarıdaydı," dedi Maximus.

Birkaç dakika sonra babam, kardeşim ve daha fazla takviye ekip eve geldi. Babam ve Flavio beni hemen eve götürürken, Growl Primo tarafından Famiglia hastanesine götüröldü. Adamların geri kalanı ormanda Maximus da dahil olmak üzere saldırganları aradı.

Yirmi dakika sonra döndüklerinde Maximus'un yüz ifadesi karanlıktı. Üzerinde hâlâ kan ve kirle kaplı pijamaları vardı.

"Kaçtılar mı?" Şöminenin önünde, sıcak battaniyelerin altında kıvrıldığım yerden kalkarak endişeyle sordum.

"Hayır," dedi Maximus. "Onu bulduğumuzda Houdini hâlâ Adrik'i çiğniyordu."

Sesindeki pişmanlığı, misilleme özlemini duyabiliyordum. Adrik'in kim olduğunu bilmiyordum ama Maximus'un bir süredir onun peşinde olduğunu varsayıyordum ve bu sadece bizim yakalanmamızla bir şekilde bağlantılı olduğu anlamına gelebilirdi.

"Bu iyi bir şey." Gözlerini aradım. "Öyle değil mi?"

Maximus başını salladı ve botlarını tekmeledi. "Onun benim olması gerekiyordu."

Elini tutup sıktım ve dikkatini karanlık düşüncelerinden uzaklaştırdım. "Kimdi o?"

"Jabba'nın babası, oğullarının intikamını almak için dışarıda."

İntikam ve daha fazla intikam. Bir dereceye kadar anladım, ama bu hepimizin kaldırabileceğinden daha fazla acıya yol açtı.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Maximus

Haftalardır Adrik'e yaklaşıyorduk. Sara'yı korumam gerektiğini iliklerime kadar hissetmişim ama Adrik'in kararlılığını ve intikam açlığını hafife almıştım. Hepimiz hafife almıştık. Neredeyse sevdiğim insanların hayatına mal oluyordu.

Adrik'in parçalanmış kalıntılarına baktım. Onları Bratva işletmelerinden birinin önüne bırakacaktık. Luca'ya telefonda sorduğumda bu plan hoşuna gitmişti. Şimdiki Pakhan misilleme yapar mıydı? Belki de. Ya da belki bu bardağı taşıran son damlaydı ve Rusya'daki kukla efendileri sonunda iktidara yeni bir Pakhan, daha güvenilir birini getireceklerdi.

Primo'ya "Cesedi kamyonetimin kasasına koymama yardım et," dedim.

Sara verandadaki salıncaklı hamakta oturduğu yerden bana şaşkın bir bakış attı. Dışarıdaki katliama rağmen içeride kalmayı reddetmişti.

"Bratva'ya bir uyarı göndereceğiz."

Karnına dokundu, sık sık yaptığı gibi yavaşça ovuşturdu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kederliydi. "Ne zaman bitecek?"

"Bitti mi?"

"İntikam arayışın mı?"

"Yükü sabitlemek için biraz ip getireyim," dedi Primo ve ahırda kayboldu, belli ki tartışmamızdan rahatsız olmuştu. Sara'ya boş bir bakış attım. Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım vardı ve intikam da buydu. İntikam için yaşıyordum. Onu, Sara'yı ve bebeğimizi düşünmediğim zamanlarda tek düşünebildiğim buydu.

"Bir noktada yeterli olmalı. Zaten çok fazla kişiyi öldürdün. Bu geçmişi değiştirmeyecek, ama sizi geçmişe dönmekten alıkoyacak."

Yaklaştım ve Sara'nın verandada durmasıyla göz hizasına geldik. "Devam edebilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Dört gözle beklememiz gereken bir geleceğimiz var." Tekrar karnını ovuşturdu. "Ona ve umarım uğruna yaşayacağımız başka çocuklarımıza sahibiz."

Yavaşça başımı salladım. Tüm umutlarını çocuğumuza bağlamıştı ve ben de bunun bizim için yeni bir dönüm noktası olmasını umuyordum ama bir noktada işlerin ters gideceğinden de çok endişeleniyordum. Böyle çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Sara'nın vücuduna nasıl baktığı konusunda belli bir kontrolü vardı. Sağlıklı besleniyor, hamilelik yogası yapıyor, takviyeler alıyor ve sakinleştirici müzikler dinliyordu. Bu hamilelikte kendini iyi hissetmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Benim tek yapabildiğim, ailemin gelecekte güvende olacağından emin olmak için Jabba ile çalışmış ya da onunla akraba olan herkesi öldürmektir. İntikamın kaygan bir zemin olduğunu çok iyi biliyordum.

"Yakında bitecek. Pakhan misilleme yapmazsa, saldırmak için bir nedenimiz yok," dedim ona. Bratva ile olan çatışma elbette sona ermiş değildi, ama geçmişte uykuda kalmıştı ve yine olabiliirdi.

"Yani beni yalnız bırakacak mısın?" diye sordu, sesinde bir sitem vardı.

Ahh. Yanağına dokundum. "Ağabeyin ve baban seni eve götürecekler. Cesedi bıraktıktan sonra babamı hastanede ziyarete gideceğim. Sonra burada yardım etmem, hâlâ kaçmakta olan köpekleri yakalamam ve hasara yardım etmem gerekiyor."

Yavaşça başını salladı. "Ben de yardım edebilirim."

"Hayır," dedim sertçe. "Dinlenmeni istiyorum. Yeterince heyecan yaşadın."

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra ipi taşımaya yardım etmek için kardeşime doğru yöneldim. Primo bir elinde ip, diğer elinde telefonla ahırdan çıktı.

"Annem bana mesaj attı. Babam ameliyattaymış. Baldırını kurtarıp kurtaramayacaklarını bilmiyorlarmış."

Dişlerimi sıktım. "Babam çelik gibi sağlamdır. Üstesinden gelecektir."

Primo, "Sende de birkaç kesik var ve kaburgalarına dokunup duruyorsun, onları da kontrol ettirmelisin," dedi.

Ona el salladım. Bu endişelerimin en küçüğüydü. Ceset güvenli bir şekilde yerleştirildikten ve Sara'nın ailesinin yanına gittiğinden emin sonra yola . Primo ve birkaç adam kalıp temizlik yapacaktı.

Adrik'i Bratva'nın en yeni barının önünde bıraktıktan sonra Famiglia hastanesine doğru yola çıktım. İsteğe bağlı olarak çalışan tam teşekküllü bir hastane ünitesini barındıran terk edilmiş eski fabrika binasına adım attığımda Luca ve annemin kanlar içindeki bir doktorla konuştuğunu gördüm. Aceleyle onlara doğru gittim.

Doktor bana başıyla onay verdi. Annemin yüzü kül rengiydi ama aynı zamanda kararlılıkla doluydu.

Yanlarında durduğumda, "Bacağını dizine kadar kesmek zorunda kaldılar," dedi.

"Siktir," diye . Şu Bratva piçleri.

"Aldığı yaralar çok büyüktü. Bu en temiz çözüm ve iyi bir protezin yardımıyla kısa sürede ayağa kalkacak."

Annem başını salladı. Omzuna dokundum ve bana yaslandığında bir kolumu ona doladım. "Şimdi onu görmeye gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Her an uyanabilir, yani evet."

Annemi hasta odasının perdesinin arkasına götürdüm. Babam yatakta gözleri kapalı yatıyordu. Annem hemen yanına gitti ve yatağın üzerine oturdu. Kan nakli iğnesini çekistirmemeye dikkat ederek babamın elini tuttu.

"İyileşecek," diye ona güvence verdim ama babamı çaresiz görmenin tuhaf olduğunu itiraf etmeliydim. Hayatı boyunca pek çok kez yaralanmıştı. Ona sayamayacağım kadar çok dikiş atmıştım ama hiç bu kadar aciz kalmamıştı.

Kıpırdandı ve göz kapakları yukarı kalktı. Annesine baktı ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Onları yalnız bırakmayı düşündüm ama sonra bana baktı.

"Sara?"

"O ve bebek de güvende. Primo evde, kaçan köpekleri yakalamaya çalışıyor ama bugün onun yerine geçtiğimde sizi ziyaret edecek."

Babam başını salladı. "Ben bilincimi kaybettikten sonra ne oldu?"

Annem ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Köpekleri serbest bıraktım. Bir daha asla insanlar için savaşmak zorunda kalmamaları gerektiğini söylediğimizi biliyorum ama başka bir yol göremedim."

"Sen doğru yaptın. Sen ve Max bizi kurtardınız."

Vücudunun aşağısına baktı. "Bacağım mı?"

Annem bana bir bakış attı. Boğazımı temizledim. "Dizine kadar kesmek zorunda kaldılar baba. Ama sana paranın satın alabileceği en iyi protezi alacağız ve kısa sürede koşmaya başlayacaksın."

Babamın yüzü metanetini koruyordu ama gözlerinden bu haberin onu ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordum. Babam güçlü olmaya alışkındı ama tekrar güçlü olana kadar bir süre başkalarına güvenmek zorunda kalacaktı.

Annem, "Proteze alıştıktan sonra muhtemelen daha da hızlı ayağa kalkacaksın," dedi. "Fizik tedavide sana yardım edeceğim."

Babamın dudakları bir sırtışa d6nüştü. "şimdi başlayabiliriz." Annem kızardı ve babama kızgın bir bakış attı.

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Ben barınağa geri d6neceğim, sen de ne istersen yapabilirsin, tamam mı?" Dışarı çıkarken el salladım. Babamın bu tür imalarda bulunması ağrı kesicilerin ne kadar işe yaradığının iyi bir göstergesiydi ama aynı zamanda bana her şeyin yakında normale d6neceğine dair umut veriyordu.

Barınakta temizlikle geçen uzun bir günün ve Luca, Matteo ve Amo ile kısa bir toplantının ardından gece yarısı Sara'nın ve benim evime döndüm.

Koridordaki iki koruma bana başıyla selam verdi ve içeride Valerio bekliyordu. Kanepeye uzanmıştı, yanında yerde cips dolu bir çanta vardı ve televizyonda en yeni *Hızlı ve Öfkeli* filmi oynuyordu.

Bu gece Sara'ya göz kulak olabilecek tek kişi oydu. Diğer herkesin koruması gereken kendi eşleri ve çocukları vardı. Ailesinin evinde değil de bizim evde uyumak için ısrar etmişti. Acaba onları korumak mı istiyordu yoksa sonunda burayı evi olarak mı görüyordu?

Valerio bacaklarını kanepeden aşağı salladı ve ayağa kalktı. "İşte buradasın. Bir randevum var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Saat kaçta evde olacağımı bile bilmiyordun ve şu an gece yarısı."

"Beklemeye değerim," dedi Valerio göz kırparak, cips poşetini yere bırakıp çıkmadan önce

kanepenin her yerinde. Çantayı aldım ve kırıntıları temizledim. Sabah uyandığında dairenin temiz olmamasının Sarayı ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum.

Hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesini okuyabiliyordum. Kıyafetlerimi bir yerde unuttuğumda ya da ıslak bir havluyu yatağın üzerine düşürdüğümde gözlerinde beliren öfke, hareketlerimi hızla adapte etmemi sağlamıştı.

Ana yatak odasına girdiğimde Sara'yı yatakta bulamayınca şaşırdım. Banyonun kapısı açıktı ve aynanın önünde gözleri kapalı durmuş, karnını okşuyordu.

"Seni çok seviyorum küçüğüm. Hem de çok. Seni kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Kollarımda güvende olacağın günü ipe çekiyorum."

Geceliğinin içinde yumru açıkça görülüyordu ve bu beni yoğun bir koruma duygusuyla doldurdu. Onu daha önce birkaç kez gece ritüelini yaparken yakalamıştım ama her seferinde çabucak geri çekilmiştim çünkü bu çok kişisel bir şeymiş, paylaşmak istemediği bir şeymiş gibi gelmişti. Ama bugün, burada olduğumu bilmesini istedim. Bu geceki olaylardan sonra, onunla bir anlık huzuru paylaşmak istedim.

Ona yaklaştım. Gizlice yaklaştırmaya çalışmadım ama Sara kendine o kadar odaklanmıştı ki kollarımı arkasından sarıp avuçlarımı onunkilerin üzerine koyduğumda sıçradı. Aynada bakışlarımla karşılaştı, gözleri sorguluyordu. "Ne zamandır dinliyorsun?"

"Başından beri. Bu ilk kez de olmuyor." Kızardı.

"Ambra'yla konuşuyorum."

"Ambra?"

Daha da kızardı ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Seçmemiz gereken isim bu değil. Sadece kafamda, rüyalarımda hep senin gözlerin var, bu yüzden düşüncelerimde ona Ambra demeye başladım. Aptalca olduğunu biliyorum. Sadece içimde öyle bir his var." Onu yakaladığım için rahatsız olmuş görünüyordu. Bebeğimle konuşma ihtiyacıyla alay edeceğimden mi endişeleniyordu? Yoksa

Ona bu güzel isimle hitap ettiği için kızgın olabilirdi. Sara'nın kızımızı benim gözlerimle hayal ettiğini bilmek beni gururlandırdı.

"Garip görünebilir ama onunla konuşmak hoşuma gidiyor. Onu sevdiğimi bilmesini istiyorum." Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve lanet olsun, eğer bu beni sanki biri kara kalbimi mengeneye koymuş gibi hissettirmediyse.

Avuç içlerimi ellerinden indirip onunkilerin yanına, yuvarlak karnının üzerine koydum. "Günün her saniyesinde senin sevgini hissedebileceğini biliyorum." Sesim cızırtılı ve kaba geliyordu. Boğazımı temizledim, bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Duygularımı ifade etmek hâlâ garip geliyordu, sanki erkekçe davranmıyormuşum gibi. "Hey, küçük Ambra," diye başladım, kendimi gezegendeki en büyük aptal gibi hissetsem de.

"Bu ismi kullanmak zorunda değiliz. Birlikte bir isim seçebiliriz," diye fısıldadı.

"Sezgilerine güveniyorum ve bu ismi sevdim. Başka bir isim seçmemiz için bir neden göremiyorum." Bunun onu ne kadar memnun ettiğini anlayabiliyordum.

Sara'nın karnındaki ellerime baktım çünkü söylemek istediklerimi söylerken gözlerinin içine bakamıyordum. Bugün onun hayatı için endişelenirken, Sara'ya olan hislerim kristal gibi netleşmişti.

"Hey küçük Ambra, senin için çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Bunu her gün hissettiğini biliyorum ama annen seni çok seviyor." Boğazımı tekrar temizledim çünkü çok dar ve kuru hissediyordum. Bebek bizi duyabiliyor muydu? Emin değildim ama duyma ihtimali bile bunun çok önemli bir an olduğunu hissettiriyordu. "Seni kucağımıza almak için sabırsızlanıyoruz." Sara ellerini benimkilerin üzerine koydu. Sara'nın daha iyi hissetmesini sağlayacaksa kendimi aptal yerine koymaktan çekinmiyordum. Uyuyamadığına göre bugün onun için zor geçmiş olmalıydı. Bundan sonra söylemek istediğim şey daha da zordu. Bunu gerçekten yapabileceğimden emin değildim. Daha önce hiç denemedim. "Ve bilmeni isterim ki seni hayatımın her günü tıpkı anneni sevdiğim gibi seveceğim."

Başım sıcaktı ve aynadaki yansımama bakamıyordum. Duygular zordu.

"Ah, Maximus," dedi Sara titrek bir sesle. "Ben de seni seviyorum."

Şok olmuş bir şekilde başımı kaldırdım. Sara'nın karşılık vermesini beklemiyordum, özellikle de bunu ona doğrudan söyleyecek cesaretim olmadığı için. Kendine gel, dostum.

"Seni seviyorum." Kendimi hiç olmadığım bir yerde hissederek bir nefes verdim.

Sara bana anlayışlı bir gülümseme verdi, gözleri sulanmıştı. "Daha fazlasını söylemene gerek yok. Bazı şeyler açıklama gerektirmez."

"Beni neden sevdiğinin mantıklı bir açıklaması olduğundan şüpheliyim."

"Ah, ama var," dedi kararlı bir şekilde, bakışları tereddütsüz ve kesindi. "Ama olmasaydı bile. Aşkın bir nedene ihtiyacı yoktur."

"Bugün intikamın hayatıma bir amaç kazandırdığı konusunda söylediklerim saçmalıktı. Bunun için intikama ihtiyacım yok. Senin hayatımda olman bana düşündüğümde çok daha fazla tatmin ve mutluluk verdi."

Sara'nın karnı avuçlarımın altında seğirdi. Donup kaldım ve ellerimize baktım. Seğirmeyi hayal mi etmişim?

"Onu hissettin mi?" Sara kocaman gözlerle sordu ve ellerini hızla benimkilerin yanına koydu. "Çok hareketlidir ama daha önce hiç bu kadar sert tekmelememişti, hiç dışarıdan hissedebileceğim kadar sert tekmelememişti."

Bunu bir seğirme daha izledi. Sara bir elini ağzına kapattı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bu onun bize her şeyi duyduğunu gösterme şekli."

Çenemi Sara'nın başının üzerine koydum ve gözlerimi kapattım, sadece çocuğumuzun nazik hareketlerini hissediyordum. Bu kadar küçük bir şeyin beni bu kadar mutlu edebileceğini kim bilebilirdi?

CHAPTER TWENTY-SIX

Sara

Doğum tarihim bugündü ama kızımızın yakın zamanda dünyaya geleceğine dair tek bir işaret bile yoktu. Sancılanmak ya da sezaryen olmak istemiyordum ama eğer kızım önümüzdeki kırk sekiz saat içinde gelmezse doktorum hastaneye gitmemi tavsiye etti.

"Annenlere gidebilir miyiz? Eski meşe ağacını ziyaret etmeyi çok isterim." Burası hamileliğimin ve hayatımın o kadar önemli bir parçası haline gelmişti ki, kızımızın doğumu hayatımı alt üst etmeden önce bir kez daha ziyaret etme ihtiyacı hissettim.

Maximus bana kuşkulu bir bakış attı. "Her an doğum yapabilirsin. Hastaneye yakın bir yerde kalmalıyız."

"Ben ilk kez anne oluyorum. Doğum yapmam saatler sürecektir, bu yüzden sizinkilerde doğum yapsam bile şehre dönmek için bolca zamanım olacak."

Birkaç tartışmadan sonra Maximus sonunda pes etti ve ailesine doğru yola çıktık.

Güzel bir bahar günüydü, güneşli ve bulutsuzdu ama yine de oldukça tazeydi. Hava berraktı ve kuşlar heyecanla cıvıdayarak sıcak havayı karşılıyordu.

Evde sadece Cara vardı ve bizim için çay ve kurabiye hazırlamıştı. Cara ve ben verandada çaylarımızı yudumlarken ve sıcacık battaniyelere sarınırken Maximus tamir edilmiş çitleri inceledi. Barınağın aldığı hasar nedeniyle çitlerin bazı kısımlarının sürekli onarılması gerekiyordu. Bir süre sonra kendimi huzursuz hissettim ve son birkaç saat içinde artan belimdeki ağrıyı görmezden gelmek imkânsız hale geldi. "Biraz yürüyebilir miyiz?" Ayağa kalkarken sordum.

Maximus yanına geldi, kaşları çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

"Sadece huzursuz."

"Çok ileri gitme, tamam mı?" Cara bana açık bir endişeyle bakarak ısrar etti.

Ona gülümseyip başımı salladım, sonra Maximus'la birlikte el ele ormana doğru yürüdük. Patika engebeli olmadığı ve dökülen yaprak ve dallardan büyük ölçüde temizlendiği için patikada kaldık. Bacon bize eşlik etti, birkaç adım önde tırıs giderek etrafı taradı. Saldırıdan bu yana Maximus ve kardeşi evlerinin sınırına hayvan ve insan hareketlerini ayırt edebilen akıllı hareket kameraları yerleştirmişti.

Serin havaya rağmen montumun içinde kendimi inanılmaz sıcak hissediyordum. Yarı yarıya soyunma isteği duydum ki bu tamamen çılgıncaydı. Eski meşeye vardığımızda, Maximus'un itirazlarına rağmen paltomu çıkardım.

Tahta haça dokunmak için eğildiğimde bacaklarımdan aşağı sıcak bir şey aktı, pantolonumu ıslattı ve sırtımdaki ağrı karnımın alt kısmına yayıldı. Dişlerimi sıktım ve uzun bir nefes verdim.

"Sara?"

Derin bir nefes aldım, sonra on beşe kadar sayarak yavaşça verdim.

"Sara?"

Avucumu kaldırdım.

Ben acıyla nefes alırken Maximus sessizliğe gömüldü.

ile Maximus'un Yardım edin, I
düzleştirildi ne zaman ve ağrı

azaldı.

Endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda ona "Sanırım doğum sancısı çekiyorum," dedim.

"Eve dönmemiz gerek!" Beni yanına çekecekmiş gibi elimi tuttu, ama başka bir

acı dalgası vücuduma yayıldı. İki dakikadan az aralıklarla.

Neler oluyordu?

Nefes almaya odaklandım ve Maximus'un elini rahatsız edici bir sinek gibi silkeledim.

Bir sonraki duraklama sırasında, "Yürüyemiyorum" dedim.

"Seni ben taşıyacağım." Maximus beni kollarının arasına aldığı anda bir başka acı dalgası bedenimi harap etti. Onun kollarında nefes alamıyordum ve acı daha da kötüydü. "Beni yere bırak," diye homurdandım, sonra yeterince hızlı tepki vermeyince "Beni yere bırak," diye bağırdım. Bacon endişeyle etrafımızda döndü.

Maximus beni hemen yere bıraktı ve ben de kendimi sabitlemek için kollarını kavrayıp tırnaklarımı geçirdim.

Bu iş çok hızlı ilerliyordu. "Onun yaklaştığını hissedebiliyorum," diye fısıldadım.

"Ne?" Maximus şaşkınlıkla sordu, bu da beni çileden çıkardı. "Dizlerimin üzerine çökmem gerekiyor," diye tısladım.

Maximus önce bana, sonra yere baktı. Neden anlamamıştı? Ceketini çıkardı ve yere koydu.

"Soyunmama yardım et," diye emrettim.

Hırkama uzandı ve az kalsın onu kaybediyordum.

"Pantolonum!"

Sesim öfkeliymişim gibi çıkıyordu ve kendimi bir öfkeliymişim kadar dengesiz hissediyordum.

Maximus pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çekiştirerek ve çıkmama yardım etti. Yere çöktüm.

Dört ayak üzerinde, nefes almakla çığlık atmak arasında gidip geliyordum. Maximus önümde dizlerinin üzerine çöktü ve kaygan zeminden daha iyi bir kaldıraç olması için ellerimi kaslı kalçalarına koydum. Acı bir kez daha bedenimi ele geçirirken tırnaklarım bacaklarına saplandı.

"Siktir," diye mırıldandı Maximus. "Ne yapmam gerekiyor?"

Konuşamıyordum ve konuşabilseydim daha sonra pişman olacağım şeyler söyleyebilirdim, bu yüzden sessizliğim iyi bir şeydi.

Basınç dayanılmaz hale geldi ve bir parçam bebeği geri itmek istese bile onunla çalışmaya çalıştım. Ve sonra onu hissettim, kafası patladı.

Maximus'a kocaman gözlerle baktım, sertçe nefes alıyordum. Bir elimle vücudumun altına uzandım ve küçük bir baş ve bir sürü saç hissettim. Güldüm, sonra endişe beni sardı. Vücudum bana herhangi bir sinyal vermese bile tekrar ıkmaya başladım. Onu mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istiyordum. "Tut beni." Kelimeler zar zor duyuluyordu ama Maximus altımdaki ikinci koluma ulaştığımda omuzlarımı kavradı.

Kız bebek sert bir çığlık atarak dışarı kaydı ve kollarıma düştü. Onu ceketin üzerine yatırdım, sonra ona baktım. Gözlerini kocaman açtı ve muhtemelen sıcaklığın düşmesinden dolayı avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Oh be," diye nefes aldı Maximus. Titreyerek arkama yaslandım ve onu kollarıma aldım.

Kız bebeğimizi gördüğüm an içgüdülerimin doğru olduğunu anladım. Gözleri henüz kehribar rengi değildi, ama kahverengimsi mavi tonları kehribar rengi vaat ediyordu. Babasının gözlerine sahip olacağından hiç şüphem yoktu. Babasının gözlerine sahip olmasa bile, bizim için bir değerli taş kadar kıymetliydi, bu yüzden ona kehribar adını vermek çok uygun görünüyordu.

"Ambra," diye fısıldadım.

Maximus önce ona, sonra bana ve tekrar ona baktı. "Ambra."

Ağaca yaslandım ve titreyen parmaklarımla hırkamın düğmelerini açtım, sonra göğsümü

Üstümü. Ambra'ya uzandım ve onu göğsüme koydum. Hemen göğsüme yapıştı. Onu sıcak tutmak için hırkamla üzerini örttüm. Maximus kazağını çıkardı ve üzerimize örttü. "Yardım çağırmalıyım," dedi biraz kendinden geçmiş bir halde. Sinyalin bu noktada neredeyse hiç olmadığını bilmiyormuş gibi telefonunu çıkardı. Yanımızda diz çöktü. "Ne-"

Bacon bir uyarı havlaması çıkardı.

Adım sesleri duyuldu ve Maximus ayağa silahına uzandı. Bacon kuyruğunu sallamaya başladı.

"Benim. Çığlık sesleri duydum," dedi Cara, bana ve Ambra'ya diktiği geniş gözleriyle görüş alanına girerken. Elinde bir pompalı tüfek vardı ve yanında üç pitbull vardı. Dördüncüsü saldırıdan sağ kurtulamamıştı ve henüz ailenin başka bir köpeğini almamışlardı. Köpekler ilgiyle ilerlediğinde, Bacon önlerine çıktı ve dişlerini gösterdi. Parmaklarını şıklatmasıyla pitbullar Cara'nın yanına döndü.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Eve dönüp ebeni ve doktoru arayacağım. Onları taşıyabilir misin?"

"Elbette," diye gürledi Maximus. Üzerime eğildi ve Ambra hâlâ göğsümdeyken beni kollarının arasına aldı. Hâlâ göbek bağıyla bana bağlıydı.

"Kirleneceksin. Kanamam var."

"Sorun yok," dedi Maximus huysuzca, gözleri benimkilere kilitlenmişti, sıcaklık ve endişeyle.

Bakışlarımı Ambra'dan ayırdım ve küçük haça baktım. İçten içe bunun Ambra'nın burada doğmaya karar verdiğinin bir işareti olduğunu biliyordum ve kalbimde kalan son çatlağı da dolduruyordu.

Rahat koltuğa kıvrıldım. Cara benim için çay hazırlamış ve ısıtıcıyı açmıştı ama ev çok soğuk değildi.

Maximus bir mutfak sandalyesini kanepeye çekmiş, Ambra ve beni izliyordu.

Yanaklarını, alnını, minik burnunu okşadım, içerken göğsüme yaslanmış yumuşacık görüntüsüne bayıldım. Kendimi hiç bu kadar varmış hissetmemiştim. Sanki sonunda gerçek amacımı bulmuştum. Sonunda emzirmeyi bıraktı ve uykulu gözlerle bana baktı.

Ebe ve doktor çoktan gitmişti. Maximus göbek bağına kesmişti ve ben temiz kıyafetlerimi giyerken doktor ve ebe itiraz eden Ambra ve beni kontrol etmişlerdi.

"Onu tutmak ister misin?" Maximus'a sordum.

Maximus bana sanki bu soru onu tamamen hazırlıksız yakalamış gibi bir bakış attı. Ellerini kot pantolonuna sildi ve başını salladı. Ayağa kalktı ve benim yardımımıla minik kızımızı kollarının arasına aldı.

"Her zaman bu kadar küçükler mi?" diye sordu endişeyle. Cara ağlamaklı gözlerle izledi, sonra dışarı çıktı ve bizi yalnız bıraktı.

Dudağımı ısırdım. "Orta boylu."

Maximus'un kaşları çatıldı. "Hayır, seninle ilgili hiçbir şey sıradan değil Ambra. Sen muhteşemsin."

Sel kapıları açıldı ve ben ağladım.

Maximus telaşla başını kaldırdı. "Ağrın var mı? Doktoru çağırayım mı?" Telefonuna uzandı ama onu durdurmak için hemen elimi onunkinin üzerine koydum.

"Hayır, yani, ama iyiyim. Ben sadece... Ben sadece mutluyum." Maximus hâlâ şaşkın bir ifadeyle başını salladı.

"Gerçekten çok yorgunum. Yatak odasına çıkabilir miyiz? Bu gece dairemize dönebileceğimi sanmıyorum."

Maximus bana tekrar Ambra'yı verdi, sonra ikimizi de merdivenlerden yukarı taşıdı. Bizi yavaşça yatağa yatırdı, sonra yanımıza uzandı. Doktor ve ebe buradayken o da kirli kıyafetlerini değiştirmişti. Sardı

Kolunu omuzlarıma doladı, ben de başımı ona yasladım. Ambra, ebemin bana verdiği bağlayıcı tişörtün içinde üzerimde uyuyakalmıştı. Ten tene teması seviyordum ve Ambra'nın da sevdiğini söyleyebilirdim.

Maximus başını salladı ve bir nefes verdi. "İnsanlar ebeveyn oldukları için tüm dünyalarının alt üst olduğunu söylediklerinde bunu hiç anlamazdım. Artık anlıyorum."

Başımı salladım çünkü farklı hissediyordum. Ambra'yı koruduğumu hissettim ve öylesine koşulsuz ve güçlü bir sevgi nefesimi kesti.

Maximus'un bakışlarıyla karşılaştım. "Her zaman kolay olmadı ve başlangıcımız zordu. Ama şimdi, bizi nereye götüreceğini bilsem, her şeyi yeniden yapardım. Her karanlık anı, her korkuyu ve her acı saniyesini sırf buraya, tam şu ana varmak için yaşırdım."

Maximus

Bu açıklamaya nasıl uyabilirdim? Duygularım söz konusu olduğunda babama çekmiştim. Bu durum beni rahatsız etti ve sanki kendimi hiç gibi hissettim. Duygularımla aram iyi değildi.

Kelimeler, özellikle de duygularımın büyüklüğünü kapsamaları gerekiyorsa.

Kahretsin, Sara'nın tek başına doğum yapmasına tanık olduğum için hâlâ kendimde değildim. Çünkü çok yardımcı olamadığımı biliyordum. Şaşkınlık ve hayranlık içindeydim. Hatta dehşete düşmüştüm. Doğum sırasında ölen kadınların korku hikâyelerini duymuştum ve Sara hiçbir yerin ortasında tıbbi destek almadan doğuma girmişti.

Sara önüne çıkan her engeli aşmış gibi zarif bir şekilde ustalaşmıştı. Gücü olağanüstüydü.

Onun bu sevgi sözcüklerini duymak geçmişin bazı yaralarını iyileştirdi. Sara beni asla suçlamamıştı, ne Jabba'nın beni yapmaya zorladığı şey için ne de en başta yakalanmamızın nedeni olduğum için. Suçluluk duygumu her zaman taşıyacaktım ama artık beni ezmekle tehdit etmiyordu. Sara'nın benim için ne ifade ettiğini, Ambra'nın ve ailemizin benim için ne ifade ettiğini kelimelere dökmek istiyordum ama böyle şeyler benim için çok zordu.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi Sara, çırpınışıma görünce.

"Ama ben istiyorum," dedim kararlılıkla. Yanağına dokundum. Kan kaybından solgundu, her şeyin farklı sonuçlanabileceğini ve bunu asla hafife almamam gerektiğini hatırlatan bir başka şey. Boğazımı temizledim, ama hâlâ sert hissediyordum.

"O kadar mutluyum ki kelimelerle ifade etmek zor. İnşa ettiğimiz şeyi seviyorum. Ambra'yı seviyorum, bizi seviyorum, seni çok seviyorum." Gözlerimi kapattım çünkü bu lanet kelimeler doğru çıkmamıştı, istediğim gibi değildi, Sara'nın söylediği kadar etkili değildi. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Dünyayı hak ediyorsun. Mutluluğu ve neşeyi hak ediyorsun. Hayatımın geri kalanını senin ve Ambra'nın mutlu ve güvende olduğunuzdan emin olmak için yorulmadan çalışarak geçireceğim. Sana olan sevgimi her gün eylemlerimle göstermeye çalışacağım ve bunu dile getirmeye de çalışacağım. Hayatında tek bir an bile takdir edilmediğini ya da sevilmediğini hissetmeni asla istemiyorum." Yutkundum. "Ya yürüdüğümüz karanlık yol? Seninle birlikte olmak için o yolu tekrar tekrar yürürdüm ama yine de

Geçmişindeki her acı anını, özellikle de benim sebep olduğum acıyı başka bir şey istemiyorum."

Sara şimdi de benim yanağıma dokundu. "Bugünün sadece Ambra'nın doğum günü değil, aynı zamanda geçmişi geçmişte bırakıp şu anda sahip olduklarımıza ve önümüzdeki güzel geleceğimize odaklandığımız gün olmasını istiyorum."

Onu öptüm, tüm sevgimi içine akıttım. "Her zaman benim söyleyemediklerimi söylüyorsun."

"Senin sevgi dilin hizmet etmektir. Bunu biliyorum."

Kıkırdadım ve onu tekrar öptüm. Annem de bir keresinde babama onun sevgi dilinden bahsetmişti ve o günkü şaşkınlığımın aynısını bugün de hissediyordum. "Benim sevgi dilimi anladığın sürece sorun yok çünkü seni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Sara gülümsedi ve başını salladı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Anlıyorum." Esnedi ve bana mahcup bir bakış attı. "Özür dilerim."

"Hayır. Uyuman gerek. Çok yorulmuş olmalısın." Ambra'yı bağlama gömleğinin içinde göğsüne yatırarak yatağa uzandı. Rahat görünmüyordu ama Sara mutlu görünüyordu. Ben de anladım. Ambra'yı kollarımda tutmak hem harika hem de dehşet vericiydi. Bu küçük bebek artık benim korumam altındaydı. Geçmişte pek çok Famiglia kadınına zarar vermiş olan karanlığın ona asla dokunmayacağından emin olacaktım.

Sara hemen uykuya daldı ve birkaç dakika sonra gizlice dışarı çıkıp aşağıya indim. Primo ile şehirdeki randevusundan dönen annem ve babam masanın etrafında oturuyorlardı. Ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Tebrikler Maximus. Seninle çok gurur duyuyorum. Annen bana neler olduğunu anlattı."

"Ben pek bir şey yapmadım. Her şeyi Sara yaptı."

Babam sanki bu beklenen bir şeymiş gibi omuz silkti. "Kadınlar hep böyle yapar." Anneme onu gülümseten bir bakış attı.

"Sara ve Ambra uyuyor. Onları sabah görebilirsin," dedim babama.

"Sabırlı olabilirim," diye gürledi babam.

Annem onaylamaz bir tavırla, "Ama iyileşme sürecinde değil," dedi. Babam ameliyattan bu yana haftada üç kez rehabilitasyon için şehre gidiyor ve her gün vücudunun geri kalanında daha fazla kas inşa etmek için spor salonuna gidiyordu. Fütüristik proteziyle yürümeyi de kısa sürede öğrenmişti ama henüz topallamaktan kurtulamadığı için canı sıkılıyordu. Hâlâ iyileşmekte olan yaraları nedeniyle protezini sürekli takamıyordu.

Babam nefesinin altında bir şeyler homurdandı. Primo ıslak ve kirli .

Kaşlarımı kaldırdım. Kıyafetlerimi değiştirmeden önce de böyle görünüyordum, sadece daha fazla kan vardı.

"Yeni köpeklerden biri arkamdan saldırdı ve yüzüstü düştüm." Bana geniş bir gülümseme verdi ve beni kirleten bir sarılmanın içine çekti. "Tebrikler, ağabey. Artık baba olduğuna inanamıyorum."

Ben de henüz kafamı toparlayamamıştım. Annem çorba ısıtırken ben de telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Ambra'nın doğduğu haberi yayılmıştı ve insanlar tebriklerini göndermişti. Özellikle Amo ve Greta'nın mesajı çok anlamlıydı çünkü kaderleriyle ne kadar mücadele ettiklerini biliyordum.

"Meşe ağacına doğru kısa bir yürüyüş yapacağım. Sara'nın bana ihtiyacı olursa, gelip beni alabilir misin?" Primo'ya sordum.

Başıyla onayladı ve televizyonun önündeki kanepeye yerleşti. "Sabah ayrılmak zorunda kalacağım. Sen ve babam vardiyaya kalamadığınız için ben daha fazla çalışmak zorundayım, unuttun mu?"

"Başka planların varmış gibi değil," dedim göz kırparak.

Babam yüzünü buruşturdu. "Daha fazla çalışırdım ama Luca eski programıma dönmeden önce tamamen iyileşmem konusunda ısrar ediyor."

Kıkırdayarak oradan ayrıldım. Akşamın serin havasında dışarı çıktığımda, kendi ceketim mahvolduğu için babamdan ödünç aldığım ceketin düğmelerini ilikledim ve ormana doğru yürüdüm. Meşe ağacına vardığımda kalp atışlarım hızlandı, ama bu hiçbir şey değildi

Sara'nın doğuma girdiği zamanki çılgınca vuruşlara kıyasla.

Hayatımın en karanlık saatlerinden birinde kazıdığım haçın önünde çömeldim. O zamanlar biri bana mutluluğu ve aşkı bulacağımı söyleseydi ona inanmazdım, özellikle de Sara'yla her ikisini de bulacağımı söyleselerdi. Pes etmediğim, mücadeleyi kabul ettiğim ve kendimi affettirmek için bir söz verdiğim için mutluydum. Geçmişte sık sık "ya olursa" sorularıyla kendime işkence etmişim ama bugün zihnimin bu varsayım sarmalına girmesini engellemek için bir söz verdim. Delilik dışında hiçbir yere götürmüyordu.

Her şey iyiydi, lanet olsun, şu anki halinden çok daha iyiydi. Her şeye ve istediğimden daha fazlasına sahiptim. Bunların hiçbirini hak ettiğimden hâlâ emin değildim ama bir gün hak etmek için çok çalışacaktım.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Sara

Dairemize dönüş yolculuğu rahatsızdı ve Ambra zamanın yarısında ağladı, bu yüzden defalarca durmak zorunda kaldık. Yine de küçük kızımızla birlikte kanepemize uzandığımda çok mutluydum. Cara ve Grawl bize çok iyi bakmışlardı ama ben kendi evimizde olmak istiyordum ve annemle babamın ve kardeşlerimin nihayet kızımızla tanışmalarını sabırsızlıkla bekliyordum. O zamana kadar Maximus, Ambra ve ben kanepede birbirimize sokulduk.

Ailem öğleden sonra ziyarete geldi ve annem Ambra'yı görür görmez gözyaşlarına boğuldu, bu da benim ve kısa süre sonra Inessa ve Alea'nın daha fazla gözyaşı dökmesine neden oldu.

Maximus, Flavio ve babamın şaşkın bakışlarını görebiliyordum ve gülmek zorunda kaldım.

Flavio yanıma gelip Ambra'yı incitmemek için bana tek kolla sarılırken omuz silkererek, "Mutluluk gözyaşları bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi," dedi.

"Yumuşacık görünüyor."

"O dünyanın en güzel bebeği," diye karşı çıktı annem. Babam da yanıma geldi ve bana sarıldı. Ağlamadı, tabii ki ağlamadı ama bu manzara karşısında duygulandığını görebiliyordum. "Benim küçük kızım artık bir anne. Buna inanamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, bazen ben de kendimi aynı şeyi düşünürken yakalıyordum. Maximus'un Ambra'ya her baktığında yüzünde beliren gururlu ve hayranlık dolu ifade, anne olmanın neredeyse en güzel yanıydı.

Babam gülererek, "Bir dahaki sefere doğum gününde hastaneye yakın bir yerde kalmalısın," dedi.

"Bu kadar hızlı gideceğini kim bilebilirdi?" Omuz silkerek söyledim. Bu hareket Ambra'nın kıpırdanmasına ve gözlerini açmasına neden oldu, sonra da küçük yeni doğan kıvrımını yaptı. Babam ve Flavio, ben Ambra'nın memeyi emmesine yardım ederken içecek bir şeyler alıyormuş gibi yaptılar ve ancak ben onu emzirmeyi bitirdiğimde geri döndüler.

"Anne, onu tutmak ister misin?"

Annem kocaman gözlerle başını salladı ve Ambra'yı dikkatle elimden aldı. "O çok tatlı. Bu tombul yanaklar neredeyse bir tane daha istememe neden oluyor."

Babamın yüz ifadesi hepimizi gülmekten kıldı geçirdi.

"Neredeyse," dedi annem ve gözlerini devirdi. "Ben dört rakamını seviyorum."

"Kaç tane istiyorsun?" Inessa her zamanki gibi meraklı bir şekilde bana sordu.

"Belki dört."

"Trevisan üçlüsünün peşinde olduğumuz şey olduğunu sanıyordum?" Maximus, omuz silkmiş olan babasıyla eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

"Cancio kadınları istediklerini elde ederler."

Gülümsedim, Maximus'un dördüncüye aldırmayacağını bilmenin mutluluğuyla.

Ertesi gün Isabella ziyarete geldi, bu beni özellikle mutlu etti çünkü artık anne olduğum için arkadaşlıkların sürdürülmesinin daha zor olacağından endişeleniyordum, özellikle de arkadaşlarımın henüz çocukları olmadığı için.

"Ve insanlar bana dramatik der," dedi İsa dairemize girerken gülümseyerek. "Ama ben asla bir ormanda doğum yapmam."

Omuz silktim. "Bunun olmasını planlamamıştım."

"Eh, ortalıkta dolaşacak bir hikaye olacak."

"Dedikodu değirmenine ilk yakalanışım değil," diye mırıldandım. Ama artık acı hissetmiyordum. Şu anda her şeyi yeni bir perspektiften görüyordum ve önceliklerim değişmişti.

İsa Ambra'nın üzerine eğildi ve bir parmağıyla onun siyah saçlarını okşadı. "Gerçekten çok tatlı. Neredeyse kendime ait bir çocuğum olsun isteyeceğim." Yüzümdeki şaşkın ifade üzerine, "Uzak gelecekte bir gün," diye ekledi.

"Baba olabilecek biri var mı?" Meraklı olmamaya çalışarak sordum. Maximus, İsa ve bana konuşacak zaman vermek için mutfığa gitmişti. Korumaları koridorda bekliyordu. Bizi duyacak kimse yoktu ve Maximus'un da umurunda olmazdı zaten.

İsa söz vermemişi ve hiç kimseye açık bir ilgi göstermemişi. Bir süre onun kızlardan hoşlandığına ikna olmuşum ama o bunun olmadığında ısrar etti. Konu açıldığında her zaman ağzını sıkı tutardı.

İsa alaycı bir kahkaha attı. "Yaklaşamadım bile. Belki de bekâr annelik işini sallayacağım. Sperm donörü kullanırım, böylece babamın kimseyi öldürmek için bir nedeni olmaz."

"Bu size dedikodu değirmeninde en önemli yeri verir."

"Annemin kim olduğunu düşünürsek, insanlar benden bunu bekliyor. Neden onları hayal kırıklığına uğratayım ki?"

"Seni mutlu eden şeyi yap."

Nefesini dışarı üfledi. "Mutluluk abartılıyor."

Ambra küçük bir miyavlama çıkardı ve dudaklarını şapırdattı, bu açık bir işaretti. Tişörtümü indirdim ve o da yapıştı.

"Memeni göreceğim hiç aklıma gelmezdi, o yüzden belki de beklenmeyeni beklemeye hazır . Asla bilemezsin."

Kıkırdadım. Eğer bu herkes için doğruysa, Isa için de doğrudu.

Maximus

Uykusuz gecelere aşınaydım. Sara'dan önceki hayatımda partiler ya da iş yüzünden, Sara ile hayatımın başlangıcında kabuslar yüzünden, onun ve benim, ve şimdi?

Hayatımızı minicik bir demir yumrukla yöneten küçücük bir insan.

Ambra'yı emzirdikten sonra Sara'nın birkaç saat uyuyabilmesi için Ambra'yı kollarımda salladım. Küçük kızımız emzik ya da biberon almıyordu, yüzden işin çoğu Sara'ya kalıyordu, ama ona böyle küçük dinlenme anları vermeye çalıştım. Ambra'yı kollarımda tutmayı seviyordum, her ne kadar

Ağlamak içimi parçalıyordu ama şimdi göğsüme yaslanmış uyuyordu ve küçük şapırtı sesleri çıkarıyordu.

Bacon, onu sabahın üçünde uyandırdığım için oturma odasındaki köpek yatağından bana dolu bir bakış attı.

"Üzgünüm dostum. Ben de uyuyor olmayı tercih ederdim." Bacon, Sara'yı Rus saldırganlardan kurtardığından beri bizimle yaşıyordu. Aralarında özel bir bağ oluşmuştu, bu yüzden bir şehir köpeği olmamasına rağmen zamanının çoğunu bizimle geçiriyordu.

Satın almak için ev aramaya başlamıştım. Ambra'nın oynayabileceği bir bahçesi olsun istiyordum ama mahallemizde seçenekler sınırlıydı.

Annemin çocukken Primo ve benim için sık sık söylediği bir melodiyi mırıldandım. Sözlerini bile hatırlamıyordum, sadece rahatlatıcı melodisini.

Sara usulca şarkı söylemeye başlayana kadar kapı aralığında olduğunu fark etmedim. "Parla, parla, küçük yıldız..."

Şimdi sözleri hatırlıyordum ama yine de şarkıya eşlik etmedim. Sara yavaşça bana doğru geldi.

"Uyumalısın."

Yanımda durup Ambra'dan bana sevgiyle bakarken omuz silkti. "Uyandım ve tekrar uyuyamadım. Bir sonraki yemek vakti geldi. Vücudum bunu hissedebiliyor."

Dışarıdan gelen siren sesleri Bacon'ın canlanmasına neden oldu. Bir yerlerde her zaman bir siren sesi olurdu ve bu onu tedirgin ederdi.

"Düşünüyordum da... neden ailenin arazisinde bir yerde bir ev inşa etmiyoruz? Yeterince yer var."

İçimi bir şaşkınlık kapladı. "Peki ya ailen ne olacak? Onlardan daha uzakta olacaksın." Ailesinin Sara için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve Liliana doğum yaptığından beri Sara'ya her gün yardım ediyordu.

"En fazla kırk dakika. Sen ve Ambra artık benim ana odağımsınız ve şehir dışına taşınmak aile olarak bizim için en iyisi. Bacon da orada daha mutlu olacak. Ambra biraz daha büyüdüğünde o kadar desteğe ihtiyacım kalmayacak."

"Ama ben senin mutlu olmanı istiyorum Sara."

"Sen ve Ambra nerede olun ben mutluyum."

Kalbim hızlandı. Sara'nın dudaklarına bir öpücük kondurdum. Ambra gözlerini açtı ve sanki süt kokusu alıyormuş gibi dudaklarını araladı. Sara güldü ve onu benden aldı. Onları yatak odasına kadar takip ettim ve Sara'nın kızımızı beslemesini izledim.

Bu anların bekârlık hayatımdaki uykusuz geceleri açık ara geride bıraktığına karar verdim.

Sara içeri girdiğinde dairemizin spor salonunda, yerdeki matın üzerinde mekik çekiyordum.

Sara muzaffer bir gülümsemeyle, "Uyumak için yattı," dedi. Ambra iki aylık olduğu için artık daha iyi uyuyordu. Hâlâ iyi değildi ama daha iyiydi.

"Şimdi de çömlek mi yapmak istiyorsun?" diye sordum. Sara'nın çömlek yapmayı özlediğini biliyordum. Duş almak ya da Ambra ağlamadan tuvalete gitmek gibi pek çok şeyi yapmayı özlemişti.

Dudağını ısırды, gözleri çömlek çarkından tekrar bana döndü ve gözlerindeki bakış hemen sikime kan akışını sağladı.

"Oh," diye homurdandım. "Başka bir şey için mi buradasın?"

"Uzun zaman oldu," dedi mahcup bir gülümsemeyle. Sara doğum yaptığından beri seks yapmamıştık. En son doğum tarihinden hemen önce olmuştu çünkü doğumu başlatması gerekiyordu.

"Tamamen seninim," dedim kollarımı açarak. "Ama terliyim. Önce duş almamı ister misin?"

Sara bana bir bakış attı. "Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz."

Sırıttım. "Birlikte duş alabilir ve orada eğlenebiliriz."

Sara dudağını ısırđı, gözleri parlıyordu. Daha önce duşta hiç seks yapmamıştık, bunu hemen düzeltmemiz gerekiyordu. Ayağa kalktım ve elini tuttum. Sara lavanta rengi bir pijama pantolonu ve saten bir kaşkorse giymişti, Ambra orada olduğundan beri her zamanki kıyafetiydi. Aldırdığımdan değil. Sara ne giyerse giysin muhteşemdi.

Amber'ın beşiğinin yanından gizlice geçip ana yatak odasına girdik ve kapıyı kapattık. Sara bebek telefonunu pencere kenarına koydu, sonra bana döndü. Onu öpmek için kendime çektim, ellerim kaşkorsesinin altında kayıyor, parmak uçlarım yumuşak tenine ve göğüslerinin sertleşmiş çıkıntılarına dokunuyordu. Öpüşmemizi kısa bir süreliğine keserek kaşkolu Sara'nın başının üzerinden çekip attım, sonra parmaklarım pantolonunun bel bandını kavradı ve aşağı çekti. Yumuşak bir hışırtıyla yere kaydılar ve Sara'yı karşımda çırılçıplak bıraktılar.

Başımı salladım, güzelliği karşısında hayrete düşmüştüm. Kendinden emin bir şekilde karnına dokundu, karnında artık birkaç çatlak vardı. Tek dizimin üzerine çöktüm, elini çektim ve o noktayı öptüm. "Gördüğüm en etkileyici savaş izleri."

Sara bana minnettar bir gülümseme verdi, sonra kollarımı çekti. Uyduym ve ayağa kalktım. Antrenman şortumu aşağı itti. "Zaman tükeniyor."

"Baskı altında başarılı olduğum için şanslısın," diye gürlledim kulağına, onu duş kabinine geri iterken. Soğuk su ılık hale gelmeden önce üzerimize yağdığında Sara küçük bir çığlık attı, sonra bir elini ağzına kapattı ve bebek monitörüne gergin bir bakış attı, ama Ambra mışıl mışıl uyuyordu. Elini indirdi ve hemen onu tekrar öptüm, daha yakına çektim ve içe doğru hareket edip amını avulamadan önce avucumun belinin ve kalçasının kıvrımlarını okşamasına izin verdim. Bana doğru bastırdı, öpücüğü neredeyse çaresiz hale geldi.

Bunu özleyen tek kişinin ben olmadığımı görmek beni rahatlatmıştı. Klitorisini hafifçe okşadım ve Sara ağzımın içinde inledi, sonra sikimi tutup sıktı. İnledim,

Parmaklarım hızlandı, aşağıya doğru hareket ettirip iki tanesini içine sokmadan önce yumruğunun etrafında dönmeye başladı. Bana karşı eğildi, sikimi kavrayışı daha da talepkâr hale geldi. Parmaklarımı yavaşça içeri ve dışarı kaydırırken, klitorisine dokunduğumdan emin olarak dudağına karşı sııttım. Sara bir dakika içinde boşaldı, ama hevesle benimkini arayan dudakları tatmin olmaktan çok uzak olduğunu söylüyordu.

"Sana çok ihtiyacım var," diye homurdandım, kıcını avuçladım ve onu kendime doğru çektim, böylece sikim karnına saplandı.

Sara sadece başını salladı ve omuzlarımı kavradı. Onu kıcından tutup kaldırdım ve bacakları belime dolandı. Daha fazla zaman kaybetmeden yavaşça içine girdim, uzunluğuma uyum sağlaması için ona zaman verdim, sonra tamamen içine girdiğimde durdum. Suyun yüzüne çarpmaması için onu duş kabininin arkasına yasladım. Ağzıma karşı derin bir nefes aldı, gözleri damarlarımda hissettiğim aynı açlıkla doluydu.

"Daha fazlası için hazır mısınız?" Kısık bir sesle sordum.

"Çok hazırım." Kollarını boynuma doladı ve kendini daha yukarı çekerek aıyı lezzetli bir şekilde değıştirdi. Ağırlığını duvara yaslayıp içine doğru itmeye başladığımda dudaklarım onunkilere yapıştı.

Ben onunla sevişirken Sara gözlerini benden ayırmıyordu. İticiliğimle senkronize bir şekilde kalçalarını oynatarak daha da derine inmemi ve klitorisinin kasık kemiğime sürtünmesini sağladı. Kısa süre sonra gözleri büyüdü ve duvarları sikime kenetlenirken tırnakları omzuma battı.

Sara'nın çekirdeğı demir gibi kavrayışıyla sikimi sağarken kendimi tutamayarak inledim. Omzuma doğru boşuk bir çığlıkla boşaldı. Birbirimize sarıldığımızda sikim içinde seğırmeye devam etti. İkimiz de orgazmdan bitkin düştüğümüzde bile onu yere bırakmadım. Onun çıplak bedenini kendiminkine karşı hissetmek hoşuma gidiyordu. Yanağını omzuma yasladı ve bir esneme sesi çıkardı. "Şimdi tam bir memnuniyet için ihtiyacım olan tek şey iki saatten fazla uyku."

Kıkırdadım. "Keşke bu konuda size yardımcı olabilseydim ama Ambra sadece göğüslerinizi istiyor, bu da anlaşılabilir bir şey."

Sara kıkırdadı. "Biraz daha büyüdüğünde o kadar sık beslenmeyecek ve o zaman onunla daha fazla zaman geçirebilirsin."

Sara'yı yere bıraktım. "Sabırsızlanıyorum."

Sara'nın anne olmasını izlemek harikaydı çünkü anne olmayı ne kadar çok sevdiği ortadaydı ama Sara'nın göğüslerine takılıp kalmadığı zaman Ambra ile daha fazla vakit geçirme fırsatı bulacağım için heyecanlıydım. Sara'nın etkileyici göğsüne baktım. Göğüslerini her zaman sevmiştim ama doğum yaptığandan beri epey büyümüşlerdi.

Sara bakışlarımı takip etti ve gözlerini devirdi. Hafifçe göğsüme vurdu. "Beni daha büyük göğüslerle tercih ettiğini söyleme sakın." Suyu açtı ve hızla kendini yıkadı. Görüntü büyüleyiciydi.

"Hamileliğinden önce, hamileliğin sırasında ve şimdi kızımızı beslediğin için vücudunu sevdim ve bundan sonra da nasıl görünürse görünsün seveceğim."

Sara parmak uçlarına bastı ve beni sıkıca öptü. "Bu şimdiye kadar söylediğin en tatlı şeylerden biri olabilir. Gördün mü, hizmet etmek senin tek sevgi dilin değil."

Ambra bir çığlık attı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Korkarım onunki kesinlikle öyle."

Sara dikkati dağılmış bir şekilde bana gülümsedi ve hızlıca kurulanıp yatak odasına koşmadan önce hızlıca bir öpücük kondurdu. Temizlenip kurulandıktan sonra ben de onu takip ettim. Sara yan yatmış, Ambra'yı besliyordu. Ambra hâlâ emzirirken o çoktan uyumuştı. Yatak muhafazası Ambra'yı Sara'nın yanında uyurken güvende tutuyordu. Bir süre onun mutlu yüzünü izledim, sonra ışıkları söndürmeden önce Sara'nın şakağına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Ambra'nın yüzünde gördüğüm memnuniyetin aynısı bedenimi doldurdu.

EPILOGUE

Maximus

Babam kıkırdayan Ambra'yı evimizin arkasındaki çayırda kovaladı. Evi birkaç ay önce inşa etmiştik ve nihayet iki hafta önce taşınmıştık. Annemlerin evine yürüyerek gidebiliyorduk, yaşlı meşenin yanından geçip ormanın içinden geçen patikayı takip ederek. Sara, ailesinden uzakta olmaktan nefret etse de Ambra'nın şehir dışında büyümesini istiyordu.

Sara Hamptons'daki denizcilik havasını sevdiği ama gerçek mahalleyi sevmediği için, büyük panoramik pencereleri ve verandasında bir hamak olan mavi-beyaz bir dış cephe seçmiştik. Eğer dikkatle dinlerseniz, bazen yakındaki derenin sesini duyabiliyordunuz ki bu da benim kitabımda neredeyse dalgaların sesi kadar güzeldi. Pencerelerden görünen çayır ve orman manzarası da mükemmeldi.

Babam bir dinozor gibi kükredi, bu da Ambra'nın tökezleyerek ilerlerken çığlık atmasına ve kıkırdamasına neden oldu. Kahverengi bukleleri yüzünün etrafında çılgınca sallanıyor ve kehribar rengi gözleri mutlulukla parlıyordu. Bacon yanlarında oynaşıyor, kargaşanın içinde olmaktan heyecan duyuyordu.

"Ameliyattan sonra babanızın bu yeni durumla başa çıkamayacağı konusunda bir an endişelendim ama onun eksik bir uzvun kendisini durdurmasına izin vermeyecek kadar güçlü ve inatçı olduğunu bilmeliydim."

Sırıttım. Babam protezine alışmak için çok çalışmıştı ve bilmeyenler için dizinin altında bir uzvunun eksik olduğunu tahmin etmek neredeyse imkânsızdı. Sonunda Ambra'yı yakaladı ve kendini yere bıraktı, Ambra da onun üzerine düştü. Primo ve ben küçükken babamın bizimle çılgınca oynadığını hatırlıyorum. Ama Ambra'yla birlikte, muhtemelen sadece annemin bildiği daha yumuşak bir yanını göstermeye başlamıştı.

Kot pantolonunun bacağına hafifçe yukarı çekerek fütüristik görünümlü protezi ortaya çıkardı. Ambra her zamanki gibi büyülenmişti. "Bana daha fazlasını göster!"

Protezin geri kalanını ortaya çıkardı.

"Yarı insan, yarı makine!" Primo bağırdı ve Ambra'nın tekrar kıkırdamasına neden oldu. Muhtemelen tam da bu nedenle robotlara karşı bir hayranlığı vardı.

Sara elinde ev yapımı limonata ve kurabiyelerin olduğu bir tepsiyle evden çıktı. Telaşla ona doğru koştum ve tepsiyi elinden aldım. "Ağır bir şey kaldırmaman gerekiyor."

Gözlerini devirdi ve yuvarlak karnını okşadı. "Biz iyiyiz. Her şey yolunda ve doktorum Ambra'yı taşımamın bile sorun olmayacağını söyledi. İnanın bana, o tepside daha ağır."

Yorumunu duymazdan geldim ve tepsiyi pergolanın altındaki masaya taşıdım. Sara bu hamilelikte çok daha rahattı. Şu ana kadar her şey sorunsuz ilerlemişti. Ambra, Sara'nın söylediğini kanıtlarcasına koşarak yanına geldi.

Onu fark ettiği anda kollarını kaldırdı. Sara Ambra'yı kalçasının üzerine kaldırdı. Ağır hamile Sara'nın kızımızı taşıırkenki görüntüsü kalbimi hiç tahmin etmediğim bir şekilde doldurdu.

Bir korna sesi bir arabanın geldiğini haber verdi. Romero Alfa Romeo'sunun camından salladı. Arkasından Flavio, Romero'nun cipiyle yanaştı. "Alfa'ya sığamadın mı?" Eğlenerek bağırdım.

Arka kapı açıldı ve Inessa nefesini üfleyerek dışarı çıktı. "Alea ve ben oraya zor sığıyoruz. Çok küçük!"

Romero arabadan inerken kesin bir tavırla, "Eski model," dedi. Liliana yolcu tarafında belirdeğinde güldü.

"O kadar eski ki, eski şey bozulursa diye spor arabam yerine Jeep'e binmek zorunda kaldım ve onları gezdirmek zorunda kalacağım."

Romero başını salladı. "Nerede yanlış yaptım? Eski model arabaları sevdiğini sanıyordum."

Flavio bana bir bakış attı, ben de kıkırdadım.

Ambra büyükanne ve büyükbabasını işaret etti. "Baba, orada!" Onu Sara'dan aldım ve büyükanne ve büyükbabasının yanına götürdüm.

"Bacakların var, biliyor musun?" Ona gülümseyerek söyledim. Onu taşımak umurumda değildi. Benim tarafımdan taşınamayacak kadar yaşlandığında bunu kesinlikle özleyecektim.

"Çok yorgunum. Ryan Baba beni kovaladı."

Tekrar kıkırdadım. "Seni zavallı şey." Onu Romero'ya teslim etmeden önce şakağına bir öpücük kondurdum, Romero parlak bir şekilde gülümsedi. "Arabamda oturmak ister misin?"

Liliana gülümseyerek başını salladı ve Ambra'nın gururla gülümsemesine neden oldu. Liliana Ambra'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Sara'nın yanına giderek ona sarıldı ve karnına dokundu. "Çok uzun sürmeyecek, bunu söyleyebilirim."

"Bugün olmaz. New York'taki en iyi kasaptan biftek aldık ve bir tane yemeye niyetliyim," dedi Flavio.

Liliana ona sert bir bakış fırlattı ve Inessa ayağından çıkardığı sandaletlerinden birini ona doğru fırlattı. Adam zar zor kurtuldu.

"Bugün doğum yapmayacağım," dedi Sara inançla. Liliana'nın yüzü o kadar emin olmadığını gösteriyordu. "Eğer yanılırsam ve doğum sancısı başlarsa, bifteğini bitirebilirsin. Muhtemelen biraz zaman alacaktır ve ben zaten az pişmiş et yiyemem."

Omzuna dokundum. "Sana biftek yemek zorunda olmadığımı söylemiştim."

"değil. Bir sürü yanımız var. Aç kalmam." "Senin için bir tane iyi pişmiş biftek pişireceğim," diye gürledi babam.

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Ne oldu da 'aferin ineğe hakarettir. Bir kere öldü, ölümüne değsin' sözüne ne oldu?" Primo, Flavio ile el sıkıştıktan sonra sordu.

Annemin ölümcül bakışı onun omuz silkmesine neden oldu.

İki saat sonra hepimiz tabaklarımızda bifteklerle masanın etrafına yerleştik. Sara'nın önünde bile bir parça iyi pişmiş et vardı. Bir ısırik alırken babam onu yakından izledi.

"Bu iyi," dedi şaşırarak.

Gözlerinde bir parça gururla başını salladı. Bacon ayaklarımın dibindeki yerinden bana yavru köpek bakışları attı. "Üzgünüm, dostum."

Ambra katı gıdalara başlayana ve Bacon'ı beslemenin avantajlarını keşfedene kadar yemek için hiç yalvarmamıştı. Bu yüzden Ambra onu bir parça sosisle cezbetmeye çalışsa bile mama sandalyesine gitmesine izin verilmiyordu.

Bir süre sessizlik içinde, sadece lezzetli yemeklerin tadını çıkararak yedik, Sara küçük bir ses çıkardı, inleme ve iç çekme karışımı bir ses.

Ona doğru baktım. Karnını tutuyordu, yüzü gergindi.

"Doğum mu?" Liliana bilmiş bir gülümsemeye sordu.

Sara gözlerini devirdi. "Neden bu konuda hep haklı çıkıyorsun?"

"Annelik içgüdüğü mü?"

"En azından işim bitene kadar bekledin," dedi Flavio.

"Genelde bıçaklayan değilimdir ama sen çok fazla risk alıyorsun.

Şimdi," dedi Sara, eli biftek bıçağını kavradığı için tebeşir beyazı olmuştu. "Sanırım acıyı yürüyerek atacağım."

Elini tuttum. "Bir daha olmaz. Tekrarlanan bir performansla başa çıkamam."

Sara bana eğlenen bir bakış attı.

"Ciddiyim tatlım, yine mi? Biraz merhamet et."

Sara bir iç geçirdi. ", o zaman hastaneye gidelim."

"Teşekkür ederim," dedim rahatlamış bir şekilde.

Sara'yı kamyonetime götürürken Liliana, "Ben hastane çantayı alayım," dedi.

Otuz dakika sonra, kamyonetimin yolcu koltuğunda kucağında yeni doğmuş kızımız Alessia'yı tutan Sara'ya baktım. Yolun kenarına park etmiştik ve Romero'nun arabası da hemen arkamızdaydı.

Romero telefonda doktorla konuşurken açık yolcu kapısında diz çöküp kızımızın temizlenmesine yardım eden Liliana'nın arkasında durdum.

Sara yorgun ama alaycı bir gülümsemeye, "Gördün mü, yaşlı meşe ağacına doğru yürümek hiç de fena bir fikir değil," dedi.

Başımı salladım. Liliana uzaklaştı, böylece ben de onun yerini alıp göbek bağıni kesebildim. "Bunda nasıl mizah bulabiliyorsun anlamıyorum." Kordonu kestim ve elimi Alessia'nın küçük sırtına koydum.

Sara, "Bir dahaki sefere sadece sezgilerimi takip edeceğiz," dedi.

Basitçe başımı salladım. "Sadece senin ve kızımızın güvende olduğundan emin olmak istedim."

Sara Alessia'nın kara başını okşadı. "Öyleyiz ama her şeyi kontrol edemezsin. Hayatın güzelliği de bu değil mi?"

"Bana hayatın güzelliğini gösterdin ve kontrolü nasıl bırakacağımı öğrettin ama bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğunu sanmıyorum."

Hayatım düşündüğümünden çok daha farklı bir yöne evrilmişti ve beş yıl önce biri bana bugün Sara ile evli ve iki harika kızım olacağını söyleseydi yüzlerine gülerdim. Genç bir baba olmak, hayatımın en karanlık anını yaşamış bir kadınla evli olmak ve en önemlisi, birlikte ve kurduğumuz hayatla mutlu olmak bir hayal gibi görünüyordu. Sara ve annem muhtemelen bunu kadere bağlardı. Ben ise Sara ve benim evliliğimize ve dayanıklılığımıza verdiğimiz emeği takdir etmeyi tercih ettim. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan, her şeyi başlatan trajediye rağmen aşkı ve mutluluğu bulmuş olmamızdı.

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Sizin gibi okurlar diğer okurların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor!

Growl ve Cara'nın sıradışı aşk hikayesini öğrenmek istiyorsanız, [Bound By Vengeance](#)'ı okumalısınız!
Amo ve Greta'nın dramatik aşk hikayesi [By Fate I Conquer](#) kitabına göz atın! için
Liliana ve Romero'nun yasak aşk hikayesi [Günahla Bağlanmış](#)!

Bu kitap hamilelik kaybı, ölüm, işkence, cinsel istismar gibi karanlık konuları ele alıyor.

[Kitabın başına dönmek için buraya tıklayın.](#)

ABOUT THE AUTHOR

Cora, Kanla Doğan Mafya Serisi, Camorra Günlükleri ve çoğu tehlikeli derecede seksi kötü adamların yer aldığı diğer birçok kitabın *USA Today* Bestselling yazarıdır. Erkeklerini martinileri gibi seviyor; kirli ve güçlü.

Cora, küçük kızı ve oğlu, sevimli ama çılgın bir Bearded Collie ve yanındaki sevimli ama çılgın adamla birlikte Almanya'da yaşıyor. Günlerini seksi kitaplar hayal ederek geçirmediği zamanlarda, bir sonraki seyahat macerasını planlıyor ya da dünyanın dört bir yanından çok baharatlı yemekler pişiriyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.